GOANA DUPĂ
MOȘTENITOARE
JOANNA SHUPE

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „REBELII DE PE FIFTH AVENUE"

ESTE PREA TÂRZIU...

Descendentul renegat al unei vechi familii, Harrison Archer se întoarce la New York după moartea tatălui său doar pentru a descoperi că acesta dusese familia la faliment. Pentru a-i salva de la ruină, el este nevoit să găsească rapid o moștenitoare și să se căsătorească cu ea. Așa că Harrison apelează la singura femeie cu care și-ar dori să se însoare: prietena lui din copilărie și iubirea lui adevărată, Maddie, care i-a frânt cândva inima și care acum este logodită cu un duce.

...PENTRU DRAGOSTEA ADEVĂRATĂ?

Când cel mai bun prieten al ei, Harrison, a plecat la Paris fără să spună nimic, Maddie Webster s-a refugiat în dragostea ei pentru tenis. Acum Harrison s-a întors și are nevoie de ajutorul ei ca să-și găsească o mireasă. Cu părere de rău, Maddie organizează o petrecere la o casă din Newport, cu o listă de invitați plină de moștenitoare eligibile. Dar să-l privească pe Harrison flirtând cu potențiale mirese este mai mult decât poate suporta.

Când Harrison și Maddie se reîntâlnesc, pasiunea dintre ei se aprinde. Dar, cum căsătoriile lor cu alții se apropie, timpul se scurge în defavoarea lor. Este soarta lor inevitabilă... sau îi poate elibera dragostea?

Joanna Shupe a scris până în prezent 11 romane, considerate printre cele mai bune ale genului *historical romance*. În 2013 a câștigat prestigiosul premiu Golden Heart din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-9154-5
9 786063 391545

Alma

voxa audiobooks

The Heiress Hunt
Joanna Shupe
Copyright © 2021 Joanna Shupe
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Goana după moștenitoare
Joanna Shupe
Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHUPE, JOANNA
Goana după moștenitoare / Joanna Shupe
trad. din limba engleză: Oana Stan . –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9154-5

I. Stan, Oana (trad.)

821.111

JOANNA SHUPE

Goana după moștenitoare

Traducere din limba engleză
Oana Stan

LITERA
București

Pentru doamnele faine din Rita Writers' Room 2019.
Vă mulțumim pentru toate râsetele, pentru sprijin,
pentru pozele cu coapsele lui Cavill,
și pentru că ați făcut acest an
un pic mai puțin îngrozitor.

Capitolul 1

New York, 1895

Nimeni nu ura să fie sărac mai mult decât un om bogat. Harrison Archer, îmbrăcat în cel mai ponosit costum al său, se bătea ușor pe genunchi cu două degete, în încercarea de a se calma. Îi era aproape imposibil să se liniștească în această casă, locul în care crescuse, înconjurat de o familie care ar fi făcut și un cuib de vipere să pară mai prietenos.

„Amintește-ți de ce ești aici."

Într-adevăr, era foarte aproape să obțină tot ce își propusese.

Răzbunare.

Complotase la asta de mult timp. De trei ani, mai exact. Trei ani de studii și de planificări la Paris, făcând tot ce îi stătuse în putere pentru a strânge o avere suficient de mare, pe care urma să o folosească la momentul potrivit.

Acel moment era acum.

Familia Archer era slăbită, aproape falimentară. Acțiunile companiei aveau cea mai mică valoare din ultimii douăzeci de ani. Prin intermediul anchetatorilor, Harrison aflase că tatăl său, care murise cu opt luni în urmă, împrumutase din fondurile companiei pentru a-și acoperi datoriile personale, timp de un deceniu. Se părea că Thomas Archer, fratele lui Harrison, avea un simț al afacerilor la fel de ascuțit ca al unei grămezi de cărbune, pentru că situația se înrăutățise după ce acesta preluase funcția de președinte al companiei.

Lui Harrison îi conveneau toate acestea. Distrugerea familiei Archer era în curs.

„Nu se vor aștepta niciodată la asta, nu de la fiul pe care îl consideră un pierde-vară și-un prostănac."

– Nu pot să înțeleg de ce ți-a luat atât de mult să te întorci acasă, Harrison, a spus mama lui, inspirând aer printre dinți și trecându-și

repede privirea rece peste cel de-al doilea fiu al ei. Tatăl tău a murit acum mai bine de jumătate de an.

– Vrei să spui tatăl care s-a lepădat de mine acum trei ani? a spus Harrison netezind lâna aspră a vechilor săi pantaloni. E amuzant, dar nimeni nu mi-a dat bani să vin la înmormântare.

– De ce naiba am face-o? Ea și-a ridicat nasul de parcă un miros urât ar fi cuprins brusc încăperea. Între toate amantele și petrecerile despre care am tot auzit, fără îndoială că îți puteai permite să călătorești pe un vas cu aburi.

Bărbatul își permitea aproape orice, dar nu le-ar spune niciodată asta membrilor familiei lui. Cu toții trebuiau să-l considere sărac și leneș, nicidecum o amenințare pentru lumea lor mică și prețioasă.

– Nu mai contează, acum sunt aici.

– Și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

În spatele biroului, Thomas se legăna pe scaun, purtându-se ca regele împărăției în care a fost crescut. Panica ascunsă în privirea lui albastră l-a dat totuși de gol, iar Harrison savura disperarea ce se simțea în aer. Voia să se cufunde în anxietatea lor, să o guste ca pe un vin bun.

– Chiar la momentul potrivit, aș putea adăuga. Thomas a dat din cap o dată spre el. Presupun că ai primit telegrama mea.

Fuseseră șase telegrame, de fapt, iar în toate cerea același lucru, dar nu avea rost să se ciondănească pe acest subiect. În schimb, Harrison a băgat mâna în buzunarul hainei și a scos ultima telegramă, aruncând-o pe birou.

– Am venit la New York doar ca să vă spun „nu" în față.

Și, bineînțeles, să îi falimenteze, dar încă nu putea juca acea carte. Acțiunile din Archer Industries erau încă în proces de a fi localizate și, ulterior, cumpărate.

„Curând, foarte curând."

Scopul vizitei de astăzi era de a-i vedea cum se zvârcoleau când le refuza cererea.

– Nu poți spune nu, a plesnit Thomas peste partea netedă a biroului fabricat din nuc. Avem nevoie să te căsătorești cu o moștenitoare, și repede.

– De ce m-aș deranja?

– Nu este evident?

– Nu pentru mine.

– Vom pierde compania familiei dacă nu o faci. Bunicul nostru a fondat Archer Industries înainte de război. Nu putem fi responsabili pentru pierderea ei.

– Noi? s-a mirat Harrison, ridicând o sprânceană.

– Harrison! a pufnit mama lor și a bătut cu bastonul în podea. O dată-n viața ta lipsită de Dumnezeu, fii atent!

Mustrarea îl înțepă, ducându-l cu gândul la copilărie și la nefericirea de a fi trăit în acea casă.

„De ce nu poți fi ca fratele tău?"

„De ce nu poți sta nemișcat?"

„De ce nu poți face niciodată ceea ce ți se spune?"

În copilărie fusese un băiat energic și incapabil să se concentreze pe un singur lucru, pentru perioade lungi. Acest lucru păruse să îi enerveze aproape pe toți cei pe care îi întâlnise, inclusiv pe dădaca și pe tutorele lui. Reacția mamei lui la toate acestea fusese o tăcere absolută, în timp ce abordarea tatălui său fusese forța brută. El avusese o mână foarte grea. Pe măsură ce anii treceau, Thomas se apucase să-l ridiculizeze pe Harrison, înfuriindu-l la fiecare pas și făcându-l să se năpustească asupra lui, ceea ce îl făcuse pe Harrison să pară din ce în ce mai prost crescut, o rușine pentru familie. Tatăl său începuse să se concentreze din ce în ce mai mult pe Thomas, fratele perfect, în timp ce Harrison fusese mereu pe locul doi.

– Oh, am fost foarte atent, a spus Harrison, mângâindu-și bărbia. Voi chiar credeți că îmi pasă de salvarea unei familii care m-a dezmoștenit?

– Dezmoștenit sau nu, faci parte din această familie, a spus Thomas. Numele nostru nu va valora nimic în acest oraș dacă nu ne ajuți. Cum rămâne cu soția și familia mea? Căsătorit în urmă cu opt ani, acum Thomas avea trei copii. Vom pierde casa, compania, cabana din Newport, caii de curse, iahtul... vom pierde totul, Harrison. Vom ajunge în stradă.

– Nu reușesc să văd de ce este asta problema mea. Își verifică ceasul de buzunar, prefăcându-se că se plictisește, ca să-i enerveze pe amândoi. Având în vedere că mi-ați oprit accesul la toate aceste extravaganțe cu ani în urmă.

– Ei bine, sunt sigur că, după ce te vei căsători și după ce datoriile familiei vor fi achitate, putem ajunge la un fel de înțelegere, a avut Thomas bunăvoința de a părea nevinovat.

– Îmi pot modifica testamentul, a adăugat mama lor, și să-ți dau jumătate din avere.

Harrison aproape că a izbucnit în râs. Avea să dobândească tot ce aveau în mai puțin de o lună.

– Ceea ce propui este ridicol. Chiar dacă aș avea în minte o moștenitoare, ar dura să o curtez și să planific nunta, a spus el, dând să se ridice în picioare. Și cu asta am încheiat.

– Ai putea să o compromiți, a spus mama lui.

Lui Harrison i s-a întors stomacul pe dos de dezgust la auzul acestor cuvinte, amintindu-și de un lucru îngrozitor la care fusese martor în urmă cu trei ani, și care îl viza pe tatăl lui. Încercase să oprească abuzul lui Winthrop asupra femeii de serviciu, dar, până la urmă, nu contase deloc. Poliția fusese plătită, iar Harrison dezmoștenit. Acum mama lui avea curajul să-i sugereze să compromită o femeie. Doamne, abia aștepta să-i distrugă pe acești oameni.

– Iată numele fiecărei moștenitoare eligibile, care nu a fost încă promisă.

Thomas a strecurat o bucată de hârtie pe birou, interpretând, evident, greșit tăcerea lui Harrison.

– Inclusiv fata aceea băiețoasă după care umblai când erai copil, a spus mama lui.

Harrison a reacționat instantaneu. În mod violent. Mușchii corpului i s-au încleștat și plămânii i s-au strâns în timp ce s-a blocat cu totul. Până și moțurile de praf păreau să se oprească în aer.

Era adevărat?

Ea nu se căsătorise?

Maddie Webster îi fusese cea mai apropiată prietenă din copilărie și fata cu care plănuise să se căsătorească. Asta până când ea îi frânsese inima. Pe tot timpul șederii lui la Paris, el încercase să o uite, fără să îi întrebe măcar pe prietenii lor comuni despre ea. Presupusese că se căsătorise până acum cu cineva plictisitor și că se așezase la casa ei, undeva în East Side.

Deci ce se întâmplase în tot acest timp?

Nu dusese lipsă de pretendenți, cu siguranță. Zâmbetul lui Maddie putea să lumineze o cameră întreagă, atrăgând atenția tuturor, doar pentru a se scălda în bucuria ei. Tot New Yorkul o adora, era fata de aur a înaltei societăți, cu mai mulți prieteni decât putea număra Harrison. Ea fusese opusul lui în aproape toate privințele,

totuși cei doi fuseseră de nedespărțit în copilărie, legați precum hoții din Five Points, până în ziua în care el plecase la Paris.

– Totuși există zvonuri, a zis Thomas, bătând cu pixul în birou. Se spune că ducele de Lockwood o va cere în curând în căsătorie. Poate că ar trebui să o tai pe domnișoara Webster de pe listă...

– Las-o!

Cuvintele au ieșit din gura lui Harrison înainte ca acesta să le poată opri, ordinea și liniștea așternându-se peste întreg spațiul cavernos, ceea ce a atras atenția celorlalți.

– Asta înseamnă că o vei face?

Expresia mamei lui a devenit calculată.

Tot felul de posibilități se învârteau în mintea lui. Totuși, a rezistat vechiului impuls de a se agita. Înainte de a pleca, Maddie îl văzuse ca pe un frate... dar trei ani însemnau mult prea mult timp. Acum erau adulți. El nu mai era presupusul al doilea fiu leneș și privilegiat, ci un om de afaceri bogat și muncitor, cu proprietăți și interese în toată Europa. El reușise în viață. Ea ar observa diferența, nu-i așa? Poate că acum l-ar vedea ca pe un bărbat.

Cum să nu? La urma urmei, nimeni nu-l cunoștea mai bine decât ea, și urma să se asigure că termenul „frățește" nu îi va trece prin minte când vor interacționa. Mai mult decât atât, cineva care era pe punctul de a se logodi nu însemna că era logodit. Încă mai avea timp. Puțin, dar mai avea, iar el și Maddie avuseseră dintotdeauna o legătură specială, cu care nici măcar un duce nu putea rivaliza.

Întinzând mâna, a smuls lista din mâna fratelui său. În următoarele câteva săptămâni, el își putea dedica toată atenția câștigării lui Maddie, în timp ce planurile pentru Archer Industries erau puse în aplicare. Până la sfârșitul verii, ar putea avea tot ce își dorise vreodată.

Absolut fiecare lucru.

Inima i-a bătut cu o hotărâre familiară. El reușise imposibilul la Paris, făcând o avere aproape din nimic. Ar putea triumfa încă o dată cu Maddie.

– Voi găsi o moștenitoare și mă voi căsători cu ea, a hotărât el, ridicându-se și încheindu-și nasturii de la haină.

– Slavă Domnului! a exclamat mama lui. În sfârșit, ești de folos acestei familii.

– Care? a arătat Thomas către listă.

De parcă Harrison le-ar spune.

– Nu m-am hotărât încă, a mințit el și a pornit către ușă, dar cunosc persoana potrivită care să mă ajute să-mi dau seama.

Maddie răsucea o rachetă de tenis în mână, studiindu-și prietenul din copilărie de la depărtare, în timp ce acesta se apropia de teren. Într-adevăr *se întorsese*.

Trecuseră trei ani de când îl văzuse ultima oară pe Harrison Archer, fără să aibă nici o veste de la el în tot acest timp. De nicăieri, îi trimisese cu o seară în urmă un bilet vag formulat, în care îi cerea ajutorul.

Nu era sigură cum să se simtă în legătură cu asta. În timp ce era fericită să-l revadă, o parte din ea încă se înfuria la gândul că el îi respinsese prietenia atât de ușor. Nu era obișnuită să fie uitată de cei pe care îi considera prieteni apropiați.

Christopher „Kit" Ward îl însoțea pe Harrison în acea dimineață, dar Maddie abia îl observase, privirea ei rămânând fixată pe Harrison. Soarele dimineții îi încadra fața, luminându-i pomeții ascuțiți și maxilarul puternic. În timp ce buzele pline și nasul drept îi completau chipul perfect, ochii lui albaștri pătrunzători le făceau pe debutante să leșine.

Maddie nu se gândise prea mult la cât de atractiv era Harrison pe când erau prieteni, însă acest Harrison era... diferit. Mergea cu mai multă încredere, cu spatele drept și mândru. Fizicul lui era mai masiv decât al băiatului de colegiu pe care și-l amintea, cu umerii și cu pieptul mai lați, și cu o pereche de pantaloni albi care se strângeau pe coapsele lui groase.

O flacără i se aprinse adânc în pântece, o sclipire de apreciere care era cu totul nouă și nedorită. „Nu ar trebui să-i faci ochi dulci atât de fățiș."

Totuși, nu se putea opri.

Oh, Doamne, el devenise un bărbat în adevăratul sens al cuvântului și, pe deasupra, unul frumos.

Expirând, se uita la picioarele ei și alungă orice fascinație legată de aspectul lui fizic. Nu existase niciodată ceva asemănător cu dorința între ei și nu avea de gând să se facă de râs începând acum.

La urma urmei, se cunoșteau de-atâta timp. Ea era singurul copil la părinți, disperată după un prieten, iar el era un băiat dornic să scape de familia lui. Exploraseră, înotaseră, merseseră pe biciclete

și se jucaseră împreună în fiecare vară, de când ea avusese zece ani, iar el, doisprezece, fiind aproape inseparabili.

Asta până când plecase fără un cuvânt la debutul ei. El nu se întorsese la facultate pentru ultimul său an, ci dispăruse undeva în Europa.

Curând, poveștile despre escapadele lui pariziene au început să ajungă la urechile ei. Femei, petreceri, prietenii cu artiști și dansatori de cabaret... Apoi s-a oprit să asculte pentru că nu-l recunoștea pe acest bărbat desfrânat, arestat de jandarmii parizieni pentru că se bătuse cu anarhiști. Oh, da. O auzise și pe asta.

Între timp, viața în New York continuase. Maddie se cufundase în dragostea ei pentru tenis și decisese să-și facă un plan pentru viitorul ei.

„Exersează în fiecare zi, fără nicio excepție."

„Angajează-l pe Valentine Livingston, cel mai bun jucător la dublu din America, pentru a-ți fi antrenor."

„Amână căsătoria timp de doi ani, astfel încât să poți juca tenis competitiv în toată țara."

„Căsătorește-te la sfârșitul celui de-al treilea sezon cu un partener cât mai bun."

Slavă Domnului că mama și tatăl ei fuseseră de acord. Trei ani de muncă asiduă și planuri făcute cu grijă dăduseră, în sfârșit, roade primăvara trecută. Se calificase la competiția All-Comers de la Philadelphia Cricket Club la sfârșitul lunii iunie, cunoscută și sub numele de Campionatele Naționale din SUA.

Visul ei suprem era să devină cea mai bună jucătoare de tenis feminin din țară.

– Era timpul să ajungeți, a spus ea în timp ce bărbații urcau. Mi-a fost teamă că va trebui să joc de una singură.

– Bună dimineața, a spus Kit, sărutând-o pe obraz. Ți-am dat peste cap programul tău prețios?

– Să știi că da. Toată ziua mea este rezervată și trebuie să-mi încep antrenamentul.

– Dă vina pe el. Kit a arătat cu degetul mare în direcția celuilalt bărbat. M-a făcut să aștept la nesfârșit.

– A trebuit să-mi caut costumul de tenis. Vocea lui Harrison a trecut prin pieptul ei ca un uruit jos. A trecut ceva vreme de când am jucat. Bună, Maddie.

– Bună, Harrison. Văd că te-ai întors de la Paris.

– Abia am ajuns ieri.

– Aha!

Tăcerea s-a așternut peste ei. Exista cunoaștere în ochii lui albaștri, toate conversațiile lor, zâmbetele viclene. O sută de glume, o mie de secrete. Prezența lui era atât de familiară și totuși atât de străină. Gâtul îi ardea de întrebări și reproșuri, precum și de povești despre ceea ce ratase de când fusese plecat. Dar toate astea erau pentru vechiul ei prieten. Nu avea idee ce să-i spună bărbatului care stătea în fața ei acum.

Ea își dorea ca el să îi ofere ceva. Oare să-și ceară iertare? Să vină cu o scuză? Cu orice care să o ajute să-i înțeleagă absența, dar el era tăcut, privind-o numai. Observa și el schimbările de când se văzuseră ultima oară? Se gândea oare la trecutul lor împreună și se întreba ce se întâmplase?

Un lucru era clar. Prietenia lor nu însemnase pentru el atât de mult cât însemnase pentru ea. Plecase fără nici un avertisment, fără să-și ia rămas-bun. Nu-i scrisese nici măcar o scrisoare în tot acest timp.

– Jucăm? a întrebat Kit, arătând către teren.

– Sunt gata când sunteți și voi, și-a dres ea glasul.

– Voi turna niște cafea și voi schimba locul cu Kit în al doilea set, a spus Harrison și și-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Nu este nevoie de asta, a spus ea. O să joc cu amândoi deodată.

Harrison a clipit de câteva ori, iar Kit l-a lovit pe spate.

– Ai fost plecat mult timp, amice. E mai bună decât noi doi la un loc, crede-mă.

A plecat să aleagă o rachetă, lăsându-i pe Maddie și pe Harrison singuri.

– Arăți bine, a spus el.

– Mulțumesc. Mi-a părut rău să aud despre tatăl tău.

– Într-adevăr? a schițat el un zâmbet, pentru că amândoi știau ce fel de om fusese. Vorbești serios?

– Nu. Nu era un om bun. Îndrăznesc să spun că Iadul este recunoscător că îl are în gheare.

Harrison a chicotit. Acesta era un teritoriu familiar. Îl putea ghici pe vechiul ei prieten în expresia lui amuzată și senzația de tensiune dintre omoplați i s-a mai diminuat puțin.

– Ia o rachetă. Să începem.

Curând, cei trei au ajuns pe teren, cu Maddie la un capăt și bărbații la celălalt capăt.

– Poți servi primul, i-a spus ea lui Kit. Trebuie să lucrez la servă.

Kit i-a pasat o minge ușoară, pe care Maddie a lovit-o spre câștig.

– O lovitură excelentă, Mads, a fluierat Harrison.

Porecla uitată aproape că a făcut-o să se împiedice.

Numai Harrison îi spusese vreodată Mads. Ea nu i-a răspuns și nu a mai existat nici un schimb de replici în următoarele douăzeci de minute, în timp ce meciul decurgea normal. Ea s-a concentrat pe balans, perfecționându-și rotirea și unghiurile care făceau tenisul pe gazon atât de interesant.

– Deci, Maddie, a spus Harrison între punctele înscrise, povestește-mi despre acest duce al tău.

Întrebarea a surprins-o și a bătut mingea de tenis de mai multe ori în timp ce se gândea la un răspuns.

Mai exact, Lockwood nu era ducele ei, cel puțin nu încă. Când ducele de Lockwood a luat cu asalt societatea din New York în luna martie, mama lui Maddie i-a reamintit de înțelegerea lor: era timpul ca Maddie să-și aleagă un soț. Până la urmă, un al patrulea sezon era practic de neconceput, chiar dacă motivul pentru care nu se așezase la casa ei era unul întemeiat. Toată lumea știa că un duce englez era cel mai puternic aristocrat, cu excepția reginei, așa că Lockwood a devenit captura sezonului. Provocarea a entuziasmat-o, cu titlul de ducesă drept premiu final. Totuși, nu era singura. Pețitorii, agitați, încercau să-și aducă fiicele cât mai aproape de duce.

Maddie a avut grijă să participe la cât mai multe cine la care frumosul duce de Lockwood a fost invitat, iar cei doi s-au înțeles bine încă de la început, pe baza dragostei împărtășite pentru aer liber și activități sportive. De atunci, relația lor înflorise, iar acum mergeau cu trăsura în parc în fiecare luni, la ora patru. Zvonurile despre o logodnă circulaseră prin camerele de primire de pe Fifth Avenue, iar Maddie avea toată încrederea că va primi în curând inelul de logodnă din partea lui Lockwood. Odată cu asta, ea avea să devină ducesă și să plece în propria ei aventură mare, dincolo de ocean. Ce putea să-și dorească mai mult o fată în poziția ei?

Totuși, ea și Harrison nu discutaseră niciodată despre alte femei sau bărbați într-un sens romantic. Subiectul fusese evitat, deși

ea bănuise întotdeauna că pe el îl interesau sânii și agitația din jurul acestora, la fel ca pe toți ceilalți tineri cunoscuți de-ai ei din acea vreme.

„A plecat și s-a culcat cu jumătate din Paris. De ce ar trebui să te simți câtuși de puțin ciudat când discuți despre viitorul tău soț?"

– E cam plictisitor, a spus Kit cu jumătate de gură când Maddie nu a spus nimic.

– Câtuși de puțin, a răspuns Maddie și a ridicat bărbia în timp ce se pregătea să servească mingea. Este amabil, inteligent și se pricepe să facă conversație. Avem multe interese comune.

– Este genul de bărbat pasionat de vânătoare și de pescuit, i-a spus Kit lui Harrison. Probabil că are câini care vânează vulpi.

De fapt, chiar așa era. Lockwood îi explicase practica într-una din după-amiezile petrecute împreună. Ea a servit mingea, dând prima lovitură.

– Sună îngrozitor, a remarcat Harrison și dat o lovitură în partea stângă a terenului.

Pielea a furnicat-o de iritare și furie. Nimeni nu avea dreptul să-l denigreze pe Lockwood, cu atât mai puțin Harrison, un fost prieten, care o lăsase cu ochii în soare.

Înainte să se poată opri, ea a trimis mingea șuierând către capul lui. El s-a aruncat să se adăpostească și a lovit pământul, cu pieptul pe iarbă, în timp ce mingea a trecut peste el.

– Doamne Dumnezeule, Maddie! Pentru ce naiba a fost asta?

Lui Maddie i-a stat pe limbă o scuză, dar a înghițit-o.

– Nu ai dreptul să mă critici.

– Nu te critic. Harrison s-a ridicat și și-a scos palmele din buzunare. L-am criticat pe duce.

– Pe care nici măcar nu l-ai întâlnit.

– Asta nu ne-a împiedicat niciodată să-i criticăm pe oaspeții mamei tale în timpul petrecerilor ei din grădină.

Deși a încercat să se oprească, buzele i-au zvâcnit în timp ce căuta să nu zâmbească. Acesta fusese unul dintre jocurile lor preferate – să se ascundă în tufișurile de lângă peluză și să privească oaspeții, apoi să inventeze nume și povești despre fiecare dintre ei.

– Îți amintești când ne-a prins și ne-a făcut să ieșim ca să ne prezinte invitaților?

– Erai roșie ca o pătlăgică, a zâmbit el, scuturându-și pământul și iarba de pe costumul alb.

– Și tu la fel, Harrison Archer.

El a râs și Maddie și-a dat seama cât de mult îi lipsise și cât de dor îi fusese de el. A început să spună ceva, dar a închis repede gura.

„Lui nu i-a fost dor de tine. Nici măcar nu ți-a scris. Oprește-te să crezi că tu contezi pentru el."

Singurul motiv pentru care o contactase acum era pentru că avea nevoie de o favoare. Poate că era timpul să treacă la subiectul reuniunii de dimineață.

– Ai menționat în bilet că ai nevoie de ceva.

– Da, am nevoie de ajutorul tău, s-a îndreptat Harrison către plasă. Îmi dau seama că abuzez cam mult de bunăvoința ta, dar sunt disperat.

– Atunci promit că voi fi deschisă.

– Bine. Am nevoie să mă ajuți să-mi găsesc o soție.

Maddie a rămas cu gura deschisă. Din tot ce i-ar fi putut el cere, ea nu se așteptase la asta. Întrebările se învârteau în mintea ei ca o minge care se răsucește în aer, și totuși se lupta să-și păstreze calmul.

– O soție?

– Da, și repede.

– Stai așa puțin, li s-a alăturat Kit la plasă și s-a încruntat către Harrison. De ce naiba trebuie să te căsătorești?

– Altfel, mama se va descotorosi de mine.

– Fir-ar! a mormăit Kit.

– Exact. Mă vei ajuta? Expresia lui Harrison s-a schimbat în momentul în care s-a întors cu fața spre ea. Ești prietenă cu toată lumea din oraș.

– Pot să-ți dau câteva nume.

Moștenitoarele erau ca taxiurile din New York. Se găsea câte una la aproape fiecare colț.

– Asta va dura prea mult, a scuturat el din cap. Am nevoie ca asta să se întâmple repede. Vreau să mă întorc la Paris înainte de sfârșitul verii.

– Sfârșitul verii? a clipit ea, uluită la auzul veștii.

Bărbatul pe care și-l aducea aminte era impetuos, predispus să se comporte imprudent, dar asta era șocant, chiar și pentru el. Oare se gândise la asta?

– Găsirea unei soții nu este ceva care să se petreacă imediat, Harrison, iar curtarea necesită timp, a continuat ea.

– Lasă-mă să-mi fac eu griji pentru asta. În plus, nu am de ales.

– Indiferent, aceasta este o perioadă aglomerată pentru mine, am un turneu important de tenis la sfârșitul lunii iunie.

– Da, Naționalele. Apropo, felicitări pentru asta!

– Mulțumesc. Așa că poți vedea că nu am timp să te plimb prin oraș și să te prezint prietenilor mei. Plec să exersez în Newport în curând.

Vremea era mai rece acolo, cu mai puține distrageri decât la oraș.

– Este perfect, a spus Harrison. Ce zici de o petrecere într-un weekend prelungit? Ai putea invita niște prieteni.

– Bună idee, a intervenit Kit. Plajă, soare și șampanie. Îți vei găsi o soție în cel mai scurt timp.

– Exact. Ce crezi, Maddie?

Maddie și-a șters sudoarea de pe frunte. Era ciudat să și-l imagineze pe Harrison căsătorit, dar ei nu mai erau copii. La urma urmei, ea era aproape logodită. Și familia Archer erau una dintre cele mai vechi și mai bogate familii din New York. Vestea despre revenirea lui Harrison și interesul de a găsi o mireasă ar provoca senzație.

– Te rog, Mads, a spus Harrison. Ești singura în care am încredere că mă va ajuta să-mi găsesc o soție care să nu îmi facă viața un calvar. Mă cunoști mai bine decât oricine altcineva.

– Este posibil să fi fost adevărat acum trei ani, poate, dar nu acum.

– Greșești. Sunt exact aceeași persoană care te-a bătut la crochet în toți acești ani.

– Mincinosule! a chicotit ea. Eu te-am bătut la crochet.

– Nu vreau să fac asta fără tine. Ochii lui albaștri au scânteiat de o răutate familiară, o privire pe care ea a recunoscut-o din anii de escapadă. Te rog, Maddie.

Un sentiment de căldură i s-a răspândit în piept și resentimentele față de el s-au înmuiat. „El este Harrison, prietenul tău din copilărie. V-ați ajutat mereu unul pe celălalt."

Ca atunci când ea a căzut și și-a julit genunchiul, iar el a cărat-o în spate până acasă...

Sau când tatăl lui fusese atât de beat și furios încât îl ascunsese pe Harrison la ea în cameră pentru o zi întreagă...

Și cum acceptase de bunăvoie toate planurile și jocurile ei, fără să se plângă vreodată...

Cum putea ea să-i refuze un weekend la Newport cu prietenii ei?

– În regulă. Voi vorbi cu mama și voi începe să fac o listă de invitați.

– Ești cea mai bună. Aplecându-se peste plasă, Harrison i-a dat un sărut rapid pe obraz. Mulțumesc.

Nu era un gest pe care să nu-l fi făcut înainte, dar stomacul lui Maddie s-a răsturnat dintr-un motiv inexplicabil. Ea și-a ignorat reacția și a gesticulat către casă.

– Dacă am terminat, atunci mă voi duce să mă spăl.

– Atunci, lăsăm totul în grija ta. Harrison și-a băgat racheta sub braț, părând extrem de mulțumit de el însuși. Ne revedem în Newport, Maddie!

Capitolul 2

Cu unsprezece veri în urmă

Opt săptămâni de libertate.

„Curând. Foarte curând."

Călătoria cu trăsura de la gară era chinuitoare, dar Harrison nu îndrăznea să vorbească. Încerca să stea nemișcat și să nu-i dea mamei sale vreun motiv să strige la el, sau, mai rău, să-l închidă în camera lui. O vară departe de familie depindea de buna sa purtare.

La începutul lunii iunie, aerul din Rhode Island pătrundea prin ferestrele trăsurii în timp ce se deplasau, purtând mirosurile familiare de sare și de nisip, de flori și de iarbă de mare. Durerea din spatele ochilor începea să scadă, anticiparea îi pulsa prin vene. Pentru asta trăia, asta era ceea ce îl ținea sănătos restul anului, aceste câteva săptămâni pe care le petrecea departe de tutori și cursuri. Acolo unde nu existau responsabilități și putea să scape, neobservat, să-i vadă pe ceilalți copii. Înot, navigație, călărie... Newport era paradisul în comparație cu limitele sumbre ale orașului New York.

În timp ce o luau pe Bellevue Avenue, au trecut pe lângă noua căsuță a soților Webster.

– Acea familie este obscenă, a pufnit mama și și-a făcut vânt cu evantaiul. Uită-te la ei cum se dau mari.

Harrison nu era de acord. Structura, finalizată tocmai anul acesta, arăta ca un castel, cu coloanele sale de piatră și poarta masivă de fier. Era numit Chateau de Falaise, sau Castelul Cliff, deoarece avea vedere la Cliff Walk. Abia aștepta să vadă interiorul. Probabil că erau tot felul de ascunzători și camere secrete. Maddie urma să i le arate pe toate.

A bătut darabana pe genunchi, dorindu-și să poată sări din vehicul chiar acolo. Websterii erau vecinii lor din oraș, iar singura lor fiică, Maddie, era prietena lui bună. Nu o mai văzuse de când

apăruse la el acasă într-o noapte târzie, în aprilie, aruncând pietricele la fereastră până când el a ieșit și a vorbit cu ea.

Pe timpul verii erau mulți copii din Newport acolo, însă Maddie era preferata lui. Nu știa exact de ce, cu excepția faptului că ei îi plăceau aceleași lucruri ca și lui. În plus, ea nu dădea înapoi de la o provocare niciodată și concura la fel de aprig ca oricine altcineva. Chiar dacă era mai tânără decât grupul de băieți cu care se împrietenise Harrison, toți erau destul de îngroziți de ea.

Și totuși, Harrison nu se temea de ea. El o considera cea mai curajoasă, cea mai inteligentă și cea mai sigură pe sine fată pe care o întâlnise vreodată. Ea îl asculta, chiar și atunci când el se plângea de familia lui și îl invita la cină cu părinții ei, ceea ce părea îngrozitor, dar nu fusese niciodată. Cu Maddie în preajmă, nu se mai simțea singur. Se simțea acceptat și înțeles. Normal. *Fericit*. Încă o cotitură și trăsura a ajuns la cabana familiei Archer. Harrison a așteptat cât mai răbdător posibil în timp ce mama lui a coborât, apoi a dat și el să iasă. Thomas însă l-a împins înapoi pe scaun.

–Așteaptă-ți rândul, vierme, l-a repezit fratele lui mai mare și a coborât el întâi.

Lipsa de maniere nu l-a deranjat pe Harrison, nu astăzi. Era pe cale să scape de oricine care purta numele de Archer timp de opt săptămâni. Se vedeau ocazional la cină, când mama lor nu era ocupată cu angajamentele ei sociale. În rest, el și Maddie ar explora și ar alerga și ar înota până la epuizare.

Pietrișul îi aluneca de sub picioare în timp ce se îndrepta către casă. Nimeni nu s-a uitat la el și nu i-a spus vreun cuvânt. Familia lui a intrat înăuntru, în timp ce personalul se ocupa de bagaje, iar Harrison a aruncat o privire peste umăr. Ar putea fi la noua casă a lui Maddie în mai puțin de zece minute, dacă ar fi alergat. Deja alerga, înainte ca mintea lui să ajungă la o decizie.

Costumul lui de călătorie de sezon se freca în timp ce sprinta, dar nu s-a oprit. Dacă Maddie era deja jos la apă, ar arăta ridicol purtând un costum lejer de lână. Dar era prea târziu.

Porțile masive erau deschise, iar aleea era ticsită cu trăsuri. Doamna Webster avea musafiri? Sperând să treacă neobservat, s-a strecurat pe lângă marginea casei și prin spate pentru a arunca o privire. Priveliștea i-a tăiat răsuflarea. Albastru cât putea vedea cu ochii și spuma albă care sclipea în timp ce valurile se rostogoleau către

țărm. Cerul care se întindea pe kilometri, cu norișori ca de bumbac plutind în aer. A stat acolo neclintit și înghețat, admirând peisajul.

– Iată-te!

Clipind, a zărit-o cu privirea. „Maddie." Ea îi zâmbea de sub o bonetă de paie, cu panglica galbenă legată sub bărbie. Pistruii îi punctau nasul, dovadă că petrecuse deja destul de mult timp afară. Neliniștea din el a dispărut în timp ce o privea apropiindu-se, ca o perdea coborând la sfârșitul unei piese de teatru. Prezența ei însemna că el se putea relaxa în sfârșit. În sfârșit, putea respira ușurat.

De parcă s-ar fi văzut doar ieri, ea l-a prins de braț.

– Haide. Mama găzduiește o petrecere în grădină și e o prăjitură cu glazură albă pe care mor de nerăbdare s-o încerc.

El a lăsat-o să-l ducă pe gazon, către un rând de gard viu.

– Te-a lăsat să participi la o petrecere în grădină?

– Sigur că nu. Ar trebui să fiu înăuntru cu instructorul de dans. Așa că trebuie să furăm prăjitura.

– Uită-te la ea! S-au oprit în spatele gardurilor vii și Maddie a arătat cu degetul. Spune-mi că nu vrei o bucată.

Harrison s-a uitat printre ramuri și frunze către masa cu desert. O prăjitură cu trei niveluri, cu căpșune deasupra, stăpânea peste celelalte deserturi, cu glazura albă strălucind în lumina soarelui. Doi valeți se perindau prin apropiere, în timp ce oaspeții de la mese vorbeau sub cortul uriaș. Pălării mari de mătase acoperite cu șifon și pene de struț punctau întregul peisaj.

Desertul arăta delicios și el era înfometat. I-a plăcut această idee.

– Voi aștepta până când vor fi chemați valeții, a declarat el. Atunci mă voi grăbi într-acolo și o iau.

– Am un plan mai bun. Voi crea o diversiune, iar între timp tu vei fura prăjitura.

– Nu poți fi văzută acolo. Mama ta va fi furioasă.

– Nici nu va observa. Ea stă la capătul opus al gazonului cu cei mai apropiați prieteni ai ei. Nu s-au oprit din vorbit de cinci minute.

– Totuși, trebuie să strecurăm desertul în casă.

– Am totul planificat. Vei veni cu prăjitura în spatele acestor garduri vii, a arătat către tufișurile de lângă masa cu desert. Atunci o vom acoperi cu haina, în timp ce o strecurăm înăuntru.

– Unde vom fi descoperiți înainte de a o putea mânca.

– Greșit. Am ascunzătoarea perfectă. Nimeni nu ne va găsi.

Avea încredere în ea. Maddie gândise totul până la cel mai mic detaliu.

– Care este diversiunea ta?

– Mă voi duce în stânga celor doi valeți de la masă, mă voi preface că mă împiedic și cad...

– Și te vei răni? El și-a imaginat-o cu palmele pline de zgârieturi și genunchii juliți. Nu. Dezleagă-ți sforile bonetei și așa îți vei pierde boneta în vânt, cât mai aproape de masa cu desert. Vântul suflă dinspre noi, așa că ar trebui să-ți ducă boneta chiar pe lângă ei și în iarbă. Nu se vor putea abține să nu te ajute.

– Și când se vor întoarce cu spatele, vei lua prăjitura.

– Da. Voi veni din față, ca oaspeții să nu poată vedea ce fac.

Două minute mai târziu, planul lor era în desfășurare. Harrison a așteptat până când lacheii au pus ochii pe bonetă înainte de a se grăbi către masa cu desertul. Prăjitura era mai ușoară decât părea, și a cărat-o cu grijă, mergând cu spatele la mulțime, până când a ajuns în spatele gardurilor vii.

Așezând farfuria pe pământ, el și-a dat jos haina. Maddie a apărut, respirând greu de la alergat.

– Repede. Dă-mi haina ta.

Ea a folosit haina pentru a proteja prăjitura, precum un fel de matador spaniol care se lupta cu un taur, în timp ce se îndreptau stângaci către o ușă laterală. Au ajuns înăuntru fără incidente, dar el știa că acesta era doar începutul. Era nevoie de o legiune de personal pentru a întreține o casă de această dimensiune și erau mereu oameni prin preajmă în timpul zilei.

– Unde mergem acum? a întrebat el.

– La capătul holului din spate este o scară la nivelul inferior. După mine.

Interiorul castelului era la fel de grandios ca exteriorul. Era ca o catedrală, cu arcade și contraforți de piatră, balcoane și tapiserii. Însă Harrison era prea concentrat ca să nu scape prăjitura din mâini pentru a arunca o privire atentă în jurul lui. La treisprezece ani, membrele i se simțeau ciudat și se împiedica mai tot timpul.

„O să mă omoare dacă scap prăjitura."

A strâns farfuria și s-a concentrat, ținând-o neclintită în timp ce ea ținea o ușă deschisă.

– Jos, pe scări. Repede.

– Domnișoară Madeline, s-a auzit o voce puternică în depărtare. Probabil că instructorul de dans își căuta eleva.

– Du-te, du-te, du-te, l-a îndemnat Maddie în șoaptă.

A trecut pragul și a coborât scările. Maddie l-a urmat, închizând ușa încet.

– Ia-o la dreapta, a spus ea în șoaptă.

Când au ajuns la nivelul inferior, ea l-a condus într-o încăpere mare cu gresie albastră și portocalie, unde se afla o piscină interioară. O oază în căldura verii.

– Uau!

– Tatei îi place mult să înoate, a spus ea și s-a îndreptat ea către o ușă din spate.

– Unde mergem?

– Către vestiar.

L-a condus într-un spațiu mic, cu cârlige înfipte în faianță și o bancă de lemn de-a lungul unui perete.

El a pus prăjitura jos și și-a scuturat brațele obosite. Trebuia să își lucreze membrele dacă ea mai avea plănuite alte astfel de furturi. Apoi s-a încruntat.

– Nu m-am gândit să fur și furculițe.

– Le-am luat chiar înainte să-mi pierd pălăria, a spus ea și a scos două furculițe din buzunarele rochiei.

– Te gândești mereu la toate, a zâmbit el, primul său zâmbet sincer de când o văzuse în aprilie.

– Ar fi bine să începem s-o mâncăm înainte să se înmoaie.

S-au așezat amândoi și au luat o mușcătură. Avea gust de lămâie, atât de delicioasă și de pufoasă încât li se topea în gură.

– E bună.

– E mai mult decât bună. Îți mulțumesc că m-ai ajutat s-o fur, și-a lovit ea ușor umărul de al lui. Sunt atât de bucuroasă că ești în sfârșit aici.

„Și eu", s-a gândit el și s-a întins după mai multă prăjitură.

Capitolul 3

Chateau de Falaise, Newport
Cu unsprezece veri mai târziu

Moștenitoarele și-au făcut apariția de dimineață.

Harrison și Kit priveau de la fereastră cum se alinia în fața castelului trăsură după trăsură. Petrecerea care avea să țină cinci zile începea astăzi și era un eveniment care îi va oferi acces neîngrădit la Maddie, singura femeie cu care plănuia să se căsătorească. Călătoria fusese o pierdere de timp pentru ceilalți, dar nu-și putea face griji pentru asta. Ar fi făcut tot ce era necesar pentru a o câștiga, indiferent ce anume. Nu avea nevoie de nimic altceva decât de timp.

Jos, personalul familiei Webster se ocupa de bagaje și de oaspeți. Maddie era cu siguranță pe acolo pe undeva, supraveghea totul, primind pe toată lumea și liniștindu-i. La asta se pricepea cel mai bine și era unul dintre motivele pentru care societatea o iubea.

– Uită-te la ei! a făcut Kit semn către toată activitatea de afară. Maddie a spus că tot ce a trebuit să facă a fost să-ți șoptească numele și moștenitoarele se luptau deja pentru o invitație la petrecere.

Harrison nu a spus nimic. Exista doar o singură moștenitoare pe care și-o dorea. Nimeni altcineva nu mai conta.

Nimeni altcineva nu contase *vreodată*. Mersese după Maddie în fiecare vară de la vârsta de doisprezece ani, apoi mai des în timpul facultății, când se afla în oraș. De la meciurile de tenis de dimineața devreme și plimbările noaptea târziu până la plimbări în parc și înotatul în ocean, fuseseră împreună în mod constant.

Relația lor nu fusese însă romantică, cel puțin nu din partea ei. În timp ce el fusese îndrăgostit de ea, plănuise să aștepte până la debutul ei înainte de a-și declara sentimentele. Însă nu avusese niciodată ocazia s-o facă. Într-o noapte, la un bal, auzise ce simțea ea cu adevărat pentru el și a plecat devreme, declanșând un lanț de evenimente care aveau să-i schimbe viața.

Kit încă părea fascinat de ceea ce se întâmpla jos.

– Aproape că sunt gelos. Uită-te la câteva dintre aceste doamne minunate. Cum vei alege?

Kit era unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Harrison, alături de Preston Clarke și Forrest Ripley. Patru proscriși rebeli din familiile societății, care deveniseră ca frații în timpul facultății.

– Mă bucur că ești aici, Kit, l-a bătut pe celălalt bărbat pe umăr.

– Nu aș rata asta pentru nimic. Tu, să-ți alegi o mireasă? A trebuit s-o văd și pe asta.

– M-ai văzut cucerind o mulțime de femei.

– Într-adevăr. Ce viață am avut la Paris!

Fusese distractiv, să bea, să joace jocuri de noroc și să țopăie ca doi posedați.

– Cu siguranță.

– Dumnezeu știe, după ce am cunoscut-o pe Esmée, am înțeles de ce nu ai vrut niciodată să pleci.

Esmée fusese amanta lui Harrison la Paris vreme de aproape doi ani. Plină de viață și frumoasă, Esmée avea pofte care se potriveau cu ale lui, iar inteligența ei ascuțită o făcea însoțitoarea perfectă. Între ei fusese o afecțiune profundă, dar niciodată iubire. Inima lui Harrison îi fusese de mult timp încredințată lui Maddie, chiar dacă ea nu realizase asta.

– Îți zicea „lupul american", a spus el.

– Nu a greșit, a răspuns Kit, chicotind. Totuși, încă nu înțeleg de ce e mama ta nerăbdătoare să te căsătorești.

– Sunt lefteri, a decis Harrison să spună adevărul.

– Cine?

– Familia mea.

– Glumești, a spus Kit, întorcându-și capul spre prietenul lui, cu o expresie neîncrezătoare pe chip.

– Deloc. Tatăl meu a pierdut totul după Panică[1]. Thomas îi poate menține pe linia de plutire doar câteva luni.

– Și trebuie să-i salvezi căsătorindu-te cu o moștenitoare. Nu îți stă în fire să îi ajuți. Kit i-a aruncat o privire ascuțită prietenului său. Ce plănuiești să faci de fapt?

– Să-i duc la ruină.

– La naiba. De aceea ai nevoie de o moștenitoare.

[1] Criză economică declanșată în SUA în 1893 și încheiată în 1897 (n. red.)

Harrison nu avea de gând să-și corecteze prietenul. Dacă ar fi recunoscut că avea bani, ar fi trebuit să explice și de ce avea nevoie de această petrecere, iar Harrison nu era pregătit să spună nimănui despre planurile sale pentru Maddie.

– Știe cineva? a întrebat Kit.

– Nu.

– Nici măcar Maddie?

– Nu am mai vorbit cu ea de când am jucat tenis azi-dimineață. Ar anula petrecerea dacă ar ști.

– Nu-ți face griji, nu voi spune nimic. Nu e de mirare că ai nevoie rapid de o moștenitoare. Acum sunt și mai bucuros că am venit.

Amândoi s-au întors către fereastră, pierduți pentru o clipă în propriile gânduri.

– Doamne Dumnezeule, a spus Kit deodată. Uită-te la cea în rochia roșie. Îndrăzneață, nu?

O femeie într-o rochie de zi de mătase roșie cobora din trăsură, cu fața ascunsă de o pălărie mare. O doamnă mai în vârstă venea în urma ei, frecându-și mâinile și vorbind, arătând de parcă o implora pe femeia mai tânără. Femeia în rochia roșie i-a făcut cu mâna în semn să se oprească și s-a întors spre lacheul care se ocupa de bagaje. Orice îi spusese tânăra, l-a făcut pe lacheu să se aprindă de furie.

– Ei bine... Kit l-a bătut pe Harrison pe umăr. Cred că avem prima noastră candidată.

– Pentru o parteneră care să-ți încălzească patul?

– Nu, idiotule. Să-ți fie mireasă. Această femeie este un mister îndrăzneț, înfășurat în mătase delicată și dantelată.

– E genul tău, a spus Harrison.

– Nu, nu este genul meu.

Ușa s-a deschis după o scurtă bătaie. Chipul lui Maddie a apărut în crăpătura ușii, cu ochii mijiți.

– Știam eu că v-am văzut umbrele în fereastră. Nu vă mai uitați la ele. Vă perindați aici sus ca o pereche de fantome lipsite de cuviință.

– Buu, și-a fluturat Kit dramatic degetele.

– Vorbesc serios.

A intrat Maddie și ușa s-a închis în urma ei. Purta o rochie crem cu dungi albastre, iar Harrison încerca să nu observe felul în care pânza îi îmbrățișa formele în timp ce se mișca – mai multe forme decât avusese în urmă cu trei ani.

– Este urât din partea voastră, a amândurora, că faceți presupuneri despre ele în funcție de modul în care arată, și-a pus ea mâinile în șold. Harrison trebuie să le cunoască personalitățile pentru ca acest lucru să funcționeze.

– Ceea ce voi face în următoarele zile, a spus el.

– Cine era femeia în roșu? a întrebat Kit. Cea care tocmai a sosit.

– Despre asta vorbesc, a pufnit Maddie frustrată, și nu vă spun. Descurcați-vă singuri!

– Oh, o va face, a murmurat Harrison.

– Voi doi sunteți revoltători. Cum v-ați simți dacă ați participa la un eveniment important și două femei ar fi aici sus, holbându-se la sosirea voastră?

– Nu m-ar deranja, a ridicat Harrison din umeri.

– Mi-ar plăcea, a spus Kit. M-aș îmbrăca sumar, ca să le ofer un spectacol pe cinste.

– Doamne, amândoi sunteți fără speranță. Prietenele mele nu sunt aici să vă distreze pe voi. Maddie i-a luat pe amândoi de braț și i-a dus departe de fereastră. Acest lucru este foarte important pentru ele. Valoarea unei fete în această lume este determinată de partenerul ei. Nu vreau să le tratați necorespunzător sau să le provocați disconfort.

Acel comentariu l-a făcut pe Harrison să se gândească pentru o clipă. Maddie îi permisese ducelui să o curteze, pentru a-și dovedi valoarea? Părea puțin probabil, având în vedere că era una dintre cele mai populare fete din înalta societate. Ea ar putea alege orice bărbat eligibil, cu titlu sau fără.

– Ne vom comporta exemplar, a încercat el să pară afectat de spusele ei.

– Nu face promisiuni în numele meu, a spus Kit. Nu eu sunt cel care caută să se căsătorească.

– Să n-o seduci pe vreuna, l-a ațintit Maddie pe Kit. Pe nici una. Ți-e interzis, Christopher.

Harrison și-a înăbușit un zâmbet. Maddie era la fel de crâncenă ca întotdeauna, stăpână pe sine și lipsită de teamă. Unele lucruri nu se schimbau niciodată, presupunea el.

– Ar fi bine să fiți amabili cu aceste doamne, a continuat ea. E serioasă treaba, nu e un circ. E clar?

– Limpede ca apa, a spus Harrison. Ar trebui să coborâm?

– Nu, urmați întru totul planul inițial. Tatăl meu vă va duce pe amândoi să vă plimbați cu barca astăzi, în timp ce fetele se instalează. Apoi le veți întâlni pe toate înainte de cină, în timp ce cocktailurile vor fi servite.

– În regulă.

Harrison și-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor și a încercat să nu se gândească la cât de mult își dorea să o atingă. Cât de mult dorea să-i testeze moliciunea pielii, cât de mătăsos îi era părul. Să o facă să suspine și să geamă.

„Curând."

– Harrison, va fi distractiv, i-a interpretat greșit Maddie reacția, judecând după cuvintele ei. Le cunosc pe aceste femei și jur că o să-ți placă. Ei bine, măcar una sau două.

El se îndoia de asta, mai ales când o dorea doar pe ea. Totuși, îi cauzase o mulțime de probleme și nu voia să mai fie enervată pe el.

– Promit să nu te fac de rușine. Mă voi comporta exemplar.

– Bun. Acum trebuie să mă întorc, a spus ea în timp ce s-a îndreptat către ușă. Vă veți întâlni cu tata la barcă la ora unsprezece. Să nu întârziați. Mă aștept să vă țineți de cuvânt.

Maddie a dispărut, rochia ei foșnind în timp ce făcea pași grăbiți pe coridor.

– Ești pregătit? s-a îndreptat Kit înapoi către fereastră.

– Într-adevăr, nu am fost niciodată mai pregătit, a spus Harrison, privind spre locul în care stătuse Maddie, parfumul ei – lavandă și raze de soare – umplându-i nările.

Pentru a suta oară Maddie își arunca privirea către ușa care nu se mai deschidea. Unde naiba erau bărbații ăștia? Toată lumea, în afară de Kit și de Harrison, era deja acolo, chiar și tatăl ei. Trioul navigase în această după-amiază, așa că știa că barca nu se răsturnase. Care era atunci motivul întârzierii?

Moștenitoarele povesteau și râdeau în salon. Nimănui în afară de ea nu părea să-i pese de întârzierea bărbaților. Mai erau însă doar douăzeci de minute alocate conversației înainte să fie servită cina. Poate că o vizită în camera lui Harrison era o ideea bună pentru a afla de ce dura atât de mult.

– Unde te duci? Mama lui Maddie a apărut de nicăieri pentru a o opri. Avem o cameră plină de oaspeți.

– Vreau să-l găsesc pe Harrison. Întârzie și este jenant.

– Prostii. Nimeni nu a observat. Mama a făcut un semn către încăperea în care oaspeții vorbeau. Ești doar nerăbdătoare și îngrijorată de programul tău. În plus, nu poți să mergi în camera lui. Nu mai sunteți copii. Acum relaxează-te și bea un pahar de șampanie!

– Aș bate la ușă mai întâi. Ce face el este nepoliticos. Trebuie să punem lucrurile în mișcare.

– Nu este nepoliticos, a sorbit mama din pahar. El se comportă ca un tânăr forțat să se căsătorească, astfel încât familia lui să nu-l dea cu totul la o parte. Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i băiatului răgaz.

– Întotdeauna ai fost de partea lui, chiar și când eram mai tineri.

– Recunosc, am o slăbiciune pentru el. Nu mi-a păsat niciodată de familia lui.

Nici lui Maddie nu îi păsa de familia lui. Membrii familiei Archer erau într-adevăr cei mai răi. Părinții lor îi oferiseră totul pe tavă fratelui mai mare al lui Harrison, Thomas. Cele mai bune internate, vacanțe în jurul lumii, cadouri extravagante de Crăciun. În timp ce Harrison fusese instruit acasă și primise cărți și reviste, lucruri care să-l facă să „stea nemișcat", după cum se exprimase tatăl său.

Părinții lui făcuseră tot posibilul pentru a-i zdrobi spiritul. Nu funcționase. Cruzimea lor nu reușise decât să îi provoace o ură profundă față de ei.

– În plus, a continuat mama ei, am știut întotdeauna cine era persoana responsabilă pentru necazurile pe care le-ați provocat voi doi, și aceea nu era el.

– Am fost un copil perfect.

– Asta ai vrea să creadă toată lumea, sunt sigură, a pufnit mama, făcând cumva ca gestul să pară elegant. Să sperăm că ducele nu va auzi niciodată de...

Mișcarea din dreptul ușii salonului i-a atras atenția lui Maddie. „În sfârșit."

Harrison și Kit stăteau acolo, cu vederea la scenă.

– Scuză-mă, i-a spus ea mamei sale și s-a repezit să-i întâmpine.

Înalți și în formă, cei doi bărbați erau destul de frumoși în hainele lor negre de seară. Harrison își îmblânzise părul cu puțin ulei, ceea ce îl făcea să aibă un aer mai întunecat, scoțând în evidență pielea sărutată de soare și maxilarul robust. Buzele i s-au strâmbat

într-un zâmbet pe jumătate când a văzut-o apropiindu-se, iar ea s-a cutremurat pe dinăuntru. Maddie și-a înăbușit reacția prostească.

„Oprește-te. E doar Harrison."

– Era și timpul, a spus ea odată ajunsă în dreptul lor. Apoi a lovit-o mirosul de whisky. Dumnezeule, sunteți beți.

– Kit este beat, a corectat-o Harrison. Eu sunt doar pe jumătate beat.

– Este vina tatălui tău, a spus Kit. Noi doar am încercat să ținem pasul cu el.

Iritarea i se răsfrânse pe ceafă, arzându-i pielea. Nici măcar nu începuseră și nimic nu mergea conform planului.

– Aceasta nu este prima impresie ideală pentru viitoarea ta mireasă, Harrison. Ce va crede ea?

– Că am o toleranță mai mare la alcool decât Kit?

– Nu ești amuzant, a chicotit Kit, dar Maddie s-a uitat doar la Harrison, supărarea ei devenind din ce în ce mai mare.

– Recunoaște, sunt puțin amuzant, spuse el și zâmbetul i-a devenit treptat viclean.

– Măcar iei asta în serios?

– Bineînțeles că da. Arată-ne drumul! Să le întâlnim pe aceste prietene ale tale.

– Kit, stai departe de necaz și amintește-ți ce ți-am spus, a rostit Maddie și l-a luat de braț pe Harrison. Aceste doamne îți sunt interzise. Vino, Harrison.

– Nu fi supărată, Mads! Au început să traverseze camera, iar el și-a aplecat capul spre al ei. Nu pot suporta când ești supărată pe mine.

Inima îi bătea atât de tare încât aproape că i-a sărit din piept, și ar fi vrut să se pedepsească instantaneu pentru asta. „Nu vorbește serios." Nu se gândise la ea deloc după ce plecase și nu putea să uite asta niciodată.

Prietena ei, Lydia Hartwell, i-a atins brațul.

– Maddie, ești bolnavă? Ești îmbujorată.

Familia Hartwell deținea cea mai mare parte din Montana, iar Lydia era distractivă și cu capul pe umeri. Harrison ar fi putut să aibă parte de mult mai rău. Maddie i-a făcut rapid cunoștință cu ea și cu mama acesteia.

– Domnișoară Hartwell. Doamnă Hartwell, s-a înclinat Harrison. Încântat să vă cunosc.

– Domnule Archer, a spus Lydia. Îmi pare bine să te cunosc, în sfârșit. Maddie mi-a spus atât de multe despre tine.

– De bine, sper.

– Mi-a spus că tu ești cel care a învățat-o să călărească fără șa laterală, a ridicat Lydia o mână pentru a-și acoperi parțial gura, de parcă ar fi împărtășit un secret.

– Într-adevăr, am făcut-o. Călărești?

– Am crescut în Montana. Am învățat să călăresc înainte să învăț să merg.

– Spune-mi direct, a spus doamna Hartwell îndepărtându-se de toți ceilalți împreună cu Maddie. Este bolnav? A luat variola franceză acolo?

– Îmi cer scuze? a rămas Maddie cu gura căscată.

– Este falit? Divorțat? Nelegitim? Trebuie să fie ceva în neregulă cu el. Ce este?

Maddie trebuia să se gândească că unele dintre mame vor pune la îndoială motivele unei căsătorii grăbite. Cele mai multe erau prea politicoase pentru a o întreba direct, dar doamna Hartwell nu se conforma niciodată, unul dintre multele motive pentru care lui Maddie îi plăceau femeile Hartwell.

– Nu este nimic în neregulă cu el. S-a întors de la Paris să-și găsească o soție și am decis să-l ajut.

– Prostii! Știu că se întâmplă ceva. Doamna Hartwell și-a atins nasul. Am crescut la o fermă și știu când ceva e în neregulă.

– De ce v-aș invita aici să-l cunoașteți dacă nu credeam că este un om bun? a clătinat Maddie din cap.

– Habar n-am, dar Lydia mea nu se va căsători cu vreun bădăran.

– Suntem prieteni din copilărie și pot spune cu fermitate că Harrison nu este un bădăran.

– Într-adevăr? Pentru că mi s-a spus că a făcut doi copii nelegitimi împreună cu amanta sa franțuzoaică.

Durerea i-a străpuns pieptul lui Maddie, îngreunându-i respirația. Amantă? Copii? Camera s-a învârtit cu ea, simțind că o ia razna. Nu putea fi adevărat. Cineva – Kit sau măcar Preston ar fi menționat asta. Era un secret prea mare pentru a fi păstrat, nu-i așa?

S-a luptat să pară mai puțin interesată de cât se simțea.

– Absolut neadevărat. N-am auzit niciodată așa ceva.

– Ei bine, tu ești norocoasă că l-ai găsit pe duce, a spus doamna Hartwell. Și încă unul asemenea lui.

– Nu e încă ceva oficial, a bălmăjit Maddie, în ciuda faptului că mintea ei se împiedicase de ideea că Harrison ar fi putut zămisli copii cu amanta lui.

– Nu e decât o chestiune de timp din câte aud. Ești foarte norocoasă. Lockwood e varianta cea mai bună a sezonului.

Acesta era și motivul pentru care Maddie pusese ochii pe el. Nu era obișnuită să se mulțumească în nici un aspect decât cu ce era mai bun.

– Cu certitudine, așa m-am gândit și eu, i-a zâmbit ea politicoasă celeilalte femei. Acum, dacă mă scuzați, va trebui să fac probabil prezentările.

– Nu pare să fie necesar. Cred că a început deja fără tine.

Maddie a privit peste umăr. Harrison și Kit se aflau în mijlocul încăperii, înconjurați de femei tinere. Mamele acestora îi observau de la o distanță de câțiva metri. Era evident că bărbații spuneau o poveste și mâinile li se mișcau, iar expresiile fețelor erau animate. Moștenitoarele erau vrăjite.

– Într-adevăr, se pare că a făcut-o, a murmurat ea.

Capitolul 4

La cină, Maddie s-a așezat lângă Kit, dar îl urmărea pe ascuns pe Harrison în timp ce el distra grupul la capătul mesei, unde stătea mamei ei. Și funcționa. Moștenitoarele din apropiere, două în sistemul bancar și una la căile ferate, făcuseră ochii mari la el, semn că erau încântate.

Maddie i-a făcut semn valetului să le aducă mai mult vin.

– Este vreo problemă? a întrebat Kit, din stânga ei.

Îl așezase intenționat lângă ea, la mijlocul mesei.

– Nu. De ce?

– Pentru început, nu te-am văzut niciodată să bei mai mult de un pahar de vin la cină.

– Poate că vă urmez exemplul.

Cu toate acestea, Kit aproape că nu mai părea să fie în stare de ebrietate. Stătea liniștit și neclintit de când ajunseseră în sala de mese. Ea și-a ridicat paharul acum plin și a luat o gură.

– Te deranjează asta?

Kit a făcut semn din cap spre Harrison.

– Ce anume? Masa de seară? L-am mai văzut pe Harrison în preajma altor femei. Sigur că nu, a spus ea instantaneu. Aceasta este ideea petrecerii.

Întrebarea despre copii nelegitimi ai lui Harrison îi stătea pe limbă, dar cina nu era momentul oportun pentru această conversație.

– Bun. Asta cu siguranță ar fi complicat lucrurile, având în vedere inelul de logodnă pe care îl aștepți și toate astea.

Așa e. Lockwood. Era de-a dreptul ridicolă. Harrison urma să o aleagă pe una dintre aceste femei pentru a se căsători, iar Maddie avea să plece în Anglia, ca ducesă.

„Ignoră ce se întâmplă la capătul mesei."

– Ai găsit-o pe doamna ta în roșu? s-a concentrat Maddie asupra lui Kit.

– Nu. Există vreo șansă să-mi spui identitatea ei?

– Nu.

Maddie știa, desigur, care era identitatea femeii, dar era și foarte distractiv să-l tortureze pe Kit.

– Cred că este a patra femeie blondă după Harrison, a încercat el.

I-a studiat chipul, dar ea nu a lăsat să se citească nimic.

– Interesant.

– La naiba, Maddie!

Femeia mai în vârstă din stânga lui Kit a pufnit la reacția acestuia, iar el și-a cerut repede scuze pentru limbajul lui.

– Vă distrați, domnișoară Lusk?

Înăbușindu-și râsul, Maddie a aruncat o privire spre tânăra din dreapta ei, o moștenitoare timidă din Boston.

– Într-adevăr, mă distrez, a spus Alice Lusk în timp ce tăia cu cuțitul un păstârnac prăjit. Deși nu mă pricep prea bine să vorbesc cu bărbații de vârsta mea. Se pare că tu excelezi la asta.

– Nu este mare lucru. Bărbații sunt interesați de lucruri simple. Mâncare, sport, cai... și domnului Archer îi plac toate astea, dacă te simți lipsită de inspirație.

– Aproape că era să nu vin, a oftat Alice. Mi-a fost atât de teamă. Dar mama a insistat.

Maddie nu o plăcuse niciodată pe doamna Lusk, care profita de orice ocazie pentru a-și informa fiica despre presupusele ei greșeli. Acesta era și motivul pentru care Maddie o așezase pe doamna Lusk departe de Alice la cina din seara aceasta.

– O să te descurci bine. Harrison este... a fost... cel mai apropiat prieten al meu și este un om bun. Indiferent de ce s-ar întâmpla aici sau în lunile următoare, vei ajunge să ai un soț minunat, care să te merite.

– Au trecut deja două sezoane, a spus Alice, îmbujorându-se în obraji. Mama spune că s-ar putea să trebuiască să mă mulțumesc cu oricine.

– Prostii!

– Așa i-am spus și eu. Nici o doamnă nu ar trebui să se mulțumească cu mai puțin. La urma urmei, ai trecut prin trei sezoane înainte să te alegi cu un duce, și ești una dintre cele mai populare fete pe care le cunosc.

„Nici o doamnă nu ar trebui să se mulțumească cu mai puțin."

Maddie își dorea să fie de acord, dar... într-un fel sau altul, nu toată lumea făcea compromisuri? Fiecare femeie din această cameră s-ar căsători cu un bărbat pe care nu-l iubea pentru că asta era ceea ce avea nevoie lumea lor. Potrivirile erau făcute pentru câștiguri financiare și sociale, de obicei la capriciul părinților lor. Din fericire, lui Maddie îi plăcea ducele și știa că se vor înțelege bine împreună. Însă între ei nu exista dragoste.

„Ai avut trei ani la dispoziție înainte de a fi obligată să te căsătorești."

Da, avusese mai multă libertate decât majoritatea femeilor pe care le cunoștea. Acum se căsătorea cu cea mai bună partidă din toată Anglia și America, un duce cinstit. Într-adevăr, cum se putea plânge?

Totul decurgea bine. În cele din urmă, mama le-a condus pe femei în salon, la cafea, în timp ce bărbații au rămas să fumeze trabucuri. În salon, câteva dintre moștenitoare o bombardau pe Maddie cu întrebări despre Harrison, fără îndoială pentru a lua un avans înaintea concurenței. Ea a încercat să fie corectă și să vorbească cu toată lumea, dar unele păreau să nu fie deloc interesate de Harrison sau de căsătorie. Ca, de exemplu, misterioasa doamnă în roșu a lui Kit, Nellie Young.

O femeie superbă cu părul castaniu, Nellie era la un fir de ață de scandal la fiecare pas pe care-l făcea. Mama ei murise când Nellie era doar o copilă, iar Nellie îl juca acum pe degete pe tatăl ei, care era bancher și își iubea foarte mult unica fiică. Existaseră zvonuri despre jocuri de noroc, amanți, chiar și despre vizite la bordeluri. Ea și Maddie debutaseră împreună, iar Nellie era probabil cea mai apropiată prietenă a lui Maddie. Totuși, chiar dacă Maddie o adora pe Nellie, nu reușise niciodată să țină pasul cu ea.

Văzând-o pe Nellie singură lângă fereastră, Maddie s-a îndreptat spre ea.

– Te-ai săturat deja să socializezi?

Buzele lui Nellie s-au arcuit într-un zâmbet.

– Mai degrabă îmi adun puterile pentru noaptea care urmează.

– Ar trebui să îmi fac griji?

– Niciodată, sfântă Maddie. Nu îți voi strica petrecerea.

Maddie s-a așezat la celălalt capăt al scaunului de la geam.

– De fapt, am rămas plăcut surprinsă că ai venit.

– A fost ideea tatei. Ocazional fac ce mi se spune, știi și tu.

– Nu, nu o faci. În plus, există o strălucire ciudată în ochii tăi, care îmi este vag familiară.

– Bine, a chicotit Nellie. Un prieten mă așteaptă pe țărm. Mă întâlnesc cu el mai târziu pentru o baie la miezul nopții.

– Ești incorigibilă.

– Ai vorbit exact ca o ducesă. Privirea lui Nellie a devenit gânditoare. Deși, trebuie să recunosc, întotdeauna am bănuit că tu și Harrison veți ajunge să fiți împreună.

– Oh, suntem doar prieteni.

– Așa crezi tu. Știi că a fost îndrăgostit de tine dintotdeauna, nu?

– Harrison nu a fost îndrăgostit de mine.

Maddie a făcut semn cu mâna, deși inima i s-a oprit pentru un moment.

– Nu a fost... este.

– Vorbești prostii. Te-a zăpăcit briza mării.

– Doamne, chiar nu știi, nu-i așa? Ochii lui Nellie s-au îngustat. Te urmărește tot timpul, ca și cum ar fi obsedat de tine.

Da, atât de obsedat încât a plecat la Paris fără să-și ia rămas-bun, o fi avut acolo o amantă cu care a făcut un copil sau doi nelegitimi.

– Nu este, îți garantez.

– Întotdeauna am crezut că este un bărbat minunat, dar cu capul gol, ca unii dintre prietenii lui, dar pare diferit după revenirea de la Paris. Mai matur. Încrezător. Și, îndrăznesc să spun, mai frumos? Nellie a făcut o pauză și a studiat-o pe Maddie. Nu ești de acord?

Căuta oare Nellie să vadă dacă părerea lui Maddie se schimbase? Ei bine, Maddie nu avea de gând să-și mărturisească gândurile private, nici măcar unei prietene apropiate.

– Nu prea am fost atentă.

– Mincinoaso. Ție nu-ți scapă nimic, ceea ce înseamnă că nu ai vrut să fii sinceră cu mine. Mă întreb de ce? Atenția lui Nellie s-a îndreptat pentru un moment către ușă. Tocmai a intrat. Dacă vine direct aici, atunci vei ști că am dreptate în privința sentimentelor lui pentru tine.

– Nu este un studiu empiric, Nellie.

– Nu este nevoie de un studiu empiric când vine vorba de bărbați. Toate cunoștințele de care am nevoie sunt chiar aici, a bătut ea cu vârful degetului la tâmplă.

Harrison stătea acum acolo, în fața lor, privindu-le.

– Bună, doamnelor. Sper să nu întrerup ceva.

– Desigur că nu, domnule Archer. Nellie i-a aruncat lui Maddie o privire mulțumită înainte de a se ridica. Aici, ia locul meu. Trebuie să-mi întind puțin picioarele, a spus ea și apoi s-a îndepărtat pentru a se alătura unui mic grup de femei, lângă șemineu.

Harrison s-a așezat la celălalt capăt al ferestrei.

– Nu credeam că îmi știe numele.

– Toate doamnele de aici îți cunosc numele.

– Presupun că este adevărat, dar nu mi-a fost încă prezentată.

– Este Nellie Young. Probabil că nu îți amintești de ea.

– Nu, mi-e teamă că nu. Ar trebui?

L-a studiat pe sub gene, distrasă de transformarea lui. Se părea că până și Nellie observase asta.

Era masculin, matur, cu un gât gros și puternic, și cu un maxilar aspru. Totuși, avea încă părul ciufulit într-un mod adorabil. Și același zâmbet.

De ce era atât de fascinată de aceste schimbări? Și de ce îi făceau inima să bată mai repede?

El o privea cu atenție, cu o sprânceană ridicată și înainte să își dea seama, Maddie a deschis gura să vorbească.

– Ai un copil la Paris?

Întrebarea l-a luat pe Harrison pe nepregătite. Expresia feței i s-a schimbat, sprâncenele i s-au ridicat în sus. Maddie era probabil la fel de surprinsă pentru că și-a pus imediat mâna peste gură, având o expresie de groază pe față.

Tăcerea s-a lăsat peste cei doi pentru o clipă îndelungată, înainte ca obrajii ei să se coloreze într-un roz închis.

– Iartă-mă. Nu am dreptul să te întreb așa ceva. Uită că am adus asta în discuție.

Era puțin probabil ca el să poată uita o întrebare atât de neașteptată. Ea și Kit șoptiseră între ei pe toată durata cinei. Oare prietenul lui o făcuse să creadă că Harrison avea un copil la Paris? Kit era cu siguranță capabil să cauzeze astfel de probleme.

– Cine ți-a spus asta?

Ea și-a îndreptat cu grijă pliurile fustei, fără să-i întâlnească privirea.

– Nu îți voi spune. În plus, viața ta personală nu mă privește.

Și-a încrucișat brațele pe piept, încercând să nu zâmbească. Era de părere că disconfortul ei o făcea adorabilă.

– Cineva trebuie să-ți fi băgat ideea în cap. Cine a fost?

– Nimeni. Cred că am băut prea mult vin.

– Da, am observat că ți-ai luat un al doilea pahar.

– De ce ai observa așa ceva?

Asta a făcut-o pe Maddie să se uite în sus, încruntându-se.

– Nu schimba subiectul, Mads. Vreau un nume.

– Nu-ți spun. Deci este adevărat?

El o studia cu atenție. Ea părea să-și țină respirația, parcă pregătindu-se pentru vești proaste, așteptând răspunsul lui. Era îngrijorată că el va spune da?

Aceasta era o turnură interesantă. De ce ar fi contat răspunsul lui? Dacă nu simțea nimic pentru el, atunci nu ar fi insistat. Era oare gelozie?

Gelozia implica sentimente. Sentimente mai profunde, care nu aveau nimic frățesc.

Asta însemna că planul lui funcționa?

– Nu am copii, legitimi sau de altă natură, i-a spus el într-o stare de spirit considerabil îmbunătățită.

– Oh!

Umerii ei s-au relaxat, deși vocea îi rămăsese nedumerită.

– Oh? Asta este tot ce ai de spus?

– După cum am zis, nu este treaba mea. Chiar nu-mi pasă.

Ea nu știa să mintă. De fiecare dată când mințea, își mușca buza și privea în jos, exact așa cum făcea acum.

– Dacă trebuie să știi, a decis el să exploreze mai mult această idee a geloziei, aplecându-se în față și coborându-și vocea, am avut o prietenă apropiată pentru multă vreme cât am fost acolo și am fost foarte atenți ca să prevenim posibilele consecințe.

– Înțeleg, și-a dres ea glasul, strângându-și pumnii în poală.

Harrison s-a străduit să nu zâmbească la această întorsătură a evenimentelor. Parcă se deschisese o ușă, o nouă cale îi era dezvăluită, una care ducea la un viitor cu Maddie. Și nu avea de gând să se întoarcă. Dar el știa că nu-i plăcea să fie forțată, preferând să fie cea care face prima mișcare. Prin urmare, i s-a făcut milă de ea și a schimbat subiectul.

– De ce ai așteptat până la al treilea sezon pentru a te căsători?

– Ca să pot juca tenis.

– Și femeile căsătorite joacă tenis, Maddie.

– Știu, dar am vrut să îmi iau timp să mă concentrez cu adevărat pe asta, să văd dacă pot concura la nivel național. Din fericire, mama a fost de acord.

– Probabil așa a fost cel mai bine. Englezii sunt destul de rigizi în privința regalității lor, știi. Le place să producă moștenitori și să păstreze aparențele. Nu-mi pot imagina că Lockwood este prea încântat de ambițiile tale.

– Greșit. El mă susține în adevăratul sens al cuvântului. De fapt, îmi trimite flori să-mi ureze noroc înainte de fiecare meci.

Harrison aproape că a pufnit. Îi cunoștea pe duci și toți aveau un șir lung de nume plictisitoare, precum și porecle ridicole de la Eton. Erau, pe scurt, niște nesuferiți.

– Am întâlnit câțiva duci în timpul petrecut la Paris, a spus el. În general, nu sunt oamenii cei mai luminați la minte.

– Lockwood nu este așa.

– Ești sigură? a clocotit Harrison, cu dinții strânși pentru felul în care ea și-l apăra pe prețiosul ei duce.

Pe obrajii ei au revenit două pete gemene de culoare, de data aceasta însoțite de un fulger de furie în privirea ei.

– Desigur.

– Ați uitat? Kit și-a făcut apariția și s-a încruntat la amândoi, dându-i un ghiont prietenului său. Moștenitoare? Căsătorie? Nu vă mai certați și du-te și fă ture prin salon.

– Nu ne certăm, a spus Maddie când Harrison a rămas tăcut.

– Poate că nu, dar voi doi aveți o conversație intensă într-un colț, în timp ce o cameră plină de femei eligibile vă urmăresc.

Desigur, mai multe perechi de ochi erau îndreptate spre colțul lor.

– Și, i-a spus Kit în șoaptă lui Maddie, dacă ești serioasă în legătură cu asta, atunci nu trebuie să-i monopolizezi timpul.

Maddie a deschis gura, probabil să se certe, dar Kit a ridicat o sprânceană, provocând-o să nege.

– Eu am venit la ea. Nu este vina lui Maddie, a spus Harrison.

Totuși, Kit avea dreptate. Era timpul să se plimbe prin mulțime.

În plus, nu avea să o câștige după o singură conversație. Acesta era un dans care implica un pas în față, apoi unul înapoi, un alt pas în față, urmat de un alt pas înapoi. Ca un vânător, trebuia să-și

folosească inteligența și viclenia pentru a obține ceea ce își dorea. Nu o putea speria cu prea multe, prea devreme.

Ridicându-se în picioare, s-a îndreptat către bufet să ia ceva de băut. Lydia Hartwell a fost prima care l-a abordat.

– Ați participat la toate cursele de la Longchamp cât ați fost la Paris?

– Da, a spus el, luându-și paharul de cristal în mână. Cel puțin la două sau trei în fiecare sezon. Dumneavoastră ați fost?

– Nu, deși am fost la Ascot acum doi ani. Îmi plac cursele de cai.

– Înnebunită după cai, nu-i așa?

– Vinovată. Colțurile gurii ei s-au răsucit într-un zâmbet auto-zeflemitor. Îmi place să-mi petrec timpul afară. Să stau în casă, să vorbesc și să cos mă plictisește de moarte.

– Probabil acesta este motivul pentru care dumneavoastră și domnișoara Webster sunteți prietene. Și ea este cam la fel.

– Odată am rugat-o să mă învețe tenis, a râs ea, expresia ei înmuindu-se. După aceea, am decis să rămân cu vânătoarea și cu călăria.

– Ea ia tenisul foarte în serios. Este natura ei competitivă.

– Mi-am dat și eu seama de asta. Nici cu mine nu a fost mai maleabilă. Am primit o cotonogeală bună.

– Dacă vreți să vă răzbunați, a spus Harrison clătinând din cap și luând o înghițitură de burbon, luați-o să trageți la ținte. Nu le poate atinge pe cele mai multe dintre ele și urăște să piardă.

– Îmi place asta, și-a ridicat paharul pentru a închina un toast împreună. Sunteți foarte șiret, domnule.

A încercat să nu zâmbească.

„Nu ai nici cea mai vagă idee."

Capitolul 5

După ce Harrison a plecat, Kit s-a așezat pe scaunul de la fereastră.

– Am crezut că trebuie să-l ajutăm, a zis Kit.

– Ce vrei să spui? a întrebat Maddie, netezindu-și materialul fustelor.

– Trebuie să-l încurajezi să-și găsească o mireasă. Toți oaspeții se uitau, întrebându-se ce se întâmplă între voi doi.

„Te urmărește tot timpul, ca și cum ar fi obsedat de tine."

– Nu se întâmplă nimic, a ignorat ea cuvintele lui Nellie, care i-au revenit în minte.

În afară de faptul că gândurile ei fugeau spre el. Gânduri nepotrivite despre prietenul ei din copilărie, care trebuiau să înceteze. Nici măcar nu se mai putea pretinde surprinsă, pentru că azi petrecuse deja prea mult timp în prezența lui Harrison.

„Planul este ca el să-și găsească o soție bogată. Planul tău este să câștigi naționalele și să te căsătorești cu un duce."

Cum ar fi putut să uite?

– Ai dreptate, i-a spus ea lui Kit. Doar pălăvrăgeam despre tot felul de lucruri, dar vom continua mai târziu. În acest moment, el trebuie să se concentreze asupra domnișoarelor.

– Mă bucur să aud că ești de acord, a sorbit el din băutură și a făcut semn către încăpere. Acum, să discutăm despre acele doamne și să decidem care sunt șansele lui Harrison.

– Nu ar trebui ca Harrison să decidă singur?

– Da, dar asta nu este distractiv.

Dumnezeu știa, Kit căuta întotdeauna să se distreze. Totuși, el era conspiratorul ei în a-i găsi lui Harrison o mireasă în acest weekend. Poate Kit ar putea fi de folos de data aceasta.

– Femeia în mătase albastră cu păr blond este Angelica Dent, o verișoară a președintelui Grant. Lângă ea este Alice Lusk. Tatăl ei este un nume mare în transportul maritim.

– Am cunoscut-o mai devreme pe mama ei, a spus Kit. O persoană îngrozitoare.

– Din păcate, este adevărat. Însă Alice este o persoană bună și inteligentă, exact opusul ei. În grupul de lângă șemineu o avem pe Nellie Young, fiica lui Cornelius Young. Ea este cea cu părul castaniu.

– Am auzit despre ea.

– Aproape toată lumea a auzit de ea. Este o adevărată generatoare de probleme. Ochii lui Kit au strălucit speculativ, așa că Maddie și-a pocnit degetele înmănușate în fața lui. Interzis, Christopher.

– Știu asta, și-a fluturat el mâna. Continuă.

– Lângă domnișoara Young, în mătase crem, este Louise Martin, iar lângă ea este Martha Thorne. Ambele provin din familii vechi, înstărite. Knickerbockers[1] până în măduva oaselor.

– Cu alte cuvinte, plictisitoare.

– Este un lucru groaznic de spus.

– Am dreptate, totuși, nu-i așa?

El avea într-adevăr dreptate, dar ea nu avea să recunoască asta niciodată.

– Emily Mills și Katherine Delafield stau pe canapea.

– Delafield, adică familia cu afaceri imobiliare?

– Chiar aceea.

– Preston îl urăște pe tatăl lor din tot sufletul, a murmurat Kit. Bine că a decis să nu vină.

Prietenul lor, Preston Clarke, cumpăra în prezent cea mai mare parte din Manhattan pentru a ridica zgârie-nori. Maddie nu era surprinsă să audă că era în dezacord cu domnul Delafield.

– Și cea care vorbește cu omul nostru de acolo?

Kit a făcut semn din cap spre locul în care se afla Harrison.

– Aceea este Lydia Hartwell. Tatăl ei deține majoritatea minelor de argint din Montana.

– Și frumoasă, pe deasupra, a fluierat Kit în barbă. Par să se înțeleagă bine, și-a înclinat el bărbia în direcția unde Harrison și Lydia stăteau la bufet. Pare promițător.

Era oare așa? Harrison și Lydia discutaseră și înainte de cină, așa că poate că asta ar fi funcționat în favoarea lui Harrison, până la urmă.

Și Maddie era fericită pentru el. Într-adevăr era.

[1] Descendenți ai familiilor aristocratice britanice și olandeze, care au guvernat coloniile americane la începutul secolului al XVII-lea. (n. red.)

– Cineva mi-a spus că a avut doi copii la Paris, a decis ea să menționeze zvonul auzit de mai devreme.

– Harrison?

Ochii lui Kit aproape că i-au ieșit din orbite. Când ea a încuviințat din cap, el și-a dat capul pe spate și a râs.

– Nu am văzut niciodată o persoană care își dorește copii mai puțin decât Harrison.

El nu-și dorea copii? Ea nu știa asta. Nu discutaseră niciodată despre copii, până în seara asta, când el își adusese amanta în discuție, spunând că prevenise orice consecințe. Informații care erau, sincer vorbind, inutile.

„Harrison a avut o amantă pentru multă vreme la Paris."

Nu ar fi trebuit să o surprindă sau să o supere, dar din anumite motive se lăsase afectată de amândouă. Vestea despre amanta lui îi tulburase stomacul cu o senzație de greutate care îi coborâse până în degetele de la picioare.

– Cine ar putea să-l învinovățească? a continuat Kit. Familia Archer nu a fost cea mai iubitoare familie. Mi-a spus că, dacă nu ați fi fost tu și părinții tăi, nu ar fi știut niciodată ce înseamnă o afecțiune familială adevărată.

Căldura i-a umplut pieptul și inima i-a bătut mai tare la amintirea timpului petrecut împreună. Cât de mult se distraseră.

– Au fost o mulțime de copii în jur, dar Harrison a devenit rapid parte din familie.

– Nu a existat niciodată ceva romantic între voi? Kit și-a întors privirea, studiind camera de parcă ar fi memorat fiecare detaliu. Adică... un băiat adolescent are un singur lucru în minte și nu-mi pot imagina că Harrison a fost diferit.

Și-l amintea pe Harrison la șaisprezece ani, cu membrele lui lungi și zâmbetul timid. Niciodată nu-i dăduse de înțeles că ar fi avut sentimente pentru ea – sau pentru orice altă fată.

– Nu, niciodată.

Din gura lui Kit a ieșit un hohot de râs.

– Nu e de mirare că a fost atât de dezlănțuit la Paris.

– Ce vrei să spui?

– Nimic. S-a ridicat și și-a tras manșetele. Văd că mama ta îmi aruncă o privire dezaprobatoare. Simt că e pe cale să mă mustre că nu ți-am permis să te perinzi pe-aici.

– Nu trebuie s-o fac. Aceasta este treaba lui Harrison.

– Ei bine, nu aș vrea să o supăr...

– Domnule Ward, i s-a adresat mama ei, întrerupându-l. Încruntarea mamei putea fi acerbă când își dorea, ca atunci când Maddie nu se purta cum se cuvenea. Lasă-mă să vorbesc cu fiica mea. Du-te și farmecă pe una dintre celelalte fete.

– Da, doamnă.

Kit s-a grăbit să plece de parcă viața lui depindea de asta.

– Nu pot să înțeleg de ce nu-l placi, i-a spus Maddie mamei ei. Mi-a fost întotdeauna un prieten bun.

– Da, un prieten bun, care aproape că ți-a stricat șansele de a fi cu un duce. Mama ei s-a așezat pe scaun. Nu-l voi ierta niciodată că a încercat să-l descurajeze pe Lockwood, pretinzând că erai deja sortită altcuiva.

– Domnul Ward a crezut că mă protejează de un vânător de avere.

– De parcă acesta ar fi dreptul lui, a spus mama ei, ridicându-și nasul pe sus. Noroc sau nu, suntem onorați de asocierea ducelui cu familia noastră. Vei fi una dintre cele mai puternice femei din Anglia când Lockwood te va cere în căsătorie.

– Știu, de aceea i-am căutat compania.

– Și îți aplaud ambiția. După cum am spus de multe ori, partenerul ales îți dictează restul vieții. A te căsători cu cineva la fel de puternic ca ducele înseamnă că nu vei duce lipsă de nimic.

– Ai fost o mamă minunată și un model de urmat.

Maddie și-a întins brațul și a bătut-o ușor pe mână.

– Am învățat ce înseamnă să mori de foame și să fii slăbită, înainte să-l cunosc pe tatăl tău, s-a înmuiat mama ei la auzul cuvintelor. Părinții mei au lucrat până la epuizare. Nu doresc asta nimănui, darămite fiicei mele. Ar trebui să fii protejată și răsfățată.

Cu ani în urmă, mama ei făcuse în așa fel încât să-l întâlnească pe Stephen Webster, un bărbat deja bogat la douăzeci și cinci de ani, în Detroit. Cei doi se îndrăgostiseră, iar tatăl său îi oferise o șansă mamei ei, cu educația ei de clasă de mijloc. Era o poveste pe care Maddie o auzise de multe ori.

– Și voi fi, dacă Lockwood mă va cere vreodată.

– O să te ceară, deși sper că obsesia ta legată de tenis nu-l va opri. Femeile care participă la activități sportive și transpiră în public..., a făcut ea o grimasă. În plus, nu-mi pasă de toți acei bărbați care

vin la meciuri și apoi încearcă să vorbească cu tine după aceea. Este nepotrivit, Madeline.

Aceasta era o bătălie veche, iar Maddie nu avea de gând să cedeze. Îi plăcea tenisul și se pricepea la el. De ce ar fi încetat vreodată să joace?

– Atunci nu ar fi trebuit să-mi permiți să iau lecții cu toți acești ani în urmă.

– Tatăl tău ți-a permis asta. Chiar peste obiecțiile mele, aș putea adăuga, a pufnit mama.

Tatăl ei fusese întotdeauna mai blând decât mama ei. Amândouă s-au uitat la tatăl lui Maddie, unde stătea, în partea opusă a camerei, ținând în mână un pahar cu lichid de culoarea chihlimbarului și vorbind cu Kit. Un sportiv de nestăvilit, tatăl ei îi inspirase dragostea pentru toate activitățile desfășurate în aer liber. În timpul petrecut la castel, juca golf sau tenis dimineața, apoi naviga în fiecare după-amiază. Bunicul ei făcuse o avere cu oțelul și fierul la sfârșitul războiului, iar tatălui ei îi plăcea să se laude că majoritatea trenurilor din țară circulau pe șinele Webster.

– Vino, a spus mama, hai să-l ajutăm pe Harrison să se amestece printre mulțime. O lasă pe fata aia Hartwell să-i monopolizeze timpul aproape la fel de rău ca tine.

Întreaga casă era deja adormită, dar Harrison nu putea dormi din pricina gândurilor care îl țineau treaz. Își luase halatul pe el și se dusese pe terasa cu vedere la ocean. O lună răsărită pe trei sferturi lumina gazonul din spate într-un verde intens strălucitor, iar valurile se loveau de stâncile de dedesubt într-un ritm constant.

Astăzi fusese o zi promițătoare. Nu se așteptase la rezultate atât de rapide, dar gelozia ei îl surprinsese și totodată îl încântase. Trebuia să-și continue misiunea mâine, asigurându-se că îi va aminti de trecutul lor și de interesele lor comune. Poate nu strica să îi facă un compliment sau două. El avea să flirteze cu ea și să o facă să râdă. Putea să își dea frâu farmecului când era necesar. Până în a treia zi ar putea să o sărute într-un fel lipsit total de intenții frățești.

Rezemat de balustrada de piatră, și-a aprins un trabuc, întorcându-l să aprindă mai întâi frunzele. A tras fum în piept, bucurându-se de gustul bogat și dulce înainte de a-l da afară. Stând în acest

loc anume, fumând, și-a adus aminte de ultima dată când fusese aici, de noaptea în care totul se schimbase...

– Vino cu mine!

– De ce?

Harrison a aruncat o privire către locul de unde venise vocea și l-a găsit pe prietenul său Preston aproape de el. Preston i-a făcut semn către ringul de dans din reședința familiei Webster, unde aproape toată lumea se adunase pentru acest bal de la Newport.

– Pentru că, prietene, stai aici și te uiți la ea, ceea ce e aproape jalnic. În plus, am țigări. Hai să ieșim să fumăm puțin.

Harrison a mai aruncat o privire spre Maddie. Arătă uimitor într-o rochie de bal de culoarea fildeșului, râdea la ceea ce îi spusese partenerul ei de dans. Dansase fiecare melodie cu altcineva, ceea ce nu-l surprinsese, având în vedere că era una dintre cele mai căutate debutante din acel an.

Nimeni nu știa, totuși, că ea îi aparținea deja lui Harrison.

O iubea de când avea cincisprezece ani, dar atunci nu i se păruse corect să-și mărturisească sentimentele înainte ca ea să debuteze, așa că așteptase până în acest moment, când se aflau înapoi la plajă, pentru a-i spune în sfârșit. Habar n-avea dacă și ea simțea la fel... dar crescuseră împreună. Erau cei mai buni prieteni. Prima persoană pe care fiecare dintre ei o căuta în mulțime. Păstrătorul de secrete al celuilalt, furnizorul de sprijin la orice oră din zi și din noapte.

Nu mai putea aștepta. Fetele se căsătoreau de obicei la sfârșitul primului sezon, uneori la al doilea. Nu era timp de pierdut. Intenționa să o ia deoparte după cină, să-i spună ce simțea pentru ea și să spere că vor face planuri împreună pentru viitor.

Simțea cum stomacul i se răsucește și cum gâtul i se usucă la acest gând. Poate că o mică distragere a atenției sub forma unei excursii afară l-ar relaxa.

– Bine, i-a spus el lui Preston, dar nu prea mult.

Cei doi au ocolit mulțimea până au ajuns pe terasă, care străbătea toată partea din spate a castelului, asemănătoare cu un palat italian. Preston a continuat totuși să meargă, făcând pași mari către unul dintre seturile de scări de piatră care duceau către gazon.

– Unde te duci? a strigat Harrison din spatele prietenului său.

– În afara razei vizuale. Kit și cu mine punem un pariu să vedem cine poate rezista cel mai mult fără să fumeze. Nu vreau să pierd.

– Așa că vei trișa în schimb.

– Da, fără remușcări.

Harrison a chicotit pe sub mustăți. Preston era nemilos când avea starea de spirit adecvată. Cei doi au ajuns într-un alcov de sub terasă. Luna, combinată cu corpurile de iluminat ale casei, le oferea suficientă lumină ca să vadă. Preston a deschis o cutie de argint, a scos două țigări, apoi a pus cutia în buzunar. După ce a aprins ambele țigări, i-a dat una lui Harrison.

– Poftim!

A acceptat țigara aprinsă și a dus-o la gură. A simțit senzația de arsură când fumul i-a intrat în plămâni, apoi mintea i s-a calmat, s-a relaxat și s-a rezemat de piatră în timp ce expira fumul. Nu fuma des, dar, de când mergea la facultate, îi plăcea să fumeze ocazional o țigară sau un trabuc. Întotdeauna cu Preston, care era o influență teribilă, dar și un prieten grozav.

– Pe cât ați pariat?

– Cu Kit? La încuviințarea din cap a lui Harrison, Preston a scos o gură de fum. Pe cincizeci de dolari.

– Îți poți permite.

– Știu, dar urăsc să pierd. Acesta este principiul meu.

– Ești ridicol.

– Spune bărbatul care a tânjit după aceeași femeie timp de patru ani.

Mai degrabă șase, dar Harrison nu și-a corectat prietenul.

– Sper să nu mai fie așa la finalul serii.

– Azi este seara? a făcut Preston ochii mari. Vorbești serios?

– Da. Îi voi spune de îndată ce o voi prinde singură.

– Era și timpul. Începem ultimul an. În sfârșit, poți trăi puțin.

Harrison nu avea nevoie de saloane și de femei. Avea nevoie doar de Maddie.

– Am de gând să fac asta.

– Ai de gând să-i spui imediat ce simți?

– Nu la început. Voi începe prin a-i spune că intenționez să o curtez și apoi să văd cum merge.

– Ți-aș dori noroc, dar nu cred că ai nevoie de el. Nu am văzut niciodată doi oameni atât de potriviți unul pentru altul.

Înainte ca Harrison să poată comenta, s-au auzit zgomote venind de pe terasă. Asta era treaba cu Newport: conversațiile private erau aproape imposibile. Fie din cauza apei, fie din cauza vântului, aici sunetul era purtat kilometri întregi.

El și Preston au rămas liniștiți, pufăind fiecare din câte o țigară în timp ce așteptau și ascultau.

Diferite chicote ascuțite, apoi târșâitul pantofilor pe piatră...

Un grup de fete tinere, dacă Harrison ar fi trebuit să ghicească. Lucru confirmat o secundă mai târziu, când au început să vorbească.

– ...este într-adevăr un dansator groaznic. M-a călcat pe degetele de la picioare de două ori.

„Maddie."

Harrison a încremenit, privirea lui întâlnind-o pe cea a lui Preston. Prietenul lui a înțeles imediat, încuviințând din cap o dată.

Ce făcea ea afară? A înfipt țigara pe jumătate terminată în jardiniera plină cu nisip, intenționând să urce acolo sus. Preston i-a pus o mână pe braț și a clătinat din cap.

– Stai, i-a șoptit prietenul lui.

Harrison nu era dornic să tragă cu urechea, dar poate că Maddie nu avea nevoie ca el să intervină.

– Măcar ți-a cerut să dansezi. Eu nu pot să-l fac să mă observe, a spus o altă fată, o voce pe care Harrison nu a recunoscut-o.

– Nu te simți prost, a spus o a treia voce, și mai înaltă. Toată lumea o observă pe Maddie.

– Nu este adevărat, a spus Maddie, umilă ca întotdeauna.

– Sigur că este, a spus o altă fată. Aș vrea să știu care este secretul tău.

Harrison era gata să pufnească. Nu exista nici un secret sau truc în abordarea lui Maddie. Făcea parte din ea, precum zâmbetul ei larg și ochii strălucitori, sau râsul ei gălăgios și spiritul generos. Nu putea fi comparată cu nici o altă fată.

– Și eu, a spus cea mai înaltă voce. Cu siguranță, mi-aș dori ca Harrison Archer să-mi acorde la fel de multă atenție ca ție, Maddie.

– Domnul Archer? Oh, suntem prieteni de când mă știu.

– Ei bine, știi zicala aia veche despre prieteniile dintre bărbați și femei, a spus cealaltă fată.

– Care zicală?

– Nu mi-o amintesc cuvânt cu cuvânt, dar ideea era că este imposibil să rămână doar prieteni, fiindcă unul din ei își va dori ceva mai mult.

– Este absurd, s-a răstit Maddie. Nu am sentimente romantice pentru el. E ca un frate pentru mine.

Harrison s-a încruntat în întuneric. Un frate? Ea se gândea la el ca la un frate...

– Oh, haide, Maddie, a continuat prietena ei. În toți acești ani în care ați fost prieteni, nu a fost niciodată nimic romantic între voi? Nici măcar o singură dată?

– Nu. Sincer, nu mă pot gândi la nici un alt bărbat de care să fi fost mai puțin atrasă.

Cel mai. Puțin. Atrasă.

Harrison se legăna de pe un picior pe altul și, dacă nu ar fi fost mâna fermă a lui Preston pe umărul lui, s-ar fi putut răsturna. Nu putea să respire, își simțea corpul împietrit, durerea îi sfâșia pieptul de parcă s-ar fi despicat în două. Vedea puncte negre plutitoare în fața ochilor, creierul refuza să treacă peste această informație, incapabil să o accepte.

Ea nu îl dorea, cel puțin nu în calitate de soț. În toți acești ani, se gândise să-i dea timp, încercase să nu o grăbească și se dovedise că bătuse pasul pe loc în tot acest timp, amăgindu-se cu idei despre ei împreună, căsătoriți, cu o familie, călătorind între oraș și Newport.

S-a aplecat în față, cu mâinile pe genunchi și s-a chinuit să respire.

– Vorbești serios? a întrebat fata. Eu îl găsesc atrăgător.

– Desigur, vreau să spun că vorbesc serios, a răspuns Maddie. Pentru a dovedi asta, hai să mergem înăuntru și ți-l voi prezenta. Apoi îți va cere să dansezi.

– Oh, chiar ai face-o, Maddie? Ți-aș rămâne datoare pe viață.

– Nu ai de ce. Să văd că doi dintre prietenii mei se îndrăgostesc e suficient. Hai și tu. Cred că l-am văzut îndreptându-se către sala de jocuri în urmă cu aproximativ o oră.

Harrison și-a îndreptat spatele și s-a uitat la gazon, incapabil să vadă clar în acel moment. Nu vizitase sala de jocuri în seara asta. Era clar că ea nu-l urmărise cu aceeași atenție ca el.

Și de ce ar fi făcut-o? Maddie nu îl dorea, nu așa cum o făcea el. Ea încerca să-l prezinte prietenelor ei, pentru numele lui Dumnezeu. Voia să îl lege de o altă femeie pentru tot restul vieții.

A închis ochii și a încercat să nu aibă o cădere nervoasă și să urle de durere, ca un animal rănit. La naiba, de ce durea atât de tare?

– Au plecat, a spus Preston, cu vocea lui joasă. Îmi pare rău, Harrison.

Harrison a deschis gura, dar nu i-a ieșit nici un sunet. Ce ar fi putut să spună? Era gol. În totalitate. Nu mai rămăsese nimic în interiorul lui.

– Vino! O să te duc la tine acasă.

Picioarele lui Harrison au refuzat să se miște, inima lui răzvrătindu-se. Nu. Nu Newport. Nu putea să rămână aici o clipă mai mult. Nu aici, unde o urmărise pretutindeni și se jucaseră împreună în copilărie. Petrecuse atât de multe zile și nopți înconjurat de Maddie. Trebuia să scape.

– New York, a mormăit el. Trebuie să plec la New York.

– Nu circulă nici un tren până dimineață... Brusc, Preston s-a oprit din vorbit, probabil din cauza expresiei lui Harrison. Voi da un telefon, a spus el, întinzându-și palmele. Hai să te scoatem mai întâi de aici.

Acea noapte schimbase cursul vieții lui Harrison.

Sosise la New York, își descoperise tatăl, urmase teribila ceartă... apoi fusese dezmoștenit. Câteva ore mai târziu, pleca la Paris, gata să se înece în renumita desfrânare a orașului. Totul se întâmplase atât de repede.

Se străduia din greu să o uite și păruse să funcționeze pentru o vreme. Însă existaseră mereu amintiri care îl bântuiau. Acum știa motivul: erau destinați unul altuia.

În urmă cu trei ani fugise în loc să rămână și să încerce să o facă să se îndrăgostească de el. Nu avea să repete această greșeală.

O siluetă a apărut în întuneric, atrăgându-i atenția. Cineva venea pe poteca dinspre plajă. Cu siguranță era o femeie. Harrison pufăia din trabuc și o privea cum se îndrepta către casă. Era desculță, iar tivul rochiei era umed. Cânta pentru ea însăși, legănându-și capul în lumina lunii. Era prea scundă pentru a fi Maddie, deci cine era? Mersese cumva una dintre doamne să facă o baie la miezul nopții?

Încă câțiva metri și a văzut că era Nancy – nu, Nellie Young, fiica lui Cornelius Young, cunoscutul finanțator. Părul ei castaniu era strâns în vârful capului, cu un prosop atârnat peste braț.

Deși nu era îmbrăcat corespunzător, nu a făcut nici un efort să se ascundă sau să privească în altă parte.

– Domnișoară Young. Cu siguranță e târziu, a spus el când ea a urcat treptele.

– Bună seara, domnule Archer! S-a apropiat mai mult, nefiind rușinată că fusese prinsă asupra faptului. Nu ați putut dormi?

– Nu. Dumneavoastră?

– M-am întâlnit cu un prieten pentru o baie.

O misiune la miezul nopții? Nu s-a putut abține să nu zâmbească.

– Înțeleg. Cum a fost apa?

– Rece.

– Toată lumea știe că nu poți intra înainte de luna iulie.

– E bine, unde ar fi distracția dacă ai face doar ce spune toată lumea?

S-a sprijinit de balustradă, imitându-i postura.

– O camaradă la fel de rebelă, înțeleg. Cu prietenul dumneavoastră în apropiere, pot să presupun că nu sunteți aici în speranța de a vă căsători cu mine?

– Aveți dreptate în totalitate. Se poate? a făcut ea semn către trabucul lui, așa că el i l-a dat. A inspirat adânc și a dat încet fumul afară, înainte de a-i înapoia trabucul. Cubanez. Grozav. În plus, nu sunteți interesat să vă căsătoriți cu nici una dintre noi.

– Nu sunt? s-a mirat el, privind către întinderea gazonului întunecat și păstrându-și aceeași intonație a vocii.

– Desigur că nu.

– Scopul acestei petreceri nu este vreun secret. Așa că lămuriți-mă cu privire la modul în care sunteți sigură că nu vreau să mă căsătoresc cu nici una dintre voi, domnișoară Young.

– Nellie, te rog. Pot să-ți spun Harrison?

– Cred că am trecut peste orice tip de formalități în acest moment, a făcut el un semn către halatul său. Și nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nu vrei să te căsătorești cu nici una dintre noi pentru că în mod clar ești îndrăgostit de Maddie.

Trabucul i-a căzut din mână și a ajuns pe terasa din piatră. Harrison s-a aplecat să-l ridice, făcând rost de câteva secunde în plus pentru a veni cu un răspuns.

– Este absurd, a spus el când și-a reluat poziția. Suntem prieteni.

– Am mulți prieteni bărbați și nu mă uit la ei așa cum tu și Maddie vă uitați unul la celălalt, atunci când credeți că celălalt nu se uită.

Maddie se uita la el? „Interesant." Starea lui de spirit s-a îmbunătățit semnificativ.

– Ești mereu atât de directă?

– Femeile care respectă regulile nu ajung departe în această viață.

– O progresistă, din câte văd.

– Nu consider că este o insultă, dacă te întrebai asta. O femeie progresistă dorește doar să facă lucrurile mai bune pentru toate femeile.

– Nu am spus-o ca pe o insultă. Prefer femeile îndrăznețe care știu ce vor.

– Da, este evident.

– Pardon?

– Harrison, a spus Nellie zâmbind, dacă vrei cu adevărat ca una dintre aceste femei să se căsătorească cu tine, atunci trebuie să te străduiești mai mult ca să ascunzi, știi... cealaltă chestie.

Sentimentele lui pentru Maddie.

– Voi încerca. Mulțumesc, Nellie.

– Oh. Scuzați-mă!

S-a întors cu fața spre vocea familiară feminină și brusc i-a crescut pulsul, dublându-se, apoi triplându-se, în timp ce sângele îi curgea prin vene.

Maddie a pășit pe terasă, înfășurată și ea într-un halat subțire. Privirea ei s-a mutat de la Harrison la Nellie, și înapoi.

– Întrerup ceva?

Capitolul 6

Gâtul lui Harrison era uscat în timp ce ochii lui se concentrau asupra curbei gleznelor goale ale lui Maddie, care se întrezăreau de sub halatul ei. Fiecare parte a ei era absolut superbă.

– Nu fi naivă, Maddie! a întrerupt Nellie tăcerea. Oricum trebuie să mă duc să mă schimb. Îngheț de frig, a spus și a pornit către casă. Mulțumesc pentru fum, Harrison. Vă urez noapte bună.

Apoi au rămas singuri – cu adevărat singuri – pentru prima dată de când el se întorsese de la Paris.

Maddie s-a apropiat, mătasea grea înfășurându-se în jurul picioarelor ei, iar el încerca să nu se gândească la cât de puține haine purta fiecare dintre ei în acest moment. Razele lunii se oglindeau pe chipul ei, scoțându-i în evidență nasul delicat și buzele pline. De-a lungul anilor, el îi studiase fiecare centimetru al feței, îi cartografiase fiecare expresie și îi catalogase fiecare zâmbet. Era uluitoare, ca o explozie de lumină în întunericul rece care îi acoperea sufletul.

– Păreați că vă simțiți bine, și-a sprijinit ea șoldul de balustradă. Împărțeați un fum? Și, pe deasupra, te-a strigat Harrison. Cumva am găsit-o pe doamna Harrison Archer?

– S-a întâlnit cu un bărbat pe plajă pentru o baie la miezul nopții, și-a dres el glasul și a încercat să își ia și el o poziție relaxantă. Putem spune că lucrurile s-au aranjat pentru dânsa.

– Oh, presimt că nu e nimic serios. În plus, cred că voi doi vă potriviți bine.

– Presupun că e distractivă, dar aș avea părul cărunt înainte de vârsta de treizeci de ani dacă m-aș căsători cu această femeie. Își va conduce soțul către o moarte timpurie.

– Asta înseamnă că a fost eliminată?

– Da, de comun acord.

– Acesta este un progres, presupun, amândoi au tăcut pentru o vreme. Ce părere ai despre celelalte doamne de până acum?

„Că pălesc în comparație cu tine."

– E prea devreme să spun, a preferat să ocolească adevărul. Toate par destul de drăguțe.

– Dar crezi că Nellie este distractivă.

– Nu la fel de distractivă ca tine, desigur. A existat un motiv pentru care erai cea mai populară fată din Newport.

– Nu este adevărat, dar e foarte drăguț din partea ta să spui asta.

– Suntem cu toții destul de mândri de tine, știi.

– Cine și pentru ce?

– Eu, Kit și Preston. Ți-ai pus inima și sufletul în tenis. Kit îmi trimitea articolele cu tine, tăiate din ziare.

În ciuda faptului că Harrison îi spusese în mod repetat lui Kit să se oprească.

– N-am știut.

– Nu ți-a spus niciodată?

– Nu, a spus ea. Nu te-au menționat deloc.

Ei bine, asta l-a durut.

– Probabil așa a fost cel mai bine. La urma urmei, nu eu sunt celebritatea în ascensiune în lumea tenisului.

– Nu din lipsă de pricepere. Ai avut întotdeauna o lovitură de rever de invidiat. Pot să trag un fum? a arătat ea spre trabucul lui.

– Poftim?

– Trabucul tău. Pot să-l încerc?

Maddie nu era fumătoare sau băutoare. De fapt, el nu o văzuse niciodată în stare de ebrietate. Ce avea de gând?

– De ce?

– Sună distractiv. În plus, îmi place cum miroase. Pot?

Încerca să demonstreze ceva?

– Maddie...

– Harrison..., a răspuns ea pe același ton. Ce s-a întâmplat cu băiatul care m-a provocat să urc pe acoperiș ca să văd cât de întins era oceanul? Ca să nu mai spun că pe Nellie ai lăsat-o. Pe mine de ce nu m-ai lăsa?

– Aici, i-a întins trabucul. Trage fumul în gură, nu în plămâni.

– Deci să trag înăuntru, dar să nu-l inspir?

– Exact.

Înfășurându-și buzele în jurul capătului trabucului, a tras puțin fum, obrajii supți ușor.

„Oh, Doamne!"

Pofta trupească l-a cuprins întru totul la vederea gestului. Trabucul lui în gura ei era erotic. Fascinant. Tortură în adevăratul sens al cuvântului. Nu s-a putut abține să nu-și imagineze penisul între buzele ei în timp ce ea îl sugea, o imagine de care, aparent, corpul lui era foarte încântat, având în vedere că tot sângele îi pompa către vintre.

Închizându-și pleoapele pentru un moment, a tras adânc aer în piept și s-a luptat cu acea senzație. Fumul îi tachina nările în timp ce ea expira.

– Hmm. Îmi place.

El i-a luat trabucul din mână și l-a așezat între buze, punându-le în același loc în care fuseseră buzele ei. Trăgând fumul, l-a gustat și a încercat să nu se gândească la toate celelalte lucruri pe care și le-ar fi dorit să le guste în acel moment.

– Nu te grăbi!

– De ce?

Ea i-a smuls trabucul dintre degete și a tras din nou, dând fumul afară. El a înghițit în sec, s-a uitat la gura ei și i-a interzis corpului său să reacționeze mai departe.

– Dacă nu ești atentă, fumatul îți poate provoca greață prima dată.

– Nu, vreau să spun de ce ai plecat fără să-mi spui? i-a dat ea trabucul înapoi.

Desigur, ea voia să știe de ce dispăruse. Sincer vorbind, nu avusese altă opțiune la acea vreme. În derivă și singur, inima îi fusese spartă în bucăți, dezmoștenit de propria familie... Ce opțiune mai rămăsese decât să fugă?

Totuși, nu-i putea spune adevăratele motive. Nu putea vorbi despre cum o auzise în noaptea aceea și, evident, despre cum îl prinsese pe tatăl său cu o servitoare în salon la întoarcerea acasă. Winthrop Archer susținuse că totul fusese consensual, asta dacă nu era doar o minciună flagrantă a unui bărbat care se simțea îndreptățit să profite de o femeie angajată. Harrison sunase la poliție, dar tatăl său îi plătise pe ofițeri, servitoarea nedorind să depună plângere. Și cine ar fi putut-o învinovăți, având în vedere că mijlocul ei de existență era în joc?

Winthrop îl dăduse pe Harrison afară din casă pe loc.

– Nu mai ești bine-venit aici. Ești mort pentru mine și pentru această familie.

După aceea, Harrison nu dorise decât să scape de toate, de familia lui, de Maddie și de el însuși.

Nu îi putea explica motivul pe jumătate, fără să explice și restul. Cele două evenimente erau legate ca piesele unui domino, căzând împreună și schimbându-i cursul vieții. În timp ce Maddie ar fi putut manifesta puțină gelozie față de el, nu putea risca să fie sincer în totalitate până când nu știa ce simțea ea pentru el.

Era mai bine să ocolească întrebarea.

– Știi că nu sunt sentimental, a spus el, luându-i trabucul înapoi.

Pe fața ei putea vedea cât de neașteptate fuseseră cuvintele lui, precum și cât de rănită era.

– Acesta este răspunsul tău? Și-a încruntat sprâncenele. Glumești?

– Nu știam ce să-ți spun. La acea vreme, erai ocupată și am presupus că te vei căsători și, a spus el ridicând din umeri, plecarea mi s-a părut cea mai bună alegere.

– Ce zici de: Dragă Maddie, plec la Paris. O să mă distrez mult prea bine ca să-ți scriu. Bucură-te de viață?

– Nu gândeam clar.

– Timp de trei ani?

– Îmi pare rău, Mads. A fost egoist din partea mea.

– Exact, și..., a început să se clatine. Uau!

Îngrijorat, și-a întins brațele pentru a o echilibra.

– Te simți bine?

Fără să stea pe gânduri, i-a luat fața în mâini și i-a înclinat capul ușor pe spate pentru a-i vedea fața. Atingerea a fost neașteptat de intimă, trupurile lor alarmant de aproape, iar când privirile li s-au întâlnit, amândoi s-au oprit brusc. Sub atingerea lui, pielea era catifelată precum petalele unei flori, iar ea mirosea a ocean și a lavandă. Se putea pierde în focul de smarald al privirii ei, familiar, dar atât de misterios în același timp. Voia să afle fiecare secret pe care ea îl ținea îngropat, să-i dea fiecare lucru mic pe care inima ei și-l dorea.

Și-a scos vârful limbii pentru a-și umezi buzele în timp ce ochii ei pe jumătate deschiși se concentrau asupra gurii lui, iar Harrison a tras aer în piept. Oare voia ca el să o sărute? I-a studiat buzele, dorind să-i afle gustul, să pătrundă înăuntru, să-i mângâie limba netedă cu a lui și să-i audă suspinele șoptite.

„Dă-mi voie. Pentru numele lui Dumnezeu, te rog, dă-mi voie."

– Maddie..., i-a ieșit de pe buze numele ei, ca o rugăminte șoptită.

Ceea ce a părut să o scoată din acea stare. Clipind, ea s-a îndepărtat, iar brațele lui au căzut pe lângă corp.

– Iartă-mă, și-a dres ea glasul. Am amețit pentru o clipă.

„Da, la fel și eu."

L-a cuprins dezamăgirea, dar și-a amintit rapid de planul său. Înainta, apoi se retrăgea, înainta, apoi se retrăgea. Nu o putea grăbi. Deocamdată, sclipirea dorinței pe care o văzuse pe chipul ei cu o clipă în urmă îi era suficientă.

Maddie își dorea să-l sărute.

– Ți-am spus să nu fumezi prea repede, a spus el când a fost sigur că vocea îi era stabilă.

– Da, mi-ai spus. S-a mișcat de pe un picior pe altul și a scos un soi de râset scurt, sugrumat. Cred că am fost tare ametită pentru o secundă pentru că mi s-a părut...

– Poftim?

– Mi s-a părut că... S-a oprit și s-a uitat mai degrabă în gol decât la el. Poate părea prostesc, dar erai pe cale să mă săruți?

Întrebarea stătea suspendată în aer, expresia lui Harrison înregistrând în sfârșit șocul. Sincer vorbind, lui Maddie nu-i venea să creadă că pusese această întrebare. Voia să dea vina pe trabuc, dar nu era în apele ei în prezența lui Harrison.

Ceva părea diferit între ei, ea se simțea mult mai conștientă de prezența lui. Lucrurile pe care le observase la el se schimbaseră, cum ar fi felul în care halatul se mula pe trupul lui înalt și slab, și cum picioarele lui goale arătau acum atât de elegante și robuste. Vechiul ei prieten era atrăgător și chipeș... iar corpul ei reacționa în mod clar în prezența lui.

Și mai apoi el îi mângâiase fața. Ca un iubit. Se uitase la ea cu atâta intensitate, atât de păcătos, încât gura i se uscase. Oare dorise să o sărute?

Mai rău decât atât, ea vrusese ca el să o facă?

„Ești ridicolă. Acesta este Harrison. Nu se gândește la tine în felul ăsta."

În plus, ea își plănuise deja viața. Distragerile nu erau benefice dacă voia să își atingă obiectivele. Această petrecere era organizată

pentru ca vechiul ei prieten să-și găsească o mireasă, înainte ca ea să câștige la Naționale și să se mute în Anglia, ca ducesă.

„Visează măreț, fata mea", îi spusese întotdeauna tatăl ei. La urma urmei, el nu lăsase niciodată nimic să-l împiedice să obțină ceea ce își dorise.

Și nici ea nu ar face-o.

– Înapoi la plecarea ta de acum trei ani, a spus ea, schimbând intenționat subiectul.

– Din nou? Harrison și-a dat ochii peste cap. Nu am vrut niciodată să te supăr. Plecarea mea a fost mai mult... un gest de autoconservare impulsivă. Am vrut să o iau de la capăt în altă parte.

– Nu i-ai dat la o parte pe Kit, pe Preston sau Forrest în noul tău început. Doar pe mine.

– Sunt bărbați, Maddie. Este diferit.

– Este ridicol. Și ofensator pe deasupra. În plus, te cunosc de mai mult timp.

– Totuși, am dreptate, s-a sprijinit de balustradă, înalt și lat în lumina slabă.

– N-ai putut nici să-mi scrii?

– Viața mea la Paris nu se preta unei corespondențe cu o lady.

– Vrei să spui că aș fi fost scandalizată?

– Da.

– Înainte nu ți-ai făcut niciodată griji pentru asta. Un zgomot de neîncredere a izbucnit din gâtul ei. Parcă el uitase totul despre ea. Îți amintești acele scrisori pe care le-ai scris când erai la facultate?

Scrisorile lui obișnuiau să o facă să râdă în hohote. Povești despre cursurile și despre cluburile în care se afla, dar mai ales despre prietenii lui. Nu le temperase, nici măcar pentru urechile ei neexperimentate.

– A fost diferit la Paris.

– De ce?

– Pentru că eram mai sălbatic acolo. Am fost practic un netrebnic. Nu am vrut să cunoști acea persoană.

– Nu te-aș fi judecat.

– A trebuit să mă maturizez, Maddie. Expresia feței lui l-a dat de gol. Să fiu aici... m-ar fi sugrumat. M-am regăsit în Paris.

– Oh!

Un nod i s-a format în gât, un sentiment de dezamăgire provocat de perspectiva lui edificatoare. Se părea că New Yorkul și prietenia cu Maddie îl sugrumaseră, în timp ce Parisul și amantele îl eliberaseră. Cum eșuase atât de lamentabil să-i fie prietenă?

– Înțeleg, a adăugat ea.

– Nu, nu. Doar spui asta în timp ce te învinuiești în secret.

Ea a încercat să schițeze un zâmbet în timp ce își studia picioarele. Cum de încă o cunoștea atât de bine după atâta vreme?

– Pentru că încă îți porți emoțiile pe față, a răspuns el, deși ea nu pusese întrebarea cu voce tare.

– Așa ai știut întotdeauna când mințeam, a spus ea, zâmbind de data asta.

– Exact. A îndreptat trabucul spre ea. Așa că nu încerca să scapi acum de asta. Spune-mi de ce te învinovățești pentru plecarea mea.

– Trebuie să fi fost o prietenă groaznică pentru tine, dacă nu puteai fi tu însuți aici. Apoi ai plecat și nu mi-ai scris niciodată, ca și cum ți-a fost atât de ușor să uiți de mine.

– Maddie, a spus el, cu vocea lui liniștită și solemnă, nu te-am uitat niciodată. Nicidecum.

Declarația lui serioasă s-a rostogolit peste ea ca un val cald al oceanului, înmuindu-i picioarele. Ancorându-se de balustradă, ea a încercat să se calmeze și să țină sub control aceste reacții nepotrivite.

– Este o ușurare, pentru că încă îmi datorezi cinci dolari de la pariul nostru de când aveam treisprezece ani...

– Iarăși aduci în discuție acea minciună scandaloasă, a chicotit el neîncrezător. Ai trișat doar pentru că nu suportai să pierzi.

– N-aș face asta niciodată, a spus ea cu trufie, la fel ca o mătușă nemăritată. Ai pierdut cursa de biciclete, Harrison.

– Pentru că cineva mi-a dezumflat parțial cauciucurile în prealabil. Mă întreb cine ar fi putut face asta...?

– De parcă m-aș putea coborî la un nivel atât de jos.

– Aproape un deceniu mai târziu și încă nu poți admite adevărul, a clătinat el ușor din cap, zâmbind de parcă ar fi fost dezamăgit de ea. Presupun că vei duce asta cu tine în mormânt.

Ea i-ar fi spus, dar unde ar fi fost distracția să admită adevărul acum?

– E plăcut, a spus ea, lovindu-și umărul de al lui. Să îmi amintesc atâtea lucruri și să vorbesc cu tine. Mi-a fost dor de tine.

Pielea din jurul ochilor i s-a încrețit, apărând mici linii de amuzament care i-au schimbat expresia feței. Doamne, chiar era un bărbat chipeș.

– Ne-am distrat mereu împreună.

– Da, a spus ea, cu siguranță am făcut-o.

– Îl iubești? Pe ducele tău, vreau să spun.

– Nu este ducele meu.

„Nu încă, oricum."

– Bine, cel despre care se zvonește că va fi viitorul tău logodnic. Există ceva romantic între voi?

– Ne înțelegem. Suntem pasionați de aceleași activități.

– Joacă și el tenis?

– Puțin, dar ducelui îi plac în general sporturile în aer liber.

– Măcar poți să-i spui pe nume sau insistă să fiți formali unul cu celălalt și în privat?

Ciudat. Acum, că se gândea la asta, realiza că nici nu-i știa lui Lockwood numele de botez. I se adresa fie cu Lockwood, fie cu duce, așa cum o făcea toată lumea.

– Titlul merită respectul cuvenit.

– Asta înseamnă pentru tine să devii ducesă?

Oh, prostia bărbaților...

– Harrison, orice fată visează să fie ducesă. Ei bine, o prințesă, dar prinții sunt puțini.

– Deci un duce va trebui să fie îndeajuns?

– Ceva de genul acesta.

Amândoi știau cum se petreceau căsătoriile în societate. O tânără trebuia să facă rost de cea mai bună partidă posibilă atunci când era timpul să se căsătorească. Maddie era norocoasă că părinții ei îi permiseseră să aibă un cuvânt de spus în privința soțului ei. Majoritatea părinților aranjau căsătoria fără vreo contribuție venită din partea fetei.

Și, sincer, se putea mai bine decât să se căsătorească cu un duce?

– Permite-mi să ghicesc. Harrison și-a întins mâna peste balustradă pentru a scutura scrumul de la capătul trabucului pe gazon. O proprietate sau două care se dărâmă au nevoie de dolari americani pentru consolidare.

– Nu este deloc neobișnuit. În plus, nici circumstanțele tale nu sunt mult diferite, ținând cont de amenințarea mamei tale.

– Cel puțin nu a fost nevoie să călătoresc în altă țară pentru a-mi găsi o mireasă.

– Nu, ai plecat să găsești o amantă, apoi a tăcut, îngrozită.

– Ești *geloasă*? Înclinându-se pentru a-i prinde privirea, el a ridicat o sprânceană. Pentru că asta a sunat foarte mult a gelozie, Mads.

– Nu fi absurd, i-au ieșit cuvintele sugrumate din gură.

– Hmm. Te face geloasă gândul că sunt cu Esmée?

Esmée. Chiar și numele ei era frumos. Maddie și-a imaginat-o: o franțuzoaică spirituală și cosmopolită, îmbrăcată în rochii Worth, fabuloase, și bând absint la un salon. A simțit o senzație de disconfort în stomac. Oare el era îndrăgostit de ea? Oare de aceea nu venise acasă până acum?

Oh, Doamne. *Era* geloasă. Geloasă pe amanta lui Harrison.

Nu, așa ceva nu se putea întâmpla.

Nu putea să-i lase pe Harrison, oricât de chipeș era, și pe amanta lui s-o distragă. El era un prieten, nimic mai mult. Un prieten care urma să se căsătorească cu altcineva și care va dispărea din viața ei, așa cum făcuse și în trecut.

– Ar trebui să mă duc să mă culc. Întorcându-se, a pornit către casă și i-a făcut cu mâna peste umăr. Mâine am antrenament devreme. Noapte bună.

– Maddie.

Oprindu-se la auzul tonului său tăios, ea s-a uitat peste umăr. Nu-l mai văzuse niciodată să pară atât de fioros, atât de concentrat, și asta o speria și o încânta în același timp.

– Da, Harrison?

– Întrebarea pe care mi-ai pus-o mai devreme, despre cum părea că urma să te sărut? Un zâmbet viclean i-a străbătut încetul cu încetul buzele. Răspunsul este da.

Corturi albe fluturau în bătaia vântului în partea de est a castelului, unde personalul familiei Webster era ocupat cu transportul proviziilor pentru picnicul de după-amiază. Harrison strâmba din nas din cauza soarelui strălucitor, lumina aspră arzându-i ochii uscați și obosiți. Fusese o noapte lungă și mintea continuase să i se învârtă mult timp după ce-și terminase trabucul și părăsise terasa.

Cu Maddie, lucrurile progresau mai repede decât ar fi putut el vreodată să viseze. Două evoluții importante se cristalizaseră deja. În primul rând, ea era atrasă de el, după cum îi citea dorința din privire și după felul în care limba ei îi umezise buzele când o ținuse în brațe.

În al doilea rând, ea simțea ceva mai profund pentru el. Altfel, de ce ar fi fost geloasă pe amanta lui? Nu, această reacție însemna că atracția nu era unilaterală. El nu urmărea o femeie care nu era la rândul ei interesată.

Era aproape. Alimentat de o determinare feroce, va continua să plănuiască și să comploteze, să folosească toate trucurile disponibile pe care le știa în timpul limitat rămas pentru a o cuceri.

Pentru că doar un singur bărbat se va căsătorit cu Maddie – și acela era el.

Kit a apărut brusc lângă Harrison.

– Ai avut parte de o noapte lungă?

– Nu în mod deosebit, a spus încetinind pasul. De ce?

– În primul rând, pentru că arăți absolut groaznic. În al doilea rând, aseară am ieșit la o plimbare. V-am auzit pe tine și pe Maddie pe terasă.

– Oh?

– Te-am văzut cum îi țineai fața în palme. Kit a pus o mână pe brațul lui Harrison și amândoi s-au oprit în loc. Ca și când ai fi vrut să o săruți. Nici ea nu te-a dat la o parte, în mod evident.

Deși Kit era cel mai apropiat prieten al său, nu i se părea corect să vorbească despre asta. Nu aici, nu acum.

– Nu e ceea ce pare.

– Oh, te rog. Ai fost îndrăgostit de ea dintotdeauna. Încă ești. Credeai că nimeni nu a observat?

Se părea că Maddie nu.

– Și? Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să știu ce se întâmplă. Ai venit aici ca să te căsătorești cu una dintre aceste femei?

– Sunt aici pentru a mă căsători cu o femeie, a spus el.

– O femeie care joacă tenis și care este aproape de a se logodi cu un duce?

– Aproape logodită nu înseamnă logodită.

Un zâmbet s-a ivit pe fața lui Kit.

– Nu mai spune nimic. Am înțeles. Să știi că am încercat să opresc asta.

Harrison a clipit de câteva ori. Modul discursiv în care lucra mintea lui Kit ar fi pus la încercare până și răbdarea unui sfânt.

– Ce anume să oprești?

– Pe Lockwood. Am făcut tot ce mi-a trecut prin cap – în afară de a o seduce pe Maddie – pentru a-l îndepărta pe Lockwood. Însă Maddie mi-a spus în cele din urmă să nu mă mai amestec.

Harrison a aruncat o privire către cort.

– Ei bine, nu ai de ce să-ți faci griji în privința asta. Un duce plictisitor nu are șanse prea mari să intervină între mine și Maddie.

– Așa te vreau. Kit i-a dat o palmă pe spate lui Harrison. Este de la sine înțeles că ai tot sprijinul meu.

– Îți mulțumesc. Mi-era teamă că te vei supăra că te-am târât după mine sub un pretext fals.

– Glumești? Pretextele false sunt preferatele mele. Haide, am întârziat.

El a pornit către cort.

Cei doi au ajuns împreună la cort, unde i-au găsit pe Maddie, pe doamna Webster și pe invitați bând limonadă la umbră. Maddie nu i-a întâlnit privirea lui Harrison când s-au apropiat.

– Aici erați, a strigat doamna Webster. Alăturați-vă nouă, domnilor!

Le-a făcut semn să se apropie de masa care era plină de mame și de alți însoțitori. După o rundă de salutări, Kit s-a îndreptat către masa unde se afla Maddie împreună cu moștenitoarele, lăsându-l pe Harrison în spate.

– Domnule Archer, a spus una dintre însoțitoare. S-a întâmplat să o văd pe mama dumneavoastră cu o zi înainte de a călători aici. Am fost surprinsă să aflu că nu știa nimic despre această petrecere.

„Pentru că prefer să înot înapoi către Franța, decât să o am pe mama implicată în viața mea."

El a încercat să zâmbească, dar probabil nu a reușit.

– Cred că am uitat să-i spun despre asta.

Doamna Webster l-a mângâiat pe braț, dar s-a adresat femeilor:

– I-am spus mamei sale că îl voi ajuta pe tânărul domn Archer, găzduind această petrecere acasă. Așa cum era de așteptat, dânsa este încă în doliu.

– Și aveți de gând să rămâneți la New York pe durată nedeterminată, domnule Archer? l-a întrebat o altă însoțitoare.

– Nu m-am hotărât încă, a mințit el.

El plănuia să se mute în oraș și să supravegheze Archer Industries, dar nimeni nu putea afla încă despre asta.

– Ar trebui să vă decideți în curând, a spus o altă femeie. Nu-mi place ideea ca fiica mea să locuiască în Franța.

– Nici mie, a spus cineva de la masă. Este hedonism pur acolo.

– V-ați cumpărat deja o casă în oraș? Am auzit că sunt câteva proprietăți frumoase pe strada 95.

– Oh, da, chiar trebuie să vă luați o casă, domnule Archer. În West Side sunt câteva case frumoase la vânzare.

Nu putea să urmărească cine vorbea pentru că toate vocile veneau înspre el deodată. Trimițând o privire tânguitoare către casa din spatele lui, a rezistat impulsului de a-și ridica gulerul.

– Scuzați-mă! Maddie a ajuns lângă el și și-a strecurat brațul prin al lui. Trebuie să-l fur pe domnul Archer pentru o clipă. Se va întoarce în curând. Maddie l-a tras înspre masa de deserturi, care era acoperită cu prăjituri mici și fursecuri. Arătai de parcă aveai nevoie să fii salvat.

– Chiar aveam nevoie. Mulțumesc. A ales două *macarons* cu fistic, preferatele lui. Aveau mai multe întrebări decât eram pregătit să răspund.

– Cu plăcere.

El se uita la ea, dar ea se concentra asupra deserturilor, nu se uita direct la el. Să fi fost oare din cauză că îi mărturisise dorința de a o săruta? Indiferent de ce avea să se mai întâmple în următoarele zile, nu-i putea permite să îl ignore.

– S-a întâmplat ceva, domnișoară Webster?

– Nu, de ce?

– Pentru că nu vrei să te uiți la mine.

Capul i s-a ridicat, cu o familiară atitudine sfidătoare. Reacția era atât de tipică lui Maddie, încât era cât pe ce să râdă.

– Asta e o prostie, a spus ea. Mă uit la tine chiar acum. Și, în plus, am presupus că mă eviți.

– De ce te-aș evita?

– N-aș putea spune, dar ai sărit peste micul dejun astăzi.

O făcuse, dar nu pentru că nu voia să o vadă, ci pentru că își dorea prea mult să o vadă. Nu se putea opri să nu se gândească la ea și la tot ce își spuseseră cu o noapte în urmă.

„Avansare, retragere."

– Am dormit până târziu. Mi-a fost greu să adorm.

– Și mie la fel.

Ea nu i-a oferit mai multe detalii, așa că el a aruncat o privire la opțiunile întinse pe masă.

– Servim ceva mai tare decât limonadă sau...?

– Mă tem că doar limonadă. Acum, vino să vorbești cu doamnele, altfel s-ar putea să avem o revoltă pe cap. L-a luat de braț și cei doi s-au îndreptat spre tinerele femei. Oh, și am organizat o vânătoare de ouă în această după-amiază.

– Ce? El a încercat să se opună, însă ea nu i-a permis. Nu. Maddie, nu vreau să ne jucăm jocuri ridicole...

– O vei face și îți va plăcea, a spus ea cu o voce joasă și severă. Fetele trebuie să ajungă să te cunoască.

– S-ar putea să ajungă să mă cunoască atunci când luăm masa împreună.

– Asta nu este suficient. Și va fi distractiv. Nu mai fi morocănos și zâmbește.

Întrucât ajunseseră deja la masa plină de femei necăsătorite, nu a avut de ales decât să se oprească să se mai certe cu ea.

– Bună ziua, doamnelor.

Tinerele femei au stat toate puțin mai drepte, zâmbetele lor devenind mai largi, în timp ce l-au salutat. S-a forțat să zâmbească, simțind un fior de vinovăție pe șira spinării. La urma urmei, ele se aflau aici doar ca să o farmece pe gazda lor să se căsătorească cu una din ele.

Maddie l-a mângâiat pe braț.

– Domnul Archer a fost de acord cu un joc de...

– Bună ziua, s-a auzit o voce cu accent britanic, venind dinspre marginea cortului.

Toate capetele s-au rotit în acea direcție. Un bărbat înalt, bine îmbrăcat, stătea acolo, cu atenția lui neclintită fixată pe Maddie.

Ea s-a îndepărtat de Harrison și s-a repezit spre nou-venit.

– Oh, Doamne, Excelența Voastră! Nu știam că sunteți aici. Bine ați venit la Newport.

Bărbatul a salutat-o pe Maddie cu căldură, aplecându-se să-i sărute obrazul. Harrison a simțit că pieptul îi e străbătut de un sentimente de durere, ca o suliță. Și-a coborât privirea și s-a uitat la vârful pantofilor în timp ce se chinuia să respire, incapabil să privească reuniunea veselă mai mult de o secundă.

Se părea că sosise ducele de Lockwood.

Capitolul 7

Lockwood era aici. În Newport, la... petrecere.

Lui Maddie abia dacă-i venea să creadă, în timp ce se îndrepta spre el pentru a-l saluta. Era adevărat că îl invitase cu o săptămână în urmă, dar nu se așteptase ca ducele să îi accepte invitația.

Însă ea era fericită – absolut fericită – că îl avea aici.

Înalt și bine făcut, Lockwood era un bărbat chipeș, așa cum vedeai doar la statuile vechi. Avea trăsături puternice, simetrice, pe un chip care merita ștampilat pe monede. Era perfect aranjat, ca de obicei, nu avea nici un fir de păr nelalocul lui și purta un costum maro-deschis. Într-adevăr, totul la el era perfect: înfățișarea, personalitatea sa. Chiar și râsul lui. Nu exista nici măcar un singur lucru de care să se poată plânge.

Atunci de ce simțea nevoia să se uite peste umăr la Harrison chiar acum?

– Ești surprinsă? a murmurat Lockwood în timp ce i-a sărutat obrazul.

– Într-adevăr, sunt. Totuși în cel mai bun mod posibil.

– Excelența Voastră! s-a repezit mama ei înainte să îl salute, aproape răsturnând-o pe Maddie în graba ei. Cât de onorați suntem de prezența dumneavoastră aici, la mica noastră adunare.

– Vă mulțumesc pentru ospitalitate, doamnă Webster, s-a înclinat Lockwood în fața mamei, luând-o de mână.

– Este plăcerea noastră. Veniți, trebuie să-i cunoașteți pe oaspeții noștri.

Aceasta l-a târât pe Lockwood până la invitați și l-a prezentat tuturor. Ducele era amabil și fermecător, cucerindu-le rapid cu zâmbetul și accentul său elegant. Tinerele doamne, pe de altă parte, se holbau la Lockwood cu o fascinație pură, ca și cum ar fi fost o creatură mitică devenită realitate – cu excepția lui Nellie, al cărei salut fusese neobișnuit de rigid. Maddie ar trebui să o întrebe mai târziu pe Nellie despre asta.

Kit rânjea în timp ce femeile se prezentau, ochii lui dansând cu o bucurie ascunsă. Harrison, însă, arăta de parcă ar fi supt o lămâie. Ea a încercat să-l avertizeze cu privirea înainte de a-l conduce pe duce în direcția lui.

– Excelența Voastră își amintește de prietenul meu, domnul Ward, iar acesta este domnul Archer. Domnilor, vi-l prezint pe ducele de Lockwood.

Ducele a întins o mână.

– Mă bucur să te revăd, Ward. Și Archer, nu? Tu trebuie să fii prietenul din Paris. Încântat de cunoștință!

Fața lipsită de expresie a lui Harrison a rămas neschimbată în timp ce cei doi bărbați și-au strâns mâna.

– Lockwood.

Salutul scurt, rezumat la un singur cuvânt, fusese nepoliticos chiar și pentru Harrison. Maddie l-ar fi lovit cu piciorul, dacă ar fi stat mai aproape de el.

– Vreți să luați loc? l-a întrebat ea pe Lockwood. Am planificat o vânătoare de ouă pentru astăzi, dar probabil că sunteți obosit din cauza călătoriei.

Lockwood s-a încruntat.

– O vânătoare de ouă? N-am mai făcut așa ceva de mult timp.

Participau ducii la astfel de jocuri copilărești și prostești?

– Nu sunteți obligat să participați, desigur.

– Chiar și așa, mi-ar plăcea să particip. Dacă ai organizat-o tu, știu că va fi distractiv.

Harrison a pufnit, dar Maddie nici măcar nu l-a privit. Avea să se ocupe mai târziu de atitudinea lui execrabilă.

– Sunt de acord, a strigat Kit. Începeți, domnișoară Webster.

Maddie și-a recuperat lucrurile necesare pentru vânătoarea de ouă, printre care se numărau și bilețele de hârtie cu numere inscripționate. Toată lumea a extras câte un astfel de bilețel dintr-o pălărie și echipele au fost rapid organizate, o însoțitoare fiind de acord să joace pentru ca numărul de participanți să fie egal.

Kit și Alice Lusk formau o echipă, în timp ce Lockwood era în echipă cu Nellie Young, care părea palidă în acel moment. Partenera lui Harrison era Katherine Delafield, o femeie extrem de simpatică, întoarsă de curând dintr-un sejur prelungit în Spania. Cel puțin ea

și Harrison puteau discuta despre recentele lor aventuri europene. Poate că cei doi aveau să se înțeleagă foarte bine.

– Acum, că v-ați găsit partenerii, s-a forțat Maddie să zâmbească strălucitor, e timpul să aflați regulile. Jocul urmează să se desfășoare întocmai ca de Paști, cu excepția faptului că am ascuns douăzeci de ouă albastre, opt ouă verzi și un ou galben pe terenul castelului. Premiile vor fi acordate echipei care găsește cele mai multe ouă verzi, iar echipa care găsește oul galben va câștiga un picnic cu domnul Archer, care va avea loc în decursul zilei de mâine. Cu însoțitor, bineînțeles, le-a aruncat ea o privire mamelor.

– Care sunt premiile? a strigat una dintre doamne.

– Am crezut că nu mă veți mai întreba. Maddie a băgat mâna în coșul ei și a scos două cutii albastre. Bijuterii Tiffany. Am o brățară de diamante și un colier cu diamante pentru doamnele câștigătoare.

Orice moștenitoare adevărată iubea diamantele, iar acest grup nu făcea excepție. Cele mai multe dintre ele s-au apropiat pentru a vedea piesele, exclamând în stânga și-n dreapta, înainte de a se îndepărta pentru a vorbi în șoaptă cu partenerii lor. Cel mai probabil își plănuiau strategia.

– Aveți o oră la dispoziție, a anunțat Maddie. Sunteți gata? Vânătoarea începe acum!

Invitații au ieșit în grabă din cort, cu excepția lui Harrison și a lui Katherine. El privea gânditor în depărtare, frecându-și bărbia, în timp Katherine, aparent confuză, aștepta lângă el.

– Este vreo problemă, domnule Archer? s-a apropiat Maddie de ei.

– Am un avantaj nedrept, a spus el și buzele i s-au strâmbat într-un zâmbet satisfăcut.

– Care?

– Probabil că aș putea ghici fiecare ascunzătoare fără să ies din cort.

– Imposibil.

– Nu, sunt absolut sigur de asta. El s-a întors spre Katherine. Ce premiu ai vrea să primești?

– Colierul cu diamante.

– Atunci îl vei avea, a spus și i-a întins brațul. Ne vedem într-o clipă, domnișoară Webster.

Maddie strângea din buze în timp ce îi privea cum pleacă, convinsă că Harrison greșea. El nu știa totul despre ea, nu mai știa de mult timp. Ea se schimbase în ultimii trei ani, se maturizase.

Se hotărâse asupra unui viitor pentru ea însăși și lucrase din greu pentru a-l realiza.

La fel cum nu mai era nici el același bărbat – și nu doar din punct de vedere fizic. Acest Harrison era mai îndrăzneț, abil și mai intens. Chiar flirtase cu ea aseară. Harrison cel de acum trei ani nu ar fi mers niciodată atât de departe. Și nici lui Maddie din trecut nu i-ar fi plăcut asta atât de mult.

Cuvintele lui de despărțire refuzau să îi iasă din cap, repetându-le la nesfârșit. „Întrebarea pe care mi-ai pus-o mai devreme, despre cum părea că urma să te sărut? Răspunsul este da." Ea nu știa ce să facă cu această informație.

„Ba da. Și tu ai vrut să-l săruți."

Nu, asta era ridicol. Nici nu se punea problema. Era pe cale să se logodească. Trebuia să rămână concentrată asupra lui Lockwood și pe nimeni altcineva.

„Visează măreț. Ține-te de plan."

Cu Lockwood aici, probabil că urma o logodnă. Altfel, de ce ar fi venit după ea din New York până la Newport, dacă nu pentru a o cere în căsătorie? La fel de bine ar fi putut să o țină de mână în public, având în vedere bârfele care vor fi stârnite.

Dar întrebarea cea mai importantă era de ce nu era entuziasmată de perspectiva unei logodne iminente?

– Este foarte interesant, a spus mama în șoaptă, în timp ce ambele s-au uitat la invitați. Ducele a dat curs invitației noastre de a participa. Ceilalți însoțitori sunt de-a dreptul verzi de invidie.

– Nu știm dacă intenționează să mă ceară în căsătorie.

– Prostii! Pun pariu că inelul ducal de logodnă este în bagajul său.

– Cu toate acestea, nu ar trebui să presupunem.

Mama a luat-o pe Maddie de braț și a tras-o în fața ei.

– Detectez cumva o lipsă de entuziasm din partea ta? Acum o săptămână, studiai o hartă a Londrei ca să nu te rătăcești când te vei muta acolo.

Era oare atât de transparentă în ceea ce privea actuala ei confuzie?

– Nu fac nimic altceva decât să fiu practică, a spus Maddie pe un ton calm. Este promițător faptul că el este aici, desigur, dar sunt și o mulțime de alte doamne necăsătorite aici.

– Adevărat. Am fost puțin îngrijorată de asocierea lui cu domnișoara Young la vânătoare. Este nesăbuită până la refuz.

Maddie a făcut un semn cu mâna.

– Lockwood nu este pe placul lui Nellie, crede-mă. A încercat să mă convingă să nu mă căsătoresc cu el în mai multe rânduri – și nu pentru că ar avea ea însăși planuri cu el.

Nellie îi mărturisise lui Maddie că Lockwood ar plictisi-o de moarte, că ducele era prea drăguț, prea decent, și că Maddie avea nevoie de cineva cu mai mult foc și pasiune, calități care să se potrivească cu personalitatea ei.

Maddie îi spusese prietenei sale să nu se mai amestece. La urma urmei, Nellie nu se simțea presată să se căsătorească și, cu siguranță, tatăl ei nu ar fi insistat niciodată asupra acestui lucru. Cornelius Young își adora unica lui fiică.

– Într-adevăr, a spus mama ei, nu-l pot vedea pe Lockwood să vină la Newport dacă nu erai tu. Totuși, ar fi umilitor dacă ar ajunge să aleagă pe altcineva în acest moment. Trebuie să facem tot ce putem ca să vă ținem împreună cât mai mult posibil, departe de celelalte fete.

Privirea lui Maddie s-a îndreptat către locul unde Harrison dispăruse cu Katherine. Mama ei avea dreptate. Maddie trebuie să se concentreze.

„Gata cu discuțiile nocturne pe terasă despre amante și sărutări."

Trebuia să se concentreze pe câștigarea Naționalelor, cât și a inimii lui Lockwood. Orice altceva – și oricine altcineva – reprezenta o distragere.

Harrison a mai adăugat un ou verde la grămada din pălăria domnișoarei Delafield. Până în acel moment, localizaseră unsprezece din cele douăzeci și nouă de ouă. Așa cum prevăzuse dinainte, Maddie folosise majoritatea vechilor ei ascunzători.

Ochii domnișoarei Delafield au devenit mari în timp ce se străduia să țină toate ouăle.

– Nu ai glumit când ai spus că ai un avantaj nedrept.

El a ridicat el din umeri, i-a luat pălăria plină cu ouă din mâini și a pornit către seră. Știa că cel puțin un ou era ascuns înăuntru.

– Vine odată cu anii de experiență.

Domnișoara Delafield s-a grăbit să țină pasul.

– Tu și Maddie vă cunoașteți de mult timp?

– De când aveam doisprezece ani. Ne-am cunoscut aici, în Newport, iar familia ei a locuit aproape de a mea în oraș, înainte de a se muta în centru.

– Și ați rămas apropiați. Asta e drăguț.

Drăguț? Nu i se părea drăguț. Era mai mult ca o tortură lentă, fiindu-i mereu refuzat ceva ce-și dorea cu disperare.

„Toată această așteptare și tot acest chin se vor termina în sfârșit."

E adevărat, prezența ducelui era o problemă în planul lui Harrison, dar asta nu-l va opri. În timp ce Lockwood avea un titlu, Harrison avea anii petrecuți alături de Maddie. Avea să folosească informațiile pe care le deținea despre Maddie în avantajul său, să facă manevre în jurul ducelui și să o cucerească pe aceasta. Asta însemna doar că trebuia să se străduiască mai mult. Aici nu era Anglia, unde o ceartă rămânea politicoasă și cordială în timp ce-ți menținei buza țeapănă. Aici era America, prietene, iar americanii nu se înlăturau să te afunde în noroi dacă asta însemna că ieșeau ei victorioși, indiferent de consecințe.

Asta însemna că va folosi toate trucurile, schemele și șiretlicurile la care se putea gândi pentru a se căsători cu acea femeie – și repede.

– Am debutat cu un an în urma ei, a spus domnișoara Delafield. Presupun că erai deja la Paris în acel moment.

– Așa este.

– Judecând după familiaritatea ta cu aceste locuri, trebuie să fi petrecut mult timp aici.

El nu s-a obosit să-și ascundă zâmbetul.

– Da. De cele mai multe ori am stat la castel pe timpul verii. Maddie și cu mine am cauzat multe probleme împreună. Odată am căzut de pe creanga aceea mare, a spus el, arătând către stejarul noduros din dreapta lor. Aproape că mi-am rupt o coastă. Maddie a râs ore întregi.

– Asta nu a fost prea plin de compasiune.

– I-am pus un melc fără cochilie în pantof două zile mai târziu, așa că am fost chit.

– Ești îngrozitor! a chicotit domnișoara Delafield.

– Ea era la fel de groaznică. Nu te lăsa păcălită de comportamentul acela gentil. Sub rochiile acelea se ascunde un diavol.

– Un diavol? O cunosc de ani de zile și nu am văzut-o niciodată să se poarte altfel decât cu bunătate.

– Atunci te-a păcălit. De exemplu, m-a convins că *dezicios* este un cuvânt și l-am folosit timp de doi ani până când cineva m-a corectat. Odată a sărit din spatele unei uși ca să mă sperie, pe când căram un bol de supă fierbinte. Altă dată mi-a dat un măr înmuiat în ciocolată, dar s-a dovedit a fi o ceapă. Respirația mea a mirosit îngrozitor timp de o săptămână.

Cu umerii tremurând, domnișoara Delafield și-a acoperit gura.

– Haide, a încuviințat el din cap, poți să râzi. Știu că vrei să o faci.

– O ceapă, a izbucnit ea în râs. Oh, ce isteț!

– A fost. Ne-am distrat mult împreună.

– Și ce s-a întâmplat după?

El a îndrumat-o către intrarea în seră.

– Ce vrei să spui?

– Tu te-ai mutat și ea este pe cale să se logodească cu un duce.

„Da, dar eu m-am întors și ea nu este încă logodită."

Ținând pălăria cu ouă într-o mână, Harrison a deschis ușa, iar domnișoara Delafield a intrat înaintea lui. Apoi el a pus ouăle pe o bancă.

– Uită-te sub aceste vase. Aproape că-ți pot garanta că acolo se află un ou.

Ea a început să caute, ridicând capacul fiecărei oale în timp ce el făcea același lucru.

– Nu ai vrut niciodată să o curtezi tu însuți?

Bineînțeles că da. Așteptase momentul potrivit timp de șase ani ca să își facă cunoscute intențiile. Asta până când ea vorbise despre el ca fiind pentru ea ca un frate.

Momentan însă, prefera să nu răspundă la acest gen de întrebări. Nu era pregătit pentru ca cineva să afle despre sentimentele sale trecute, prezente sau viitoare când era vorba de Maddie.

– Să știi că putem trece la alte subiecte de conversație. Nu e nevoie să discutăm despre Maddie tot timpul.

– Ah, uite! Oul galben! Ea l-a luat în mână. Cu ăsta avem douăsprezece. Să ne oprim sau să continuăm?

– Șansele ca o echipă să găsească mai multe ouă decât noi sunt incredibil de mici. Eu zic să ne întoarcem și să luăm premiul. S-ar putea să mai adunăm unul sau două pe drum.

Cei doi au părăsit sera și s-au îndreptat către cort. Domnișoara Delafield ținea oul galben în mâini, în timp ce el purta restul în

pălăria ei. Avea senzația că domnișoara Delafield nu se simțea în totalitate confortabilă cu tăcerea și s-a dovedit că avea dreptate fiindcă i-a pus o întrebare:

– Deci ai de gând să-i spui?

El s-a uitat în jur.

– Ce să spun cui?

– Lui Maddie. Ai de gând să-i spui că o iubești?

Întregul corp al lui Harrison a tresărit și strânsoarea din jurul pălăriei s-a slăbit pentru o fracțiune de secundă, permițând ca unul dintre ouăle tari să alunece, să cadă și să se spargă. Ea l-a ridicat, apoi i-a zâmbit.

– Credeai că nu am observat?

Mai întâi Nellie, apoi Kit. Acum domnișoara Delafield. Toată lumea, în afară de Maddie, era conștientă de ceea ce simțea pentru ea?

– Să o iubesc? Vocea lui a părut strangulată. Încerc să-mi găsesc o mireasă.

– Da, și este încă nemăritată.

– Prezența lui Lockwood aici face ca acest lucru să pară o concluzie inevitabilă.

– Oh, prostii! A fost prinsă în competiția pentru atenția ducelui în această primăvară. A devenit un motiv de mândrie pentru ea, mai ales când au existat zvonuri despre motivul pentru care i-a luat atât de mult timp să se căsătorească. Trebuia să dovedească faptul că putea cuceri un duce.

Asta într-adevăr suna a Maddie. Ura să piardă.

„Valoarea unei fete în această lume este determinată de partenerul ei."

Era clar că nu era vorba de o mare poveste de dragoste. Maddie nu-l dorea pe Lockwood. Își dorea doar să se căsătorească cu un duce.

– Nu crezi că i-ar părea rău să piardă ocazia de a fi ducesă?

– Cine, Maddie? a întrebat fata, înăbușindu-și un râs. Mai degrabă i-ar displăcea să trăiască într-un orășel din Anglia, fără prietenii și familia ei prin preajmă.

El era de acord, dar nu a spus mai mult.

– Nu îți face griji! Domnișoara Delafield l-a apucat de braț chiar înainte de a intra în cort. Te voi ajuta cu tot ce pot, domnule Archer.

Înainte ca el să poată întreba la ce se referea, ea s-a făcut deja nevăzută în cort.

Ei formau prima echipă întoarsă de la vânătoarea de ouă. Însoțitorii au tăcut când Harrison și-a prezentat recompensa, care conținea acum paisprezece ouă, dintre care cinci verzi și unul galben.

Maddie a rămas cu gura căscată.

– Nu-mi vine să cred!

Harrison s-a îndreptat către masa cu limonadă și a turnat în două pahare.

– Ne era sete, altfel am fi găsit și celelalte ouă rămase. După ce i-a întins unul domnișoarei Delafield, a închinat cu paharul său în cinstea lui Maddie. Te-am avertizat.

– Ați avut noroc. Voi munci mai mult data viitoare.

– Data viitoare? Mai sunt multe astfel de jocuri?

Doamne, spera că nu.

– Nici să nu vă gândiți să vă plângeți. Te vei juca și te vei bucura de ele, Harrison.

Nu, nu asta își dorea. Doar dacă nu cumva juca și Maddie.

În loc să se plângă, s-a așezat pe unul dintre scaunele libere de la masa domnișoarei Delafield. Pe parcurs, li s-au alăturat și celelalte echipe, dar nici una nu a reușit să egaleze scorul lui Harrison și al domnișoarei Delafield, așa că cei doi au fost declarați câștigătorii picnicului și ai bijuteriilor. Domnișoara Delafield a oferit cu amabilitate brățara echipei de pe locul al doilea, formată din Kit și domnișoara Lusk.

– Vă mulțumesc tuturor că ați participat la acest joc, a anunțat Maddie. Domnul Archer și domnișoara Delafield vor avea parte de un picnic mâine la prânz. Apoi, o altă activitate se va desfășura la ora trei după-amiaza. Ne vedem cu toții la cină în această seară, a spus ea și s-a îndreptat către marginea cortului.

Stai, pleca deja?

Ducele s-a grăbit după ea, iar Harrison a strâns din dinți. Își dorea să fie el cel care să alerge după ea, apoi să o fure pentru o după-amiază ilicită în dormitorul lui.

Kit s-a așezat lângă el.

– Care este planul tău acum, că Lockwood este aici?

– Planul rămâne același. O fi el duce, dar nu o cunoaște așa cum o cunosc eu.

– Înțeleg. Ei bine, ai grijă. Mi-am lăsat acasă pistoalele de duel.

– Ai așa ceva?

– Nu, a spus Kit, ridicând din umeri fără prea mare efort, dar probabil că aș putea găsi, dacă se ajunge la asta.

– Nu se va ajunge la asta.

– Mă scuzați. Vă deranjează dacă mă așez aici?

Vocea britanică tăioasă i-a luat pe amândoi prin surprindere. Ridicând privirea, Harrison l-a găsit pe Lockwood de partea cealaltă a mesei, dar nu a putut scoate nici un cuvânt. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să se împrietenească cu iubitul lui Maddie. Mai mult, de ce se afla bărbatul aici, în loc să fie cu Maddie?

– Bineînțeles, a răspuns Kit pentru că Harrison a rămas tăcut.

– Este vreunul dintre voi băutor de whisky?

Ducele s-a așezat pe scaun și a scos o sticluță de argint din buzunarul interior al sacoului.

– Beau orice am la îndemână.

Kit a făcut semn să ia sticla. Lockwood i-a dat-o mai întâi lui Harrison, care i-a dat-o direct lui Kit, fără să bea.

– Când ați ajuns? a întrebat Kit, în timp ce îi returna sticluța proprietarului său.

– Chiar acum. Am luat trenul la prima oră.

– Trebuie să fie un avantaj de a fi duce, a spus Harrison, fără să se fi putut abține. Să apăreți oriunde doriți fără invitație.

– De fapt, domnișoara Webster m-a invitat.

Comentariul nu i-a căzut bine lui Harrison, simțind sentimentul de gelozie ca pe un bolovan care i s-a înfipt sub coaste. Și-a forțat umerii să se relaxeze, nedorind să-l vadă pe Lockwood ca pe o adevărată amenințare.

„Nu mai contează. Ea va sfârși cu mine în cele din urmă."

– Prima dată la Newport? l-a întrebat Kit pe duce.

– Așa este. Este un orășel încântător. Destul de fermecător, aș spune.

Harrison abia se putea abține să nu pufnească, în timp ce sticluța ducelui s-a mai plimbat încă o dată. Doamne, cât snobism! Cuvântul *fermecător* descria un mic sat englezesc, nu o stațiune balneară unde familiile bogate din America își petreceau opt săptămâni în fiecare vară.

– Așa ne place să credem, a spus Kit.

– Aveți de gând să stați mult timp? a răbufnit Harrison, fără să-i pese dacă păruse nepoliticos.

Lockwood și-a mutat scaunul puțin într-o parte și și-a încrucișat picioarele, ca și cum s-ar fi așezat pentru o durată îndelungată.

– Nu m-am gândit la asta. Presupun că va rămâne de văzut pentru cât timp voi fi bine-venit aici.

– Atunci ar trebui să..., a început Harrison, însă Kit a vorbit peste el.

– O să vă placă aici, a spus Kit cu voce tare. Castelul este una dintre cele mai bune proprietăți din țară. Nu ești de acord, Harrison?

– Întotdeauna mi-a plăcut. Însă mi-am petrecut copilăria aici, așa că sunt probabil părtinitor.

– Ah, da, a ridicat Lockwood o sprânceană. Din câte am înțeles, ești practic un membru al familiei.

A fost o glumă involuntară, dar care a lovit un pic prea aproape de vechile răni.

– Practic, dar nu chiar.

Zâmbetul lui Harrison era numai dinți.

Lockwood a luat o înghițitură din sticluța sa.

– Deci ce faceți voi, băieți, pe aici, ca să vă distrați? Am auzit că la Newport Casino e o distracție de zile mari.

Kit și-a frecat mâinile.

– Oh, așa este. Am putea merge diseară, după ce se vor liniști lucrurile, după cină.

– Mi-ar plăcea, a spus ducele. Noi trei am putea petrece o seară întreagă.

Harrison ar fi preferat să mănânce sticlă. Cu toate acestea, dacă Kit îl scotea pe Lockwood în oraș, atunci cel puțin ducele nu-și mai petrecea timpul cu Maddie.

– Voi refuza cu plăcere, dar voi doi continuați fără mine.

– Ce păcat! a spus Lockwood. Maddie a spus că ești un adevărat maestru al cărților.

Era adevărat, iar cărțile de joc erau o modalitate ușoară de a face bani la Paris, după ce fusese dezmoștenit. Însă nu-i plăcea ideea că Lockwood știa ceva despre el.

– Harrison e un geniu la cărți, a adăugat Kit. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, eu n-aș juca împotriva lui.

Harrison s-a ridicat și și-a îndreptat haina.

– Într-adevăr, acesta este un sfat bun. Ați face bine să fiți atent, Lockwood, sau vă voi lua tot ce aveți chiar de sub nas.

Zicând acestea, Harrison s-a scuzat și s-a îndreptat către casă.

Capitolul 8

În ciuda conversației pline de viață din jurul ei, Maddie era distrasă la cină. Tensiunea plutea în aer, o incertitudine accentuată de privirile întrebătoare pe care le primea atât din partea mamei sale, cât și din partea lui Lockwood. Harrison era așezat vizavi de ea, deși nici el nu contribuia prea mult la discuție.

După-amiaza nu a decurs conform planului. Harrison câștigase toate premiile de la vânătoarea de ouă, inclusiv un picnic cu Katherine pentru ziua următoare. Maddie trebuia să fie fericită pentru amândoi. Katherine era o fată de treabă, drăguță și inteligentă, fără nici un scandal la activ – totuși, ideea ca ei să devină un cuplu îi făcea lui Maddie rău la stomac.

O va face el pe Katherine să râdă în timpul ieșirii lor? O va fermeca... iar mai apoi o va săruta?

„Nu e treaba ta, Maddie."

Într-adevăr, avea alte lucruri de care să-și facă griji, cum ar fi lipsa de încântare simțită la vederea ducelui. Lockwood călătorise până la Newport pentru a-i face o surpriză, însă ea nu simțise nimic mai mult decât apreciere pentru gestul lui. Dorința de a-l avea doar pentru ea lipsea cu desăvârșire, precum și dorința de a-l atinge sau de a-l săruta. Nici gelozia nu era prezentă în timp ce el interacționa cu celelalte domnișoare.

Ce era în neregulă cu ea? Lockwood era captura sezonului. În loc să se ascundă în camera ei în după-amiaza asta, ar fi trebuit să petreacă timp cu el. A făcut o încercare disperată de a-și lua un pahar de vin.

– Ești bine? a întrebat Lockwood cu blândețe. Iar te doare capul?

Mai devreme în aceeași zi, Maddie se folosise de pretextul unei dureri de cap ca scuză pentru a petrece timp singură.

– Mă simt mult mai bine, mulțumesc. Excelența Voastră se simte bine până acum?

– Bineînțeles. Ești aici. Ce aș putea să îmi doresc mai mult?

Complimentul a încălzit-o. Lockwood chiar era un om decent. Atunci de ce nu era înnebunită după el? Plănuise încă din martie să îi atragă atenția. Acum o avea – și, în schimb, se concentra asupra ieșirii lui Harrison cu Katherine Delafield.

„Revino-ți. Amintește-ți de plan și urmează-l."

–Excelența Voastră, a spus mama aflată de partea cealaltă a lui Lockwood. Spuneți-ne ce vești interesante ați auzit la Londra.

Ducele și-a șters gura cu un șervet de in.

– Mă tem că nu am nimic interesant de împărtășit. Cele mai multe vești pe care le am vin de la Camera Lorzilor. Este destul de plictisitor.

– Da, conducerea prostimii, a boscorodit Harrison. Cât de plictisitor!

Maddie a rămas cu gura căscată, uimită de grosolănia prietenului ei. Lockwood, pe de altă parte, a ridicat pur și simplu din umeri.

– Facem tot ce putem pentru a îmbunătăți societatea. Să conduci nu este niciodată o sarcină ușoară.

Harrison a deschis gura, ca și cum ar fi vrut să ridice o altă minge la fileu, așa că Maddie a întors-o spre el.

– Ce ai făcut pentru a îmbunătăți societatea cât timp ai fost la Paris, domnule Archer?

– De fapt, am lucrat.

Maddie a clipit, surpriza lăsând-o fără cuvinte. Așadar, timpul petrecut departe de casă a fost mai mult decât simple amante și șampanie. De ce i se părea asta liniștitor?

„Pentru că erai geloasă."

Ea și-a studiat farfuria, sperând că nimeni nu îi va observa reacția.

– Și unde ai lucrat? a întrebat mama.

– Am avut un post la Compagnie Générale Transatlantique.

– Ah, linia maritimă franceză, a spus Lockwood în timp ce și-a tăiat carnea de vită. Interesantă alegere. Un concurent al companiei familiei dumneavoastră, dacă nu mă înșel.

– Intenționezi să te angajezi la Archer Industries, atunci? Mama a făcut semn să mai fie adus vin. Acum, că fratele tău a preluat conducerea?

– Poate.

Harrison nu a dat mai multe detalii, însă Maddie știa deja răspunsul. Harrison nu voia să aibă nimic de-a face cu fratele său sau

cu Archer Industries. De îndată ce va găsi o mireasă, plănuia să se întoarcă la Paris.

Ducele s-a întins după paharul de vin, apoi a spus:

– Dacă pot să vă ofer vreun ajutor, Archer, trimiteți-mi o telegramă. Am contacte în toată lumea. Numele meu poate deschide aproape orice ușă.

– Mulțumesc, a spus Harrison în timp ce înjunghia cu furculița un cartof prăjit, simțind cum aproape că i se sparge o venă.

Privirea lui Harrison s-a oprit asupra ei și emoția care îi tulbura ochii albaștri, ca miezul nopții, a lipit-o de scaun. Nu se putea mișca, nu putea să respire. Privirea era intensă și încinsă – o combinație pe care o mai văzuse doar o singură dată în toți anii de când se cunoșteau.

Și asta fusese atunci când aproape că se sărutaseră pe terasă.

În copilărie, reușeau să comunice fără cuvinte, cu mințile lor conectate ca și cum ar fi fost una singură, dar acest nou bărbat o lăsa perplexă. Ce-i trecea prin cap? De ce avea o expresie atât de fioroasă și de lacomă, de parcă ar fi contemplat să sară peste masă pentru a ajunge la ea?

Un fior i-a trecut pe șira spinării.

Apoi a clipit, fața i s-a limpezit și momentul a trecut. Cu o expirație și-a înclinat capul spre poala ei. Oare își imaginase întreaga întâlnire?

Nu, nu o făcuse. Certitudinea a ceea ce tocmai văzuse i-a ajuns până în oase. Tremurând, a întins mâna după paharul de vin. Ce se întâmpla între ei? El îi acaparase mintea, o învârtea pe după deget de când se întorsese. Era mult decât un flirt amical. Kit și Preston flirtau, folosind glume și zâmbete largi. Atenția lui Harrison zăbovea asupra ei cu un scop oțelit, comunicându-i un nou mesaj pe care nu reușise să îl descifreze încă, dar pe care îl găsea intrigant.

Întotdeauna fuseseră atrași unul către celălalt. Încercase să-și spună că ceea ce se întâmpla acum era doar un alt exemplu al lejerității și al bunei înțelegeri dintre ei, însă o voce șoptită din capul ei îi spunea că era *mai mult* decât atât. Inima îi bătea mai repede și respirația îi era mai rapidă. O căldură seducătoare i se răspândea în partea inferioară a corpului și privirea ei o căuta pe a lui ori de câte ori se aflau unul în apropiere de celălalt.

Această conexiune a lor părea periculoasă și păcătoasă, însă și excitantă.

Cina a continuat până când, în cele din urmă, doamnele s-au retras în salon.

Mama a prins-o de braț pe Maddie când au intrat și i-a vorbit mai mult în șoaptă:

– Orice animozitate există între duce și Harrison trebuie să înceteze. Noi încercăm să-i găsim o mireasă acestui bărbat. Nu poate să se ia la trântă cu Lockwood la fiecare pas.

Nu avea nici un rost să pretindă că nu știe.

– Voi vorbi cu el.

– Dacă Harrison este gelos pe Lockwood...

– Harrison nu este gelos. Este protector din cauza prieteniei noastre din trecut.

– Chiar și așa, nu putem să le lăsăm pe celelalte fete să creadă că e vorba de gelozie, altfel el nu-și va mai găsi niciodată o mireasă, iar Lockwood nu te va cere niciodată în căsătorie... Dacă nu cumva acesta este scopul tău?

– Ce vrei să spui?

– Madeline.

Mama ei s-a oprit și le-a lăsat pe celelalte doamne să meargă în fața lor, astfel încât să rămână singure.

– Știu că tu și Harrison ați fost apropiați în toți acei ani. Părea deosebit de atașat de tine când ai debutat. Sper că nu te gândești serios să dai la o parte un duce pentru...

– Categoric nu.

– Bine, pentru că eu și tatăl tău vrem să ai parte de ce e mai bun. Cineva puternic, care va pune lumea la picioarele tale. Harrison este un băiat drăguț, dar nu este un duce, care provine dintr-un neam vechi de sute de ani, cu fast și circumstanțe. Eu nu aș fi putut ajunge niciodată atât de sus, dar tu, fata mea, poți avea absolut tot ceea ce îți dorești odată ce vei deveni ducesă.

– Știu, mamă. Abia aștept ca Lockwood să mă ceară în căsătorie.

– Bine. Pentru a ne asigura de asta, trebuie să rezolvi această situație între cei doi bărbați. Dacă vor petrece timp împreună, vor ajunge să se placă unul pe celălalt.

Maddie nu era sigură că va funcționa, dar avea s-o încerce și pe asta.

– Îi voi invita să jucăm tenis mâine-dimineață. Și pe Kit, de asemenea.

– Bună idee. Mama și-a continuat drumul către canapeaua ei preferată de catifea și s-a adresat invitatelor: Doamnelor, haideți să ne savurăm cafeaua în liniște înainte ca bărbații să ni se alăture.

Au fost servite fructe, cafea și prăjituri mici. Înainte ca Maddie să se așeze, Katherine i-a făcut semn să se îndrepte spre fereastră.

– Maddie, o vorbă.

Ea s-a apropriat de Katherine.

– Da?

– Vii cu mine mâine? a întrebat Katherine cu vocea coborâtă.

– Să vin cu tine?

– La picnicul cu domnul Archer.

Maddie s-a încruntat, neștiind ce să spună.

– Dar acesta este premiul tău. De ce m-ai vrea acolo?

Katherine și-a răsucit mâinile, cu ochii plini de panică.

– M-aș simți mai bine cu tine acolo decât cu mătușa mea. Ea mă va face de rușine până la moarte.

Maddie habar nu avea ce să spună. Era de la sine înțeles că Katherine ar fi preferat o ieșire fără o mătușă bătrână, care să rămână în fundal tot timpul, dar Maddie nu era sigură ce simțea în legătură cu rolul de însoțitor. I se părea teribil de îngrozitor să-i vadă pe Harrison și pe Katherine râzând și zâmbind. Și totuși, cine altcineva ar fi putut face asta?

– Ce-ar fi dacă aș trimite o menajeră? Sau pe una dintre celelalte doamne?

– Nu, Maddie. Trebuie să fii tu. Altfel ne vom holba la mare și vom căuta subiecte de conversație. Va fi atât de ciudat.

– Îți promit că e foarte ușor să vorbești cu Harrison. Nu v-ați distrat la vânătoarea de ouă de astăzi? Despre ce ați discutat?

– Despre tine, în mare parte, a răsuflat Katherine ușurată, apoi a luat-o pe Maddie de mână, insistând. Nu-l cunosc la fel de bine ca tine. Te rog. Te rog, spune-mi că vei veni.

Maddie nu se putea gândi la un motiv întemeiat pentru a o refuza.

– Bine. O să vin și eu. Pot să îl aduc și pe duce? Ar putea fi o excursie amuzantă, toți patru.

– Oh, mă gândeam..., s-a posomorât Katherine, atunci va fi mai mult o ieșire în grup, nu o modalitate de a-l cunoaște pe Harrison.

Asta avea sens. Câștigătoarelor li se promisese un picnic cu Harrison, nu cu un alt bărbat.

– Nu, nu. Ai dreptate. Doar noi trei, atunci.

Katherine a sărit pe vârfuri și a chițăit.

– Ești o dulceață, Maddie. Mulțumesc. Îți promit că ne vom distra de minune.

Maddie se îndoia sincer de asta.

Îmbrăcați în hainele lor albe de vară, Harrison și Kit străbăteau coridoarele liniștite ale castelului până când au ajuns pe terasă. Soarele dimineții abia răsărise pe cer, iar ei fuseseră deja chemați la tenis pe iarbă.

Dungi albe delimitau terenul și iarba era roasă, probabil pentru că fusese folosit în mod regulat de către Maddie. În timpul verilor petrecute împreună, ea și Harrison jucaseră aproape în fiecare zi. Pe atunci, nivelul lor fusese destul de apropiat, însă acum lui îi lipsea cu desăvârșire practica. Trei ani de desfrâu și o slujbă de birou făcuseră mare lucru pentru a-i îmbunătăți abilitățile de joc.

Aproape că s-a împiedicat când l-a zărit pe Lockwood, îmbrăcat într-un pulover alb și pantaloni asortați, stând în picioare lângă Maddie. La naiba! Nu știa că ducele plănuia să li se alăture. Harrison o voia doar pentru el.

– Sper că aveți cafea, a strigat Kit când s-au apropiat. E prea devreme ca să fii treaz.

– Ar fi trebuit să te culci mai devreme, i-a răspuns ea. Dar da, avem cafea.

A arătat către o masă așezată lângă curte, unde o carafă de argint strălucea în lumina soarelui.

– Slavă Domnului! Primul meci îți revine ție, i-a spus el lui Harrison. Trebuie să mă așez.

– Ți-am spus să nu stai toată noaptea la cazinou.

– Țin să te anunț că am câștigat trei sute de dolari.

– De parcă ai avea nevoie de bani.

– Nu asta e ideea, a mormăit Kit în timp ce se îndepărta în căutarea unei cafele și a unui scaun.

Harrison s-a îndreptat spre locul unde Maddie și ducele așteptau.

– Există vreun motiv pentru care acest lucru nu s-ar fi putut întâmpla la o oră normală?

Ea a lovit corzile rachetei de palmă.

– O dimineață foarte bună și ție. Jucăm acum pentru că încă este răcoare afară. Și nu te mai plânge. Toată lumea stă trează până târziu, nu este vina mea.

Harrison se dusese la culcare noaptea trecută la o oră rezonabilă, lăsându-l pe Kit să-l ducă pe Lockwood la cazinou. Faptul că ducele jucase jocuri de noroc în loc să petreacă timp cu Maddie îl ajutase pe Harrison să aibă parte de un somn decent.

– Cine joacă primul?

– M-am gândit să jucăm la dublu, a spus Maddie. Tu și Lockwood împotriva lui Kit și a mea.

Un refuz aspru s-a oprit în gâtul lui Harrison. Înainte ca acesta să poată vorbi, Kit s-a apropiat, cu o ceașcă de porțelan în mâini.

– Așteaptă o clipă. Fără supărare pentru Excelența Sa, dar echipele nu par deloc echilibrate. Harrison este jalnic de neexperimentat, iar noi habar n-avem dacă ducele este măcar competent pe teren.

– Sunt familiarizat cu jocul, a spus Lockwood. Mă voi descurca foarte bine.

– Când a fost ultima dată când ați jucat? a întrebat Harrison.

– Am jucat cu domnișoara Webster la New York o dată sau de două ori.

Harrison a strâns din dinți, încercând din răsputeri să nu reacționeze. Ura ideea că Maddie jucase tenis pe iarbă cu ducele, arătându-și zâmbetele strălucitoare și pielea transpirată. Era galben de gelozie.

– Lockwood și Kit vor forma o echipă, iar tu și cu mine vom forma cea de-a doua echipă.

– Dar am crezut... Ea s-a oprit și apoi a suspinat. În regulă. Poate că vom face schimb după câteva seturi.

Au decis limitele terenului și au ales rachetele. Harrison a urmărit-o pe Maddie, privindu-i fustele ușoare care se învârteau în jurul gleznelor, având un pas săltăreț. Iubea cu adevărat jocul, o pasiune care îl făcea mereu să zâmbească atunci când era spectator.

De fapt, el însuși se simțea un pic vesel. Lockwood își petrecuse noaptea în oraș, în loc să-și curteze potențiala logodnică. Poate că ducele își reconsidera perspectivele matrimoniale, fiind înconjurat de atâtea domnișoare eligibile.

Acest lucru nu conta de fapt pentru Harrison. Singura lui preocupare era Maddie. Poate că trebuia să investigheze puțin și să vadă ce putea afla.

– Ai dormit bine?

Ea s-a încruntat la el peste umăr.

– Așa cred, de ce?

– Am fost surprins că Lockwood a ieșit cu Kit în loc să aibă o întâlnire nocturnă cu tine, cu sărutări furate în foișor sau ceva de genul ăsta.

– Nu fi grosolan, Harrison! Lockwood este un duce, pentru numele lui Dumnezeu.

– Și ducii nu fură sărutări? Știa din anii de desfrâu de la Paris că o făceau. Ai verificat dacă este, de fapt, duce?

L-a apucat de cot și l-a poziționat astfel încât să stea cu spatele la Lockwood și Kit.

– De ce nu-ți place de el?

El s-a prefăcut că nu știa nimic.

– Despre ce vorbești?

– Încă din momentul în care a ajuns aici, ai fost în mod intenționat nepoliticos. Ai o problemă cu el?

„Da. Te vrea pe tine."

– Bineînțeles că nu. De ce aș avea o problemă?

– Nu am nici cea mai mică idee. Ea l-a împuns cu marginea rachetei. Fii drăguț cu el. Aș vrea ca voi doi să vă înțelegeți cât timp veți mai sta aici.

Oh, Doamne, nu! Nu voia să-l placă pe Lockwood, nici măcar să *pretindă* că-l place pe Lockwood.

– De ce?

Ea a rămas cu gura căscată, ca și cum întrebarea ar fi luat-o prin surprindere.

– Pentru că pare ciudat să te lupți cu el când ar trebui să-ți găsești o soție. Ce vor crede ceilalți oaspeți? Nu ai nici un motiv să fii nepoliticos cu un om atât de important.

Un om important?

Harrison aproape că și-a aruncat racheta pe jos la auzul acestui comentariu. Doar pentru că Lockwood se născuse duce, asta nu îl făcea automat superior. O mulțime de duci erau netrebnici și cheltuitori, plini de boli, cu copii bastarzi, ascunși cu amantele. Ce era atât de ilustru la un aristocrat?

– Îți faci griji că voi părea gelos.

– Gelozia implică faptul că există ceva romantic între noi doi, și amândoi știm că nu a fost niciodată așa.

Gâtul i s-a uscat și n-a mai putut să vorbească, așa încât i-a aruncat o minge de tenis în mână și s-a îndepărtat. Maddie se înșela în privința lipsei de romantism dintre ei. În privirea ei fusese căldură atunci, pe terasă, o nouă conștientizare care nu se găsea acolo cu trei ani în urmă. Ea simțea ceva pentru el... doar că el nu știa cât de adânc era.

Un lucru era cert, jucase la sigur, se mișcase încet, însă nu mai avea prea mult timp acum, nu cu Lockwood aici, și nu cu petrecerea care se termina în două zile.

Trebuia să-și facă intențiile cunoscute.

Cei patru au început să se încălzească cu scurte lovituri de dreapta și de rever. Lockwood nu jucase prea mult la viața lui, lucru devenit evident atunci când majoritatea loviturilor sale au aterizat în fileu. În ceea ce-l privește, Harrison nu era atât de ruginit pe cât se temea. Se părea că anii de vin și absint nu-i furaseră abilitățile atletice.

Meciul a început cu Maddie servind prima. Kit i-a returnat serviciul, iar ea a trimis mingea chiar în interiorul fileului, pentru un punct.

– Bună lovitură, domnișoară Webster! a strigat Lockwood.

Harrison și-a strâns atât de tare racheta în mână, încât a crezut că lemnul se va rupe sub presiune.

Venea rândul lui, așa că s-a aliniat și a trimis un rever fulminant direct spre vintrea ducelui. Lockwood a sărit din drum, nereușind să ajungă să își folosească racheta pe minge.

– Ho! Kit și-a îndreptat racheta spre Harrison. Ușurel, omule. Nimeni nu vrea să fie rănit.

– Îmi cer scuze!

Harrison a trebuit să-și înăbușe râsul. Poate că dimineața asta nu avea să fie atât de groaznică, până la urmă.

Și așa au continuat jocul. Harrison refuza să fie mai blând cu Lockwood. Exista o plăcere perversă în a-l face pe duce să alerge peste tot pe teren, fie și numai pentru a-l vedea pe aristocratul arogant transpirând.

Maddie îl încuraja pe Lockwood și îi arunca priviri aspre lui Harrison de fiecare dată când acesta câștiga un punct. Kit nu s-a

lăsat pe altul să-l bată. Lockwood dădu din cap la gesturile lui Harrison, dar nu a spus nimic.

– Gata, a anunțat Maddie când mingea lui Lockwood a căzut în afara terenului, ceea ce a costat echipei sale meciul. Ar trebui să luăm o pauză.

– Nu încă. Harrison a recuperat mingea. Este serviciul meu.

Fără să aștepte ca altcineva să fie de acord, Maddie a ieșit de pe teren și s-a îndreptat către băuturi. Ducele a urmat-o, ceea ce l-a lăsat pe Harrison singur la fileu.

Kit s-a apropiat.

– Destul de evident, nu-i așa?

Harrison a bătut mingea, fără să vrea să întâlnească privirea complice a lui Kit.

– Habar n-am despre ce vorbești.

– Corect. Ține minte că, dacă îl faci pe duce să pară un prost, nu o va face să te placă pe tine.

Sprijinindu-și racheta pe umăr, Kit a pornit încet spre ceilalți, iar Harrison nu a avut de ales decât să îl urmeze.

Maddie i-a evitat privirea peste marginea paharului de limonadă. În cele din urmă, a pus paharul jos cu un sunet puternic.

– Vino, Kit! Hai să jucăm un set rapid înainte de a-mi sparge racheta în capul cuiva.

Nu era nevoie să întrebe al cui cap se gândea să-l spargă.

Harrison și-a turnat o ceașcă de cafea și s-a așezat. Ducele a făcut același lucru înainte de a se așeza pe scaunul de lângă Harrison. Nici unul dintre ei nu a vorbit în timp ce îi priveau pe Maddie și Kit jucând.

Deși ar fi trebuit probabil să-și ceară scuze pentru comportamentul său, nu se putea decide dacă să o facă sau nu. Ideea de a-l plăcea pe Lockwood ieșea din discuție. Harrison și Maddie erau apropiați de aproximativ un deceniu... și acum Lockwood se gândea că putea să vină la Newport și să i-o ia de sub nas? Categoric, nu.

În cele din urmă, Maddie se va căsători cu el, nu cu ducele. Harrison era singurul care știa cum să o facă pe Maddie fericită. Întotdeauna scoseseră la iveală ce era mai bun unul din celălalt, iar căsătoria lor nu avea să fie diferită.

– Este destul de bună, a spus Lockwood, fără să își ia privirea de la Maddie în timp ce aceasta alerga pe teren.

– Este excepțională, l-a corectat Harrison.

Brusc, diavolul îl pândea de pe umăr, șoptindu-i să deraieze orice plan matrimonial.

– V-a spus că intenționează să mai concureze câțiva ani?

– Nu, nu a făcut-o, dar nu mă surprinde. Ducele s-a lăsat pe spate și și-a încrucișat mâinile la ceafă. Atâta timp cât o face fericită, de ce nu?

– Nu vă îngrozește ideea? Femei care transpiră și concurează în fața unei mulțimi ca asta?

– Nu, bineînțeles că nu. Pe tine?

– Sunteți sigur că sunteți un duce adevărat? a răbufnit Harrison.

Expresia lui Lockwood s-a relaxat, ca și cum ar fi rezolvat în sfârșit un puzzle dificil.

– Oh, înțeleg. Ai presupus, din cauza titlului meu, că sunt un aristocrat nesuferit, care caută să o închidă într-un turn de fildeș.

– Am întâlnit o mulțime de duci. În general, nu sunt cunoscuți pentru a fi deschiși la minte.

– Adevărat, dar mi-e greu să-mi pese de toate astea, mai ales când moșiile mele sunt în paragină. Nobilitatea nu mă va salva pe mine sau pe cei care depind de familia mea.

– Și pentru asta este nevoie de bani.

– Da, dar uită-te la ea! Lockwood a făcut semn cu capul către curte. Este cea mai spectaculoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Aș încerca să o cuceresc chiar dacă banii nu ar conta.

Această perspectivă nu era deloc liniștitoare pentru Harrison. Cu stomacul strâns, și-a așezat cu grijă ceașca de porțelan în farfurie.

– Știți, mai sunt și alte doamne necăsătorite din familii bogate aici. Ați putea-o alege pe oricare. Puteți găsi o femeie care să nu fie interesată de nimic altceva decât să devină ducesă.

Lockwood a ridicat o sprânceană în direcția lui Harrison.

– A spus că voi doi sunteți doar prieteni, dar detectez un ton bine definit în această conversație. Încerci să mă avertizezi să mă îndepărtez de ea?

Era cât pe ce să-l omoare, în schimb însă, Harrison a spus o minciună.

– Bineînțeles că nu, dar nu cred că va fi fericită să trăiască pe o moșie izolată undeva în Plictisești, în Anglia.

– Dar ce spui de Londra? Expresia lui Lockwood era de-a dreptul îngâmfată. Presupun că ai auzit de acest oraș. Crezi că va găsi destule de făcut cât timp va locui acolo?

Conversația era inutilă. Lockwood era în mod clar hotărât și nici un fel de argument din partea lui Harrison nu ar fi schimbat ceva. Și, în cele din urmă, Maddie trebuia să se hotărască singură. Da, anii de prietenie îi dădeau lui Harrison un avantaj în relația lor, dar decizia privind o căsătorie era în cele din urmă a ei.

– Eu cred că mă voi duce să caut un mic dejun ca lumea. S-a ridicat și și-a îndreptat haina. Frumos joc în această dimineață, Lockwood.

Ducele a continuat să privească în teren.

– Mă voi antrena și apoi vom juca din nou, Archer.

„Puțin probabil."

Harrison a zâmbit, deși cuvintele lui erau orice, numai prietenoase nu.

– Aștept cu nerăbdare competiția!

Capitolul 9

Lockwood aștepta la baza treptelor în timp ce Maddie cobora scările. El îi ceruse mai devreme să o însoțească într-o plimbare după antrenamentul de tenis, iar ea îi sugerase o vizită prin grădini. Florile înfloreau și existau și bănci, în cazul în care se decideau să se odihnească și să vorbească. Chiar mai bine, ar fi fost complet singuri acolo.

– Arăți minunat!

Ridicându-i mâna, i-a sărutat-o.

– Vă mulțumesc. Mergem?

Ea a făcut un semn către spatele casei.

– Așa, fără însoțitor? și-a întins el brațul, vorbindu-i pe un ton menit s-o tachineze. Ești cu adevărat radicală, domnișoară Webster.

– Mai degrabă uitucă. Nu mă gândesc niciodată la asta aici, pe plajă, pentru că suntem mult mai relaxați.

Regulile erau mai ușor de încălcat în Newport, când nu era sub ochii vigilenți ai societății newyorkeze – ceea ce explica probabil de ce îi plăcea să-și petreacă timpul la castel.

– Cu siguranță, nu mă plâng, pentru că acum te am numai pentru mine.

Maddie a schițat un zâmbet forțat, neștiind de ce nu era ametită de emoție. Lockwood venise la Newport, iar acum petrecea timp doar cu ea. Ar fi trebuit să simtă ceva – un sentiment de anticipare, cel puțin. Sau satisfacția că strădania ei din ultimele trei luni ar fi putut să se încheie cu succes.

Cu toate acestea, avea o senzație ciudată de neliniște care-i apăsa pe umeri, ca și cum ar fi purtat o jachetă nepotrivită.

„Sentimentul va trece. Pentru asta ai muncit."

Bineînțeles, lui îi plăcea să fie în aer liber la fel de mult ca și ei. Poate că Lockwood dorea doar să se plimbe împreună în soarele dimineții. Cel mai bine era să nu analizeze dacă era ușurare sau dezamăgire ceea ce simțea la gândul acesta.

Soarele nu era încă deasupra lor când au coborât de pe terasă pe gazon. O briză caldă purta mirosul oceanului, iar pescărușii zburau pe cerul albastru, scufundându-se și rotindu-se în drumul lor pe plajă. Întorcându-și fața către cer, a respirat adânc și a lăsat căldura verii să o cuprindă până în măduva oaselor.

– Mulțumesc că mi-ai făcut pe plac cu această plimbare, a spus Lockwood. Trebuie să fii obosită după antrenamentul de tenis din această dimineață.

– Deloc. Încerc să joc în fiecare zi, chiar de-ar trebui să mă folosesc de peretele din pivnița noastră.

– Inteligent. Atunci nu depinzi de vremea de afară.

– Mă menține în formă fizică pentru meciuri. Apropo, v-a plăcut meciul de azi?

– Mi-a făcut plăcere să te privesc. Cu toate acestea, va trebui să exersez înainte de a juca din nou cu voi.

Nu l-ar mai supune pe Lockwood la un alt meci de dublu, nu cu Harrison.

– Nu este de obicei atât de competitiv.

– Se pare că domnul Archer încerca să demonstreze ceva.

„Că este un nesimțit? Da, cu siguranță a demonstrat asta."

Era încă furioasă pe Harrison – și el va trebui să-și explice comportamentul de îndată ce îl va putea prinde singur.

– De obicei, este destul de agreabil. O să vă placă de el odată ce-i dați o șansă.

– Nu am nici o problemă cu el, dar e clar că se simte puțin... protector față de tine. Ca un fel de frate mai mare.

Maddie știa că era mai mult decât atât. Privirea pe care i-o aruncase Harrison pe terasă, când îi ținuse fața în mâini, fusese orice altceva, dar nu frățească. La fel și emoția din ochii lui la cina de aseară. Și totuși, de unde veneau toate asta? Nu se așteptase la atâta pasiune și intensitate din partea lui, nici la discuții despre săruturi și gelozie. Această versiune a lui Harrison era atât de familiară și liniștitoare, pe cât de tulburător de diferită.

Iar dihotomia din personalitatea lui îi făcea capul să i se învârtă.

– Voi vorbi cu el, i-a spus ducelui, întorcându-și atenția spre el. Nu are nici un drept să se simtă protector față de mine, având în vedere că a fost plecat atât de mult timp. Și-a ratat șansa de a se juca de-a fratele mai mare.

– Nu mă deranjează. Nu mă sperii prea ușor.

– Nu? Asta este o ușurare, nu-i așa?

– Odată mi-am rupt crosa norocoasă în timpul unei runde la St. Andrew's împotriva ducelui de Argyll, a chicotit el. Am mizat trei sute de lire sterline pe acel joc. Dacă asta nu m-a speriat, n-o s-o facă nimic altceva.

– Ați câștigat?

– Din trei lovituri. Argyll a fost destul de nefericit să piardă pariul.

– Întotdeauna mi-am dorit să joc acolo. Este nedrept că bărbații nu le permit femeilor să joace pe aceleași terenuri.

– Sunt de acord, dar ei sunt convinși că femeile nu ar trebui să joace. A ridicat ușor din umeri. Totuși, mentalitatea se va schimba în curând. Uită-te la tine și la tenisul pe iarbă. Îndrăznesc să spun că ai putea învinge pe aproape oricine te-ar provoca. Ești destul de talentată.

– Mulțumesc.

Talentul nu era de-ajuns. Muncise din greu ore întregi pentru a-și perfecționa abilitățile. Din fericire, nimic nu o făcea mai fericită decât să-și petreacă timpul afară, cu o rachetă în mână.

Au intrat în grădină, unde parfumul de trandafiri era copleșitor. Erau preferații mamei sale, iar florile proaspăt tăiate decorau aproape fiecare cameră a castelului în lunile mai și iunie. Smochinii și prunii ofereau un pic de umbră, în timp ce un fag mare de culoarea cuprului stătea în colțul cel mai îndepărtat, lângă iazul cu pești.

– Să ne așezăm pe bancă?

Dând din cap aprobator, el a ghidat-o către colțul unde se afla banca. Când s-au așezat, și-a întins un braț lung de-a lungul spătarului băncii.

– Acesta este un loc liniștit. Vii aici ca să te bucuri de aerul curat?

– Hrănesc pești din când în când. Acesta este mai degrabă locul mamei decât al meu.

– Chiar așa? Ei bine, poate că acum ar putea fi al nostru.

Băgându-și mâna în buzunarul hainei, a scos o cutiuță neagră.

În mintea ei s-a făcut legătura.

„Aha. Chiar se întâmplă."

– Am obținut deja binecuvântarea tatălui tău. Lockwood s-a pus în genunchi în fața ei și i-a întins cutia. Vrei să-mi faci onoarea de a deveni soția și ducesa mea, domnișoară Webster?

Brusc, Maddie a inspirat adânc. Din interiorul cutiei, un inel superb cu un smarald mare strălucea în lumina soarelui ca un foc verde. Piatra era înconjurată de diamante mai mici și se termina cu o bandă de platină.

– Este uluitor.

– A aparținut bunicii mele, apoi mamei mele, a spus Lockwood, în timp ce scotea inelul. Sper că acum îți va aparține ție.

„O ducesă. Își dorește ca tu să fii ducesa lui."

Asta era ceea ce își dorea și ea. Toate întâlnirile la care participase, cinele nocturne... Discuțiile nesemnificative în timpul valsurilor. Ceaiul și prăjiturile din timpul convorbirilor. Lucrase incredibil de mult pentru acest moment.

Atunci de ce nu-i ieșeau deja cuvintele pe gură?

„Ești ridicolă. Nu există partidă mai bună decât el."

A inspirat adânc și a lăsat cuvintele să iasă încet.

– Aș fi onorată, Excelența Voastră.

– Minunat! a spus el repede.

El a ajutat-o să-și scoată mănușa, apoi i-a strecurat inelul pe degetul inelar stâng. A ținut pietrele inelului în lumină, întorcându-l pe toate părțile. Inelul era uimitor.

– M-ai luat prin surprindere.

– Cu siguranță, nu în întregime, deoarece am apărut ieri la ușa ta fără să te anunț.

– Ei bine, poate nu în întregime, a recunoscut ea. Mulțumesc, Lockwood.

– Cu plăcere. Ridicându-se cu grație, și-a reluat locul pe bancă, i-a luat mâna și i-a ridicat-o din nou la buze. Voi încerca să te fac foarte fericită, Madeline.

Era prima dată când îi folosea prenumele. A clipit, puțin zguduită să-l audă spunându-l, ceea ce era o prostie. Ea urma să se căsătorească cu acest bărbat, să fie intimi, să împărtășească fiecare eveniment al vieții împreună, cum ar fi să aibă copii și să îmbătrânească împreună. De ce ar surprinde-o să-l audă folosindu-i numele?

Și totuși, așa se simțea. Felul în care spunea Madeline, cu accentul său britanic, era atât de diferit de felul în care Har...

Nu. Nu se gândea la Harrison în acest moment. El nu avea dreptul să se amestece în gândurile ei în timpul acestei ocazii fericite. Nu avea nici un drept s-o facă.

– Și eu pe tine, Lockwood, a spus, înghițind în sec.

„Oare insistă asupra formalităților și în privat?"

Dând acea voce la o parte, ea i-a strâns mâna ducelui.

– Sau există un alt nume pe care ar trebui să-l folosesc?

– Andrew, dar prietenii îmi spun Stoker.

– De ce?

– Mă tem că este una dintre acele porecle prostești primite în școală primară. Pur și simplu, așa mi-a rămas porecla.

„Am întâlnit câțiva duci în timpul petrecut la Paris. În general, nu sunt cei mai luminați la minte oameni."

La naiba! De ce lăsa comentariile lui Harrison să-i strice momentul? El nu-l cunoștea pe Lockwood – Stoker – la fel de bine ca ea. Dar îndoielile erau deja încolțite în creierul ei.

Oare ducele va încerca cu adevărat să o împiedice să joace?

Cel mai bine era să înceapă acest capitol al vieții ei așa cum își dorea ea.

– Îmi doresc să continui să concurez încă vreo câțiva ani, atâta timp cât genunchii mei îmi vor permite, a spus pe un ton serios, neștiind care va fi răspunsul logodnicului ei.

– Bineînțeles. Ți-a fost teamă că mă voi opune? După ce i-a studiat expresia clar ușurată, el a zâmbit. Înțeleg. Madeline, în calitate de ducesă, poți face și spune aproape orice fără teama de a primi reproșuri. În plus, vei vedea că nu am de gând să te țin sub papuc, așa cum presupun că nici tu nu intenționezi să mă ții sub papuc după ce ne vom căsători.

Acest ultim lucru era menit să o liniștească, dar suna a... singurătate. Ca și cum ar fi plănuit să trăiască vieți separate, în care să programeze cine împreună prin intermediul secretarelor. Își dorea un partener pe care să-l aibă alături în toate, nu o cunoștință trecătoare. Genul de căsnicie pe care îl aveau părinții ei.

„Ducele nu este american. Ei fac lucrurile diferit acolo."

Da, presupunea că era adevărat. Aceste adaptări îi vor lua doar ceva timp pentru a se obișnui cu ele.

Nu era nici un nor pe cer în acea după-amiază, în timp ce Maddie și Katherine Delafield se plimbau pe cărarea pietruită. Briza puternică a oceanului le sufla fustele, iar Maddie fusese nevoită să își țină pălăria cu mâna, pentru ca briza să nu i-o ia.

Mama era, bineînțeles, încântată de logodna cu Lockwood. Plângea și îi spunea lui Maddie cât de norocoasă era să aibă un om atât de important ca soț, unul care va ridica practic arborele genealogic al familiei lor la rang de regalitate.

– Copiii voștri vor influența cursul istoriei, i-a spus mama ei.

Era o presiune destul de mare pentru niște copii, care nici măcar nu se născuseră, dar Maddie și-a păstrat această opinie pentru ea însăși.

Acum se îndrepta către foișor împreună cu Katherine, deși își dorea să fie oriunde altundeva.

Se gândea să vină cu o scuză precum o durere de cap sau durerile lunare, o durere de stomac sau cedarea totală a organelor sale, orice, numai ca să scape de acest picnic blestemat. Însă ea nu era o lașă. Făcuse o promisiune privind îndatoririle de însoțitor, iar Maddie nu o putea părăsi pe Katherine, indiferent de iritarea ei față de Harrison.

Și era iritată. Comportamentul lui față de Lockwood fusese de-a dreptul îngrozitor. Dacă asta era ideea lui Harrison de a o proteja, trebuia să-l pună la punct. Întârziase cu vreo trei ani.

Foișorul se afla la celălalt capăt al proprietății, aproape de marginea stâncii, de unde se puteau observa bărcile și valurile, în timp ce stăteai la umbră. L-a zărit acolo pe Harrison, cu mâinile băgate în buzunare și cu privirea fixată pe ocean. Nu purta pălărie, vântul lipindu-i costumul crem de in pe pieptul plat și pe picioarele lungi. A tresărit în sinea ei, ca și cum ar fi fost atinsă de o scânteie electrică, apoi totul a devenit cald. Slavă Domnului că briza răcoroasă îi răcorea pielea supraîncălzită.

„Ești logodită. Nu te mai holba la Harrison."

Katherine a tras-o pe Maddie de braț, ca să se oprească.

– Oh, fir-ar! Mi-am dat seama că am uitat ceva. Trebuie să mă întorc.

– Ce? Nu, așteaptă...

– Este important. Katherine s-a aplecat ținându-și mâna pavăză în dreptul gurii. Probleme femeiești.

Maddie a dat din cap aprobator, înțelegând complet.

– Voi veni cu tine.

– Nu, nu e nevoie. Mă duc până în casă, apoi mă întorc. A împins-o pe Maddie către foișor. Mergi fără mine. Ne vedem mai târziu!

Fără să aștepte un răspuns, Katherine s-a repezit în direcția din care veniseră. Maddie s-a gândit să o însoțească, dar Katherine putea cu siguranță să găsească singură drumul. Resemnată, și-a reluat drumul către foișor. Cel puțin asta îi va da ocazia să vorbească singură cu Harrison despre comportamentul său deplorabil.

Sprâncenele lui au coborât când ea a pășit în interiorul structurii deschise din lemn.

– Ce s-a întâmplat cu domnișoara Delafield?

– Se va întoarce. Trebuie să recupereze ceva din casă.

– Înțeleg. S-a legănat în față și-n spate. Se pare că avem parte de ceva vânt astăzi. Ești sigură că nu ar trebui să amânăm această ieșire?

– De ce îl provoci pe Lockwood la fiecare pas?

El a avut eleganța de a părea rușinat.

– Putem măcar să ne așezăm înainte să țipi la mine?

– Nu. Sunt prea supărată. Brațele i-au căzut pe lângă corp, furia răpindu-i corpului ei coordonarea obișnuită. Nu pot să înțeleg. Te comporți ca un căpcăun, iar el nu merită asta. Sincer, nici eu.

– Te rog, Maddie! A făcut un gest către coșul de picnic și către pătura de pe podeaua de lemn. Bate vântul. Stai jos!

Ea s-a conformat, fie și numai pentru a grăbi lucrurile. S-au așezat pe podea, părțile laterale ale structurii blocând cea mai mare parte a vântului, iar Maddie s-a ținut țeapănă. El a deschis coșul mare de răchită și a scos o sticlă de șampanie împreună cu două pahare.

– Nu prea am chef să sărbătoresc cu tine.

Ea și-a scos mănușile în timp ce el scotea dopul.

Privirea lui s-a îndreptat brusc spre degetul ei inelar și corpul i-a rămas nemișcat.

– Ce e *asta*?

– Lockwood m-a cerut în căsătorie, a spus ea după ce și-a dres glasul, încercând să nu se poticnească.

Harrison a rămas nemișcat pentru o bună bucată de timp. Apoi a umplut cu șampanie unul dintre pahare și l-a terminat din două înghițituri, după care și-a mai turnat încă un pahar.

– Dorești șampanie?

– Nu, mulțumesc, a spus ea, gândindu-se că o minte limpede părea cel mai înțelept lucru în acel moment.

Întinzându-și picioarele în față, s-a aplecat pe spate și a sorbit din paharul cu șampanie, lipsit de orice expresie și cu privirea fixată

pe orizont. Foișorul era un loc intim, nu exagerat de mare, iar ei doi erau suficient de aproape unul de celălalt ca ea să vadă o urmă de barbă pe partea inferioară a feței lui, precum și genele lungi care îi încadrau ochii, sprâncenele tăioase și pomeții înalți. Era un chip pe care îl cunoștea bine, deși el rămânea enigmatic, un mister de când se întorsese de la Paris.

Liniștea se prelungea și ea se străduia să fie răbdătoare cu el. El nu părea să se grăbească să-și explice comportamentul odios – ceea ce nu făcea decât să o înfurie și mai tare. Katherine urma să se întoarcă în curând, ceea ce însemna că nu mai era prea mult timp.

– Ai de gând să-mi explici comportamentul tău?

– Nu trebuie să-mi placă de el, Maddie.

Șampania rămasă în pahar a dispărut în gura lui, iar mărul lui Adam s-a mișcat în timp ce înghițea.

– Nici măcar nu i-ai dat o șansă înainte de a începe să-l ataci.

Harrison s-a lăsat pe spate până când s-a întins pe podeaua de lemn, cu mâinile sprijinite pe stomac. El nu a spus nimic, iar ea a suspinat înfrântă. Asta era obositor. Dacă el nu putea fi sincer cu ea, atunci își pierdea timpul.

– Așteaptă, stai!

Harrison s-a întins și i-a înfășurat o mână în jurul încheieturii mâinii, oprind-o când ea începea să se ridice.

– De ce? Katherine se va întoarce în curând. Nu ai nevoie de mine.

– Nu pleca, a spus el, cu o voce joasă și aspră, în timp ce se sprijinea pe un cot. Nu până când nu îți explic.

– Atunci, explică-mi!

Și-a pliat picioarele într-o parte, și-a ajustat rochia, așezându-se într-o poziție confortabilă.

Vântul șuiera prin partea superioară a foișorului, creând un mic spațiu, ferit, pe podea, un loc intim unde stăteau doar ei doi. Un mușchi din maxilarul lui Harrison s-a mișcat, privirea lui fiind fixată pe locul unde corpurile lor se atingeau. Nu și-a dat seama că el încă o ținea, degetul lui mare îi masa ușor pielea, mângâind-o, iar ea fierbea sub atingerea lui, căldura răspândindu-se pe brațul ei și până la sâni, precum și jos, între picioarele ei. Atingerea era posesivă, deloc blândă.

Totuși de ce nu se elibera?

Fără să-i dea drumul, s-a ridicat și s-a uitat în ochii ei. Flăcări albastre s-au strecurat în adâncurile irisurilor lui, o căldură cum ea nu mai văzuse niciodată, iar gura ei s-a uscat.

– Sunt gelos, a șoptit el. M-am purtat ca un măgar pentru că sunt mistuit de gelozie, atât de mult încât nu pot gândi limpede, Mads.

Inima îi bătea cu putere în timp ce plăcerea perversă îi inunda venele, un val de emoție neașteptată ce se ridica asemenea unui val până când și-a amintit.

„Logodna. Lockwood."

Un fior a străbătut-o, alungând orice căldură reziduală, și s-a smucit din strânsoarea lui Harrison.

– N-ar trebui să-mi spui astfel de lucruri.

– De ce? a întrebat el, ridicând din sprâncene. Tu erai geloasă pe Esmée. În ce fel e diferit acum?

– Pentru că nu te căsătorești cu ea. Nu ești logodit cu o altă femeie. Eu am un viitor hotărât, în timp ce tu nu ai.

– Viitorul tău nu este încă hotărât, Maddie.

Cum putea să spună asta?

– Începând de acum două ore, este. Sunt promisă ducelui de Lockwood.

– Care îți vrea doar averea.

– Te comporți ca și cum ar fi ceva neobișnuit.

– Adevărat, dar el nu te cunoaște. Nu el te-a învățat să sari peste o piatră sau să dezgropi scoici. Nu el a petrecut ore întregi cu tine pe peluza din spate prinzând muște de foc, făcându-vă să râdeți unul de altul.

– Eram copii. Asta fac copiii împreună.

– Singura persoană cu care am făcut aceste lucruri ai fost tu. Și, spre deosebire de logodnicul tău, eu chiar țin la tine.

– Eu...

Ea a clipit, cu gura deschisă, fără să știe ce să spună.

– Mi-ai cerut adevărul și nu am vrut să te mint, a continuat el după ce a lăsat să-i scape un oftat.

O parte din ea își dorea ca el să fi făcut întocmai asta, să fi ținut lucrurile pentru el. Cunoașterea amenința să o sugrume. Simțea o greutatea în piept, cauzată de ramificațiile revelației lui. Mama ei avusese dreptate în tot acest timp: Harrison era gelos pe Lockwood.

Asta însemna că Harrison avea sentimente pentru ea, sentimente care treceau de pragul prieteniei.

Cum era posibil așa ceva? În ultimii trei ani nu mai avuseseră contact unul cu celălalt, totul din cauza lui. Acum, că se întorsese, ce? Se și îndrăgostise de ea? Nu avea nici un sens. Oare acesta era motivul pentru care aproape că o sărutase atunci, pe terasă?

Și de ce s-a holbat la ea atât de intens la cină? Și-a frecat tâmplele ca și cum ar fi vrut să-și oprească mintea să i se mai învârtă. Nimic din toate astea nu mai conta. Nici măcar un pic. Era logodită cu un alt bărbat, lucru pe care nu i l-a ascuns.

Atunci, de ce făcea asta acum?

– Nu am avut de ales, Mads, a spus el. Trebuia să fie acum.

Întotdeauna avusese o abilitate stranie de a ști ce gândea ea.

– Nu-mi mai citi gândurile.

– Nu mă pot abține, nu când te cunosc atât de bine.

– Sincronizarea ta nu putea fi mai proastă, Harrison.

– Sunt conștient de asta.

– Sunt logodită cu ducele.

– Din nou, sunt conștient de asta.

Era atât de calm încât nu făcea decât să o agite și mai mult.

– Trei ani! Trei ani ai fost plecat fără să spui un cuvânt. Și acum te-ai întors, te-ai năpustit în viața mea și vorbești despre gelozie și sărutări? Nu are nici un sens.

– Maddie...

– Oprește-te!

Ea a pus distanță între ei, dar el s-a apropiat mai mult, ca și cum ar fi fost reticent să se despartă de ea.

– Se întâmplă ceva între noi, a spus el încet, într-o manieră seducătoare. După atâția ani, ceva s-a schimbat între noi, chiar dacă nu vrei să recunoști asta.

O, Doamne! Și-a acoperit gura cu o mână, speriată de ceea ce ar fi putut spune. Pentru că el avea dreptate. Din clipa în care se întorsese, ea observase ce era schimbat la el, de la umerii largi și coapsele groase până la modul în care flirta și felul lui intens de a fi. Felul încrezător în care se mișca și hotărârea care îi ardea în privire. Simțea fluturi în stomac ori de câte ori el intra în cameră.

Departe de a-i oferi alinare însă, conștientizarea acestor lucruri o îngrozeau.

De când își amintea ea, el fusese cel impetuos, care o ademenise să se alăture ispitelor lui. Ea fusese prezența constantă, o voce calmă a rațiunii care îl ținea cu picioarele pe pământ. Ca atunci când el încercase să scoată luntrea în larg pe furtună și ea îl oprise, spunându-i că era prea periculos.

De data aceasta, pericolul era chiar în fața ei, atât de chipeș și de atrăgător. Dacă își pierdea mințile acum, întreaga ei viață ar fi fost distrusă. Lockwood ar fi devastat, ca să nu mai vorbim de părinții ei, iar scandalul ar fi îngrozitor. Niciodată nu ar mai putea să țină capul sus pe Fifth Avenue.

„Du-te, du-te, du-te, du-te." Trebuia să pună distanța între ei cu orice preț.

– Asta a fost o idee proastă, a spus ea, trăgând o gură fortifiantă de aer oceanic și ridicându-se în picioare. Regret că am adus asta în discuție.

– Cu alte cuvinte, îți dorești să nu fi știut.

– Ar trebui să mă întorc în casă.

„La naiba cu totul." Unde naiba era Katherine? Maddie s-a uitat lung către cărare, dar nu se zărea nici urmă de prietena ei.

– Nu ar trebui să fim singuri, a adăugat ea și s-a ridicat cu grație în picioare.

– Nu trebuie să îți fie frică de mine. Nu mă voi năpusti asupra ta.

Îi putea auzi durerea și remușcarea din voce. Fără îndoială că-și dorea să nu fi fost sincer cu ea. Ea a decis rapid că singurul lucru pe care îl putea face era să-i ofere, în schimb, sinceritate.

– Nu mi-e frică de tine, Harrison. Mi-e frică de mine însămi.

Capitolul 10

În spatele terenului de tenis se putea vedea o întindere plată de gazon, de un verde luxuriant în soarele de după-amiază. Tufișuri de plop îngrijite mărgineau iarba pe trei laturi. Pe gazon erau aranjate porțile pentru jocul de crochet, împreună cu țărușii, într-un model familiar în formă de opt, în timp ce ciocănelele și mingile așteptau în apropiere.

Deși își dorea cu ardoare să fie în altă parte, Harrison rămăsese singur în cortul de lângă curte, așteptând ca restul invitaților să sosească pentru o partidă de crochet. Părăsise foișorul cu câteva minute în urmă. Rămăsese acolo mult timp după ce Maddie se grăbise să plece, făcându-se dispărută în castel.

Ieșirea lor nu decursese bine.

Logodna îl dăduse peste cap. Îl lovise din plin să-i vadă inelul. Îi furase simțul rațiunii, aruncându-i-l în mare. Ar fi trebuit să se aștepte la asta, odată cu sosirea bruscă a lui Lockwood, dar inelul tipător de pe degetul lui Maddie îi declanșase un comutator în interior. Îi alimentase panica și-i electrificase disperarea.

Așa încât, fără să se gândească prea mult, își mărturisise gelozia pentru a vedea cum reacționa ea. Rezultatul final fusese contradictoriu; ea fugise din foișor, nereușind să se îndepărteze suficient de repede. Cu toate acestea, comentariul ei final îi dăduse speranțe.

„Nu mi-e frică de tine, Harrison. Mi-e frică de mine însămi."

Asta însemna că știa că se întâmpla ceva între ei, ceva mai profund decât prietenia. Desigur, el avusese ani de zile să se obișnuiască cu ceea ce simțea pentru ea, dar pentru Maddie era o evoluție recentă. Ce avea de gând să facă în această privință? Nu putea să o lase să îl ignore sau să pretindă că nimic din toate acestea nu se întâmplase.

„Momentul nu putea fi mai prost ales."

Nu era de acord cu asta. De fapt, nu mai avea nici o clipă de pierdut acum, că era logodită. Trebuia să continue să insiste, să încerce să o convingă, altfel ar fi putut-o pierde pentru totdeauna. Avusese

nevoie de toată reținerea lui ca să o lase să plece, să nu o urmărească și să continue discuția.

Dar nu așa o putea convinge. Maddie avea tendința de a se încăpățâna și de a refuza să vadă logica lucrurilor. Ca atunci când nu voia să înoate în ocean dincolo de locul în care putea sta în picioare, pentru că se gândea că o va mânca un pește. În cele din urmă, Harrison o convinsese să intre în apă mai adâncă, arătându-i încet-încet că era sigur.

Avea nevoie de un impuls gingaș pentru a ajunge la rațiune... nu de unul dur. Dacă nu era constant și metodic în apropierea lui, avea să o sperie. Chiar dacă așteptarea era tortură pură.

„Și dacă se căsătorește cu Lockwood?"

Această posibilitate îi făcea sângele să înghețe în vine.

Deocamdată, trebuia să creadă că o poate convinge să se răzgândească. Pierderea ei în favoarea altui bărbat nu era o opțiune.

Deodată, Kit a traversat peluza, părând mult prea mulțumit de el însuși.

– Este o zi bună pentru crochet.

Era cumva o mușcătură care se ivea de sub gulerul lui Kit?

– Ești cu siguranță într-o dispoziție bună. Unde ai fost?

– În vizită la un prieten.

Natura respectivei vizite era evidentă, având în vedere strâmbătura mulțumită de sine a gurii lui Kit.

– Cum a fost picnicul tău cu domnișoara Delafield?

– Nu și-a făcut apariția. A venit Maddie însă.

– Și cum a mers asta? a întrebat Kit.

– Nu sunt sigur încă. Lockwood a cerut-o în căsătorie.

– Oh, la naiba!

– Exact.

– Ce vei face?

– Îi voi despărți, evident. Trebuie doar să-mi dau seama cum să fac.

Doamnele și însoțitoarele au apărut chiar în acel moment, trecând de-a lungul gazonului și împiedicându-l pe Kit să îi dea un răspuns. Ducele de Lockwood era în spatele grupului, iar la brațul său se afla mama lui Maddie.

Maddie nu era de găsit pe nicăieri.

Deodată, Harrison a simțit o senzație de neliniște. La naiba. Oare nu plănuia să li se alăture?

– Bună ziua, domnilor, a strigat doamna Webster. Mă bucur să vă văd pe amândoi dornici de o după-amiază de crochet.

Nu prea. Dar nu mai avea cum să se retragă acum. Oaspeții s-au strecurat sub cort, în timp ce Lockwood o escorta pe doamna Webster până la Harrison și Kit.

– Vine și Maddie? a întrebat Harrison fără menajamente.

– Nu se simțea bine, a spus mama ei, așa că i-am spus să se odihnească. Excelența Sa s-a oferit să joace în locul ei.

– Îmi place destul de mult crochetul. Privirea ducelui a avut o notă de provocare când s-a îndreptat spre Harrison. Mi s-a părut un mod excelent de a petrece această după-amiază.

Harrison l-a ignorat.

– Cum va funcționa asta?

– Maddie a spus că ar trebui să jucați în echipe de câte doi. Doamna Webster a dat din mână, ca și cum detaliile abia dacă ar fi contat. O să vă descurcați voi doi, a spus ea și a dispărut sub cort.

– Să ne alegem partenerii? a întrebat Lockwood.

– Eu voi sta deoparte. Am făcut destul exercițiu pe ziua de azi, a spus Kit înainte de a pleca.

Harrison și ducele au hotărât să facă două echipe de câte trei. Aveau să joace două runde de crochet, amestecând partenerii, astfel încât toate doamnele să joace măcar o dată.

Doamnele au tras la sorți pentru a stabili echipele, iar Lockwood a căzut în echipă cu Martha Thorne, care provenea dintr-o familie de renume din New York, și cu Emily Mills, fiica unui industriaș din Chicago. Bețele lui Harrison au fost alese de Angelica Dent, o rudă a președintelui Grant, și de Nellie Young. Înainte de a-și alege ciocănașele de lemn, trebuiau să decidă ce echipă va începe jocul.

– Să mergem în funcție de rang?

Lockwood părea plictisit, dar Harrison nu s-a lăsat păcălit de sugestia dezinvoltă. Ducele, în mod clar, crezuse că a ieși în față era un avantaj tactic.

Lui Harrison nu-i păsa. Prefera să-l urmărească pe Lockwood și să-l ajungă din urmă decât să se uite peste umăr tot meciul.

– Chiar vă rog.

Grupul se plimba pe peluză, iar Lockwood, imaginea aristocrației cu drepturi, mergea cu un ciocănaș de lemn vârât sub braț.

– Ar trebui să te avertizez, bătrâne, s-a aplecat el spre Harrison. Vei vedea că sunt un pic mai priceput la crochet decât la tenis pe iarbă.

Ah, deci acesta era planul lui Lockwood. Să se răzbune pentru meciul pierdut de dimineață.

– Atunci abia aștept să joc împotriva ta. Harrison a ridicat o sprânceană. Bătrâne!

Expresia lui Lockwood s-a schimbat, cu buzele lipite într-o linie dreaptă.

– Nu e aici ca să o impresionezi, să știi. Mă întreb dacă te vei strădui la fel de mult.

Fără să aștepte un răspuns, a mers înainte către linia de start.

Harrison a scrâșnit din dinții și l-a urmat cu un pas ceva mai lent. Nevoia de a o fura pe Maddie de lângă ticălosul ăla arogant ardea în el, indiferent de scandalul creat.

Martha a dat startul meciului, jucând pentru echipa lui Lockwood. Era clar că nu jucase prea mult la viața ei, deoarece loviturile ei erau nebunești și necoordonate, iar mingea îi ieșea din teren. Angelica a fost prima care a jucat pentru echipa lui Harrison, și s-a descurcat mai bine decât Martha. Au urmat celelalte două doamne, lăsându-i pe Lockwood și Harrison la final.

Lockwood și-a trimis mingea ușor prin primele două porți, apoi a continuat cu următorul set. Harrison nu avea nici un interes pentru porți. Avea însă interesul de a trimite mingea ducelui să zboare cât mai mult pe traseu.

Când a venit în sfârșit rândul lui Harrison, acesta a ajuns cu ușurință la mingea lui Lockwood, rămânând intenționat puțin în urmă.

Următoarea rundă a început, iar doamnele s-au concentrat să treacă mingile prin porți cât mai repede cu putință. Emily era o jucătoare decentă pentru echipa adversă, în timp ce atât Angelica, cât și Nellie era agresive în jocul lor. În runda a treia, Nellie s-a lovit de mingea Marthei, așa că a aliniat cele două mingi, a pus piciorul pe propria minge, apoi a trimis mingea Marthei să se rostogolească la câțiva metri distanță.

– Presupun că respectăm limitele. Un joc între domni, nimic mai mult, i-a atras atenția Lockwood lui Harrison.

– Nu mi-e teamă să alerg după mingea mea o dată sau de două ori. Harrison s-a sprijinit de mânerul ciocanului înfipt în pământ și și-a încrucișat picioarele. Ție îți este?

Lockwood nu a spus nimic, dar, când i-a venit rândul, s-a răzbunat pe Angelica, trimițându-i mingea în cealaltă parte a terenului.

– Nu e deloc sportiv din partea lui, i-a șoptit Nellie lui Harrison.

– Nu vă faceți griji. Va primi ce i se cuvine.

– Voi avea grijă să nu-ți stau în cale, atunci, a chicotit Nellie.

Harrison a făcut un pas înainte și a trecut cu succes de a cincea poartă. Când și-a aliniat mingea pentru următoarea lovitură, nu a țintit următoarea poartă, ci și-a trimis mingea să se rostogolească în mingea verde a ducelui. Încercând din răsputeri să nu râdă, Harrison a aliniat cele două bile, a pus piciorul pe bila portocalie și a lovit puternic cu ciocanul. Mingea portocalie nu s-a mișcat, dar mingea ducelui a zburat în tufișurile de jos.

Lockwood nu a spus nimic, dar un mușchi din maxilar i se mișca în timp ce privirea lui urmărea evoluția mingii. Cu umerii încordați, a pășit în verdeață.

Nellie nu s-a obosit să-și ascundă râsul.

– O lovitură foarte bună, domnule Archer.

Doamnele au continuat jocul, atmosfera fiind cu siguranță mai puțin tensionată. Au intrat în starea de spirit necesară, lovind mingile una de alta, râzând și tachinându-se reciproc. În cele din urmă, Lockwood s-a întors cu mingea verde în mână. O pată de iarbă îi distrusese pantalonii albi, altfel imaculați, iar priveliștea l-a amuzat enorm pe Harrison.

Ducele s-a răzbunat în curând, țintind către locul aglomerat în care se afla mingea lui Harrison. Cu o lovitură absolut uluitoare, el a reușit să împingă mingea portocalie. Harrison se aștepta să-și vadă mingea lovită până în Atlantic, dar ducele a dat dovadă de o reținere remarcabilă. Lockwood trimisese mingea portocalie în cel mai îndepărtat colț al gazonului, unde se oprise chiar în interiorul perimetrului terenului.

Semnificația era evidentă: Lockwood era un gentleman, spre deosebire de Harrison.

Doar că lui Harrison nu-i păsase niciodată să fie un gentleman. Nu avea nevoie de aprobarea nimănui sau de binecuvântarea societății. Doar două lucruri contau pentru el acum: să ia totul de la familia lui și să se căsătorească cu Maddie.

Când a venit în sfârșit rândul lui Harrison, a trecut pe lângă Lockwood pentru a ajunge la mingea lui.

– Îți pierzi timpul, a murmurat Lockwood cu jumătate de gură. Nu te va dori niciodată, nu atâta timp cât are pe cineva ca mine.

Harrison a înghițit replica furioasă care-i ardea limba. În timp ce Maddie purta în prezent inelul lui Lockwood, Harrison nu avea de gând să renunțe fără să se lupte. Și, spre deosebire de duce, el nu juca corect.

Pe parcursul zilei, Maddie a făcut tot posibilul să-l ignore pe Harrison. A sărit peste activitățile de după-amiază, rămânând în camera ei, unde a reluat schimbul de replici din foișor.

„Se întâmplă ceva între noi, chiar dacă nu vrei să recunoști."

Era adevărat, era atrasă de el. Cu toate acestea, legătura dintre ei era mai mult decât o simplă atracție. Pe lângă faptul că-i plăcea înfățișarea lui, în ea ardea mocnit o anumită afecțiune, o dorință de a nu-l părăsi niciodată, de a-i spune totul și de a duce împreună tot ce avea să li se întâmple. Recunoașterea acestor sentimente venise ca o mare ușurare, chiar dacă ea nu mai putea face nimic în privința asta. Acceptase oferta de căsătorie a lui Lockwood și asta era tot.

Fără îndoială, acest lucru avea să treacă. Distragerea creată de vechiul ei prieten era doar un mic eșec în marele ei plan. De îndată ce Harrison se va logodi, Maddie putea să se concentreze asupra lui Lockwood.

Da, asta era ceea ce trebuia să facă. Trebuia să își canalizeze toate energiile pentru a-l combina pe Harrison cu una dintre prietenele ei. Orice altă cale ieșea acum din discuție, întrucât logodna era deja de notorietate publică.

Înainte de cină, prietenele lui Maddie s-au adunat în jurul ei, admirând inelul de logodnă și adresându-i felicitări. Lockwood zâmbea cu adorație din cealaltă parte a camerei, în timp ce mama lui Maddie radia de parcă tocmai ar fi întâlnit-o pe regina Angliei. În tot acest timp, Maddie nu-și permisese să arunce nici măcar o singură privire spre Harrison. Îi era teamă de ceea ce ar fi putut vedea.

Era inutil – calea către un alt rezultat se închisese. Maddie nu putea rupe logodna, nu fără a provoca un scandal îngrozitor. Și nici nu putea da curs dorinței emergente pentru prietenul ei din copilărie. Viitorul ei era deja stabilit.

Și dacă fericirea ei se simțea forțată în acel moment, ei bine, asta era doar temporar. Entuziasmul ei avea să înflorească în zilele

minunatoare, pe măsură ce-și făcea planuri pentru nuntă și pentru începerea noii sale vieți în Anglia.

După o masă interminabilă în sala de mese, doamnele s-au retras în cele din urmă în salon. Nellie a apucat-o de braț pe Maddie și a târât-o până în partea cealaltă a camerei goale.

– Ai ratat o ieșire pe cinste în această după-amiază, a spus prietena ei încet, cu ochii strălucind de veselie.

– Ce vrei să spui? s-a îngrijorat Maddie instantaneu.

– Nu ți-a spus nimeni? Când Maddie a clătinat din cap, Nellie a continuat: Cei doi bărbați ai tăi au fost la gâtul celuilalt tot timpul.

Maddie a rămas cu gura căscată, rostind repede o negație.

– Nu sunt bărbații mei.

Expresia lui Nellie a rămas îndoielnică, așa că Maddie a continuat:

– Ce s-a întâmplat?

– Harrison voia sânge. A trimis mingea ducelui în Connecticut. De două ori.

Asta nu a surprins-o. Harrison juca agresiv, la fel ca și ea. Cei doi fuseseră imbatabili la crochet.

– Și Lockwood ce a făcut?

– A fost evident că ducele l-a tachinat pe Harrison pe tot parcursul după-amiezii, șoptindu-i la ureche, însă Harrison nu a reacționat. Totuși, ducele a trimis mingea lui Harrison în aer de câteva ori. A sfârșit prin a câștiga ambele meciuri.

Harrison ura să piardă, la fel ca Maddie, așa că asta probabil l-a deranjat.

– Ar fi trebuit să fiu acolo.

– E mai bine că nu ai fost. Nu ai fi fost mulțumită de nici unul dintre ei.

Foșnetul fustelor le-a avertizat pe cele două că un posibil adversar se apropia.

– Discutați despre meciul de crochet?

Katherine s-a apropiat de ele, cu ochii strălucitori.

– Ce s-a întâmplat cu tine mai devreme? Maddie și-a îngustat ochii. Nu te-ai mai întors la picnic.

Katherine și Nellie au schimbat o privire complice, care a pus-o pe Maddie pe jar.

– Iartă-mă, a spus Katherine, fără să pară că îi pare chiar atât de rău. Domnul Archer părea supărat?

„Sunt mistuit de gelozie."

– Nu, a spus înghițind în sec.

– S-a întâmplat ceva în foișor? a întrebat Nellie. De aceea ai sărit peste meciul de crochet?

Maddie a studiat perdelele și s-a chinuit să vină cu un răspuns. Aproape că nu se întâmplase nimic în foișor, dar acele câteva minute îi dăduseră viața peste cap.

– Doamne! a exclamat Nellie încet, cu ochii mari, în timp ce mâna ei s-a prins de antebrațul lui Maddie. S-a întâmplat ceva, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu. Ești ridicolă. Sunt logodită.

Și-a ridicat mâna înmănușată, unde inelul ducal de logodnă se odihnea sub pânză.

– Știu că s-a întâmplat ceva. Te rog, spune-mi. Au existat sărutări sau pipăieli? Frecări în toate locurile bune? Nellie și-a împreunat mâinile într-un gest de implorare. Trebuie să știu. Te rog.

– Încetează! Maddie a aruncat o privire în jur. Sunt logodită și această conversație este nepotrivită. Cineva ne-ar putea auzi.

Katherine și Nellie și-au trimis reciproc un mic zâmbet, iar Maddie a pufnit, exasperată, înainte de a se îndepărta, lăsându-le să speculeze fără ea.

Ușa de la sala de mese s-a deschis și Harrison a fost primul care și-a făcut apariția. Ochii lui s-au oprit asupra ei și Maddie s-a oprit ca și cum ar fi fost prinsă, privirea lui aprinzându-i flăcări în fiecare parte a corpului. A simțit furnicături de-a lungul pielii, sânii i s-au umflat, iar ea a amețit, de parcă ar fi jucat un meci de opt ore în soarele arzător al lunii august.

Totul a durat doar un moment. Cineva l-a împins de la spate, iar el a lăsat capul în jos și și-a continuat drumul. Maddie s-a repezit către bufet, unde și-a turnat un pahar de sherry, fără să-i pese dacă era singura femeie care se îmbăta în acel moment.

– Draga mea, a spus tatăl ei zâmbind. Ai o clipă liberă pentru bătrânul tău tată? Logodnicul tău și cu mine am dori să vorbim cu tine.

Conversația cu Nellie îi era proaspătă în minte, simțind diferite senzații neplăcute în stomac. Oare îi vorbise cineva ducelui despre ea și Harrison?

– Despre ce este vorba?

– Haide. Nu vreau să stric surpriza.

Ceafa i s-a înțepenit de parcă ar fi simțit greutatea privirii lui Harrison asupra ei în timp ce ieșea din salon. Mergând în urma tatălui ei, a intrat în biroul lui, unde Lockwood îi aștepta, cu gura arcuită într-o sugestie de bun venit.

– Sunt vești proaste? a întrebat Maddie, uitându-se când la tatăl ei, când la logodnicul ei.

Mâinile îi tremurau, așa că și le-a îngropat în fuste.

– Nu, deloc, a spus Lockwood. Am o surpriză pentru tine și am vrut să-ți spun imediat.

Tata s-a așezat în spatele biroului său și s-a lăsat pe spate, fără să spună nimic. Era clar că nu dorea să-i dea nici un indiciu, dar cel puțin nu părea supărat.

– Oh?

Ducele și-a încrucișat mâinile la spate, poziția scoțând în evidență vesta albă de seară, care îi îmbrățișa corpul slab.

– Am luat legătura cu domnul Charles Robb de la All England Croquet and Lawn Tennis Club din Wimbledon. El este instructorul...

– ...doamnei Hillyard.

Maddie și-a împreunat mâinile sub bărbie, în timp ce inima ei a început să bată cu putere de emoție.

Blanche Bingley Hillyard era una dintre cele mai mari jucătoare de tenis din lume. Câștigase mai multe campionate în ultimii ani, iar Maddie îi admira cariera de la distanță.

Expresia lui Lockwood s-a înmuiat, ca și cum ar fi fost ușurat.

– Da, al doamnei Hillyard. Domnul Robb a fost de acord să vină aici, la Newport, pentru a te antrena vara aceasta.

Entuziasmul i-a slăbit genunchii și a lăsat să-i scape un oftat ușor. Domnul Robb, să o antreneze pe ea? Nu îi venea să creadă.

– Văd că îi place ideea, Lockwood, a spus tatăl ei râzând.

Ea a clipit în direcția ducelui.

– Cum...?

– Gândește-te la asta ca la un cadou de logodnă.

– Sunt de-a dreptul uimită. Mulțumesc, Lockwood.

– M-am gândit că o să-ți placă. Lockwood i-a ridicat mâna și i-a sărutat încheieturile degetelor. Se va îmbarca și va veni aici imediat ce se termină turneul, la jumătatea lunii iulie.

Aproape că vibra de emoție. Asta însemna că putea să se antreneze cu domnul Robb pe toată durata lunii august. Bineînțeles, ar fi

trebuit să înceapă planificarea nunții. Poate că mama ei s-ar fi putut descurca fără ea.

– Și încă ceva, a spus ducele. Am cerut să fie făcute planuri pentru un teren pe proprietatea mea de la țară.

Doamne, Lockwood fusese ocupat.

– Aceasta este o veste extraordinară. Încă o dată, vă mulțumesc. Îi voi spune mamei, ca să știe că nu trebuie să conteze pe mine în august.

– Nu e nevoie să păstrăm secretul, a spus ducele. Te rog, spune-le tuturor.

Sesizase ceva ciudat în felul în care spusese *tuturor*? Avea vreo legătură cu Harrison și cu jocul de crochet de astăzi?

„A fost evident că ducele l-a tachinat pe Harrison pe tot parcursul după-amiezii."

Oare Lockwood simțise atracția dintre Maddie și Harrison? Părea improbabil, având în vedere că momentele cele mai condamnabile avuseseră loc atunci când cei doi fuseseră singuri. Cu toate acestea, Katherine și Nellie detectaseră un atașament între ei. Exista șansa ca și Lockwood să o fi făcut.

Gâtul i s-a încins și stinghereala i-a cuprins fața. Îi aruncase priviri cochete lui Harrison în fața celorlalți fără să vrea? Oare își purta sentimentele în văzul tuturor? Cât de umilitor!

Trebuia să încerce să și le ascundă mai bine. Nimeni nu trebuia să afle de gândurile ei nepotrivite. Și era de la sine înțeles că ea și Harrison nu mai puteau fi singuri niciodată.

Capitolul 11

– Sunteți pregătiți?

Maddie stătea în fața cortului cu o urmă de zâmbet pe față și șuvițele castanii îi fluturau în jurul feței.

Harrison o studia pe sub gene, admirând structura osoasă fină de sub pielea bronzată în timpul activităților ei în aer liber. Era un amalgam fascinant de doamnă cumsecade și de proaspăt îmbogățită rebelă. O frumusețe convențională cu o înclinație spre răutăți.

Latura ei rebelă era cea care îl atrăsese spre ea în toți acei ani – două molii care căutau aceeași lumină. Atracția se amplificase până când el ajunsese să tânjească după ea cu o ferocitate care ar fi trebuit să-l sperie. Presupusese întotdeauna că vor sfârși împreună, că personalitățile lor se potriveau perfect. Și, pe măsură ce se maturizase, dorința de a o avea se accentuase până când îi frânsese inima atunci când înțelesese că sentimentele lui erau neîmpărtășite.

Sau mai degrabă fuseseră neîmpărtășite până de curând.

Bătea cu degetele în masă, agitat și nervos. Ea îl evita de când se aflaseră împreună în foișor. Își spunea că acesta era un lucru bun, că reacția ei însemna că o zdruncinase ce-i spusese, însă îi era greu să vadă că zâmbea oricui altcuiva, nu și lui. Îi era greu să-i audă râsul îndreptat spre alții, în timp ce el nu primea niciunul. Era lacom când venea vorba de atenția ei, iar ea îl priva de ea. Pierderea îl sfredelea pe dinăuntru ca o mie de tăieturi mici.

Și-a îndreptat privirea spre Lockwood, care stătea de vorbă cu Kit într-un colț al cortului. Ducele era un tip destul de cumsecade, presupunea Harrison, și dacă nu ar fi fost îndrăgostit de Maddie, le-ar fi binecuvântat căsătoria din toată inima. Dar inima lui îi fusese deja dăruită lui Maddie cu atâția ani în urmă, când se jucaseră în valuri și se plimbaseră pe terenul castelului. Priviseră focuri de artificii și alergaseră după fluturi, dezgropând scoici și cățărându-se în copaci.

Întrebarea era: ce voia Maddie?

Nu era ușor să rupi o logodnă, mai ales una atât de importantă ca a ei, iar anularea ar fi provocat un adevărat scandal.

Totuși, această posibilitate nu-l speria. De fapt, îi plăcea scandalul. Crease atât de multe atât la New York, cât și la Paris, încât nimeni nu mai vorbea despre el. Un lucru pe care îl învățase fusese că banii aplanau aproape orice pas greșit, mai ales în America. Bogăția conta chiar și atunci când nu contau bunele maniere – iar familia Webster avea mai mulți bani decât aproape oricine, cu excepția lui J.P. Morgan și Vanderbilt. Ei puteau trece peste orice furtună... chiar și peste o logodnă ruptă cu un duce.

– Gata? a strigat ea, recăpătându-i atenția.

Doamnele s-au ridicat în picioare, toate la unison.

„La naiba." Ce se întâmpla?

– Nu ai ascultat, nu-i așa?

Kit a ocupat repede scaunul gol de lângă Harrison.

– Nu. Ce facem?

– Oh, nu noi, a chicotit Kit. Tu.

– Du-te! a spus Maddie și toți ochii s-au îndreptat spre Harrison.

– Ce ar trebui să fac? i-a murmurat lui Kit, rezistând vechiului impuls de a se agita.

– Să ne jucăm de-a v-ați ascunselea, ca să te găsească doamnele.

Harrison își amintea de acest joc din copilărie. Când femeile îi găseau ascunzătoarea, se înghesuiau cu el, așteptând cu toții confortabil până când ultima persoană găsea grupul. Deodată, i-a venit o idee.

– Cred că și domnișoara Webster ar trebui să joace, a strigat el.

Toată lumea din cort s-a oprit, uitându-se la Maddie.

– De ce m-aș juca? s-a încruntat ea.

– Cunoști toate ascunzătorile bune de pe proprietate. Tu ar trebui să te ascunzi, iar eu împreună cu oaspeții te vom căuta.

Maddie a aruncat o privire spre duce înainte de a se uita înapoi la Harrison.

– Și tu cunoști cele mai bune ascunzători.

– Prostii! A gesticulat cu mâna. Au trecut ani de zile de când nu m-am mai jucat de-a v-ați ascunselea aici. Le-am uitat pe toate.

Kit și-a acoperit gura cu mâna de parcă ar fi râs, dar Harrison l-a ignorat.

– Sunt de acord, a spus doamna Webster din partea laterală a cortului. Întotdeauna ți-a plăcut acest joc, Maddie. Distracție plăcută!

Lockwood își mângâia bărbia, îngândurat, cu buzele strânse, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă ce plănuia Harrison. Cu toate acestea, nu a protestat deloc, presupunând probabil că Harrison va fi ocupat cu doamnele.

Presupunerea era rezonabilă... dar în același timp falsă.

– Bine. Și-a pus mâinile în șolduri, părând încă neconvingătoare. Mă voi alătura, dar de ce trebuie să fiu eu cea care se ascunde? Distruge farmecul jocului.

Harrison a încercat să-și acopere disperarea sub pretextul unei expresii plictisite.

– Jocul se va termina în două minute dacă mă ascund eu. Voi fi găsit în spatele acelui tufiș de acolo. Tu ești singura care poate face din asta o provocare.

Dacă avea vreo certitudine în legătură cu Maddie, aceea era competitivitatea ei. Era una dintre calitățile care o făceau să fie o jucătoare de tenis atât de feroce. Și, deși ar fi putut refuza să participe la joc, ceva îi spunea că nu o va face.

– Presupun că e logic, a spus ea.

– De asemenea, a continuat el să își susțină punctul de vedere, nu sunt sigur că însoțitoarelor le-ar plăcea ideea ca eu și una dintre doamne să fim singuri împreună pentru o perioadă, separați de ceilalți.

Maddie a aruncat o privire timidă către masa plină de însoțitoare.

– A, da. Că bine zici. Atunci, eu voi fi cea care se va ascunde, a încuviințat ea din cap. Acum, conform regulilor, mă pot ascunde fie în interiorul casei, fie undeva pe teren. Ultima persoană care găsește ascunzătoarea este învinsul și nu va putea merge pe iaht mâine.

Acesta nu era un joc de echipă, așa că doamnele au rămas tăcute, cel mai probabil plănuindu-și strategia. Riscul de a fi lăsat pe dinafară de la o plimbare pe iahtul Webster putea motiva pe oricine.

Cu excepția lui Harrison. El avea să o găsească primul pe Maddie, și acest lucru nu avea nimic de-a face cu excursia de mâine.

– Ar trebui să stăm cu capetele plecate până când domnișoara Webster se va duce la o ascunzătoare, a spus el, arătând spre ocupanții cortului.

– Cu siguranță iei în serios acest lucru. O încreștitură adâncă s-a format între sprâncenele lui Maddie în timp ce îl studia. Bine. Toată lumea să ia loc și să închidă ochii. Mamă, dă-le semnalul să înceapă când eu voi fi plecată de ceva timp.

Harrison aproape că își freca mâinile de mulțumire. Nu uitase nimic despre castel... sau despre jocurile lor împreună. El știa exact unde se va duce ea. A închis ochii.

– Nici dacă ai încerca nu ai putea fi mai evident, prietene, a spus Kit mai mult în șoaptă. Sper că știi ce faci.

– Bineînțeles că da.

– Cum de ești sigur că o vei găsi primul?

– Pentru că știu unde plănuiește să se ascundă.

– Unde?

– Vestiarul de lângă piscina interioară.

Kit a lăsat să-i scape un oftat exagerat.

– Presupun că va trebui să-l distrez pe logodnicul ei în timp ce tu o seduci în întuneric.

– Ar fi foarte drăguț din partea ta.

– Să nu spui că nu am încercat să te avertizez când totul va lua o întorsătură proastă.

Maddie a grăbit pasul către ascunzătoarea ei. Dintr-un motiv anume, Harrison insistase ca ea să participe la joc, deși raționamentul lui avea sens, presupunea ea. Dacă petrecea mai mult timp cu o singură domnișoară, Harrison ar fi putut fi condus spre o căsătorie grabnică.

De ce o neliniștea acest gând?

„Nu ar trebui să mă deranjeze asta. Sunt logodită."

Rezultatul dorit era ca Harrison să se căsătorească cu una dintre prietenele ei și să se întoarcă la Paris, departe de Maddie. Apoi, amândoi și-ar putea continua viața și ar putea uita această nebunie de moment. Cu siguranță că amintirile trecutului lor, sunetul mării și aerul sărat îi făceau să se simtă nostalgici unul față de celălalt.

„Aceasta nu este nostalgie. Ești atrasă de el."

Maddie începuse să-și urască vocea omniprezentă din cap.

Cum de se schimbase atât de dramatic relația lor? Înainte de a pleca la Paris, el fusese un confident și un partener de joacă, nimic mai mult decât un prieten. Harrison care se întorsese maturizat

de la Paris nu mai era același pe care îl știa ea. Obsesia ei fusese transferată de la tenis asupra lui. Niciodată nu fusese atrasă de un bărbat ca acum, când gândul la el trecea instantaneu de la nimic la lins și mușcat, explorat și sărutat...

„Oprește-te."

A încercat să-și scoată toate astea din cap. Nu mai putea continua așa. Încă o zi și gata. Harrison va avea o logodnica, iar Maddie se va concentra asupra jocului de tenis și a ducelui.

Nu exista altă opțiune.

Partea dinspre răsărit a casei era liniștită când s-a strecurat pe o ușă laterală și a intrat în camera de zi. Ventilatoare uriașe se roteau încet deasupra capului, creând o briză nemaipomenită, care contracara căldura după-amiezilor de iunie. Din păcate, nu se putea opri aici.

Scopul jocului era să găsească un loc mic în care un grup trebuie să se înghesuie, exact ca sardinele într-o cutie de conserve. Primele două etaje ale castelului cuprindeau încăperi mari și deschise, nepractice pentru ce avea ea nevoie. Existau dulapuri și grupuri sanitare, dar acestea erau prea evidente. La etajul al treilea se aflau camerele personalului, iar ea nu ar fi îndrăznit să le invadeze spațiul privat cu oaspeții casei, care să le calce intimitatea.

Ultima opțiunea era subsolul, care avea ascunzătoarea perfectă: un mic vestiar ascuns lângă piscina interioară. Trei sau patru adulți puteau încăpea confortabil înăuntru, dar ar fi fost prea înghesuit pentru șapte sau opt persoane. Le arătase în trecere camera prietenelor ei în timpul turului ei din prima zi a petrecerii. Timpul avea să spună dacă vreuna din ele își amintea de acest loc.

Dacă nimeni nu o găsea într-o oră, ieșea și jocul reîncepea.

În timp ce se îndrepta spre scări, s-a întâmplat să treacă pe lângă bibliotecă. A luat repede o carte groasă de pe raft, fără să se obosească să îi verifice titlul. Nu avea timp de zăbovit. S-a grăbit să coboare scările.

Camera de la piscină era plină de umiditate, în parte din cauza sistemului de încălzire subteran folosit pentru a încălzi apa. Suprafața bazinului era ca sticla, netulburată și complet liniștită în tăcerea încăperii. Atentă să nu alunece pe gresie, a făcut ocolul până la vestiar. A existat un moment de indecizie dacă să închidă sau nu ușa în urma ei și a decis să o lase crăpată. Spațiul s-ar fi

supraîncălzit fără ca aerul să pătrundă înăuntru, iar ea ar fi putut folosi lumina care venea dinspre sala de biliard la care să citească.

Băncile joase din lemn se aliniau pe lângă pereții micului vestiar. S-a așezat și a privit cotorul cărții pe care o avea în mână. Dezamăgirea o apăsa pe umeri. *Calitatea solurilor din câmpiile vestice.* Aceasta era una dintre cărțile de cercetare ale tatălui ei pentru extinderea căilor ferate. A dat-o la o parte. Nici măcar plictiseala totală nu o putea face să se intereseze de acest subiect.

Câteva minute mai târziu, un zgomot slab i-a atras atenția. Și-a ținut respirația și a așteptat, ascultând. „Imposibil." Un oaspete nu putea să o găsească atât de repede.

Un alt zgomot, de data aceasta mai aproape. Rămânând perfect nemișcată, și-a ținut ochii fixați pe fulgul de lumină care venea dinspre ușa întredeschisă. Secundele au trecut și a început să se întrebe dacă nu cumva zgomotele fuseseră doar în imaginația ei.

Apoi, o umbră mare a întunecat vestiarul și Maddie a încercat să nu tresară.

„Harrison."

Acesta s-a strecurat în cameră cu un zâmbet satisfăcut pe față.

– Știam eu.

– Ai mințit. Ai spus că ai uitat toate ascunzătorile.

Nu a răspuns, a intrat și a închis ușa. Întunericul i-a învăluit pe amândoi. Deși nu-l putea vedea, i-a auzit hainele foșnind când s-a așezat în partea stângă. Abia dacă mai era un centimetru de spațiu între ei, corpul lui era prea aproape, prea impunător. Prea tentant.

Inima îi bătea cu putere în piept, iar anticiparea îi zbârnâia în vene ca o electricitate.

– Ce faci?

– Stau.

– *Harrison*, a încercat ea să presare o cantitate sănătoasă de nemulțumire extremă în tonul vocii. Nu ar trebui să fim singuri aici.

– Nu m-am putut abține să nu le spun câtorva dintre doamne cum obișnuiai să te ascunzi în adăpostul de trăsuri când erai copilă.

– Ceea ce este o minciună. Tu ești cel care obișnuiai să te ascunzi acolo. Eu mă ascundeam aici.

Nu-i putea vedea fața, dar îi putea auzi zâmbetul din voce.

– Știu. Îți amintești când am furat un tort de la petrecerea din grădină a mamei tale? Era să ne îmbolnăvim aici.

Da, își amintea. Își amintea aproape toate aventurile lor.

– Ar trebui să deschidem ușa.

– De ce?

El era în mod deliberat obtuz. Oare nu simțea atmosfera încinsă dintre ei?

– Știi de ce.

– Are legătură cumva cu faptul că nu te mai simți în siguranță cu mine?

La naiba. Era de înțeles că îi va aduce în discuție cuvintele pe care i le spusese în foișor.

– N-ar fi trebuit să spun asta.

Și-a aplecat capul, rușinea arzând-o din interior.

– Îmi place când ești sinceră cu mine.

– Dacă și tu ai putea face la fel.

Un deget aspru i-a trecut peste partea de sus a mâinii, mângâindu-i fiecare articulație a degetelor, una câte una. A simțit scântei pe piele, o efervescență care țopăia de-a lungul fiecărui nerv din corpul ei, făcând-o să se simtă ușoară și grea în același timp. Deși nu-l putea vedea, el era peste tot în jurul ei. Mirosul lui – o combinație între aerul tare de afară și o ușoară notă de țigară – o învăluia. Sunetul respirației lui constante răsuna în spațiul mic. Până să ajungă la degetul ei mic, ea aproape că se topise pe bancă.

– Îți voi spune tot ce vrei să știi, a spus el, cu vocea lui delicată ca mătasea, împreunându-și degetele mici.

Nu era de fapt decât o singură întrebare de pus.

– Ce vrei de la mine?

– Totul.

Acel singur cuvânt a venit ca o lovitură aruncată perfect peste fileu. Ea nu avea cum s-o prindă, nu avea nici o speranță să lovească mingea înapoi. Mai rău, nu avea cum să evite consecințele.

– Nu pot rupe logodna.

– Alții au făcut-o și au supraviețuit. Și tu poți.

– Este o nebunie. Îmi ceri imposibilul.

Mâna lui a rămas nemișcată, cu cele două degete împletite, ancorând-o. Nu era pregătită să-l lase să se îndepărteze.

Aerul devenea mai greu pe măsură ce plămânii ei se străduiau să funcționeze, respirând scurt și repede. Petrecuseră atât de mult timp singuri împreună de-a lungul anilor, însă acum era diferit. Nici

măcar interacțiunile lor de pe terasă și din foișor nu fuseseră așa, ca și cum el era aer și apă, hrană și adăpost. Devenise absolut esențial, ca și cum ar fi fost legați unul de celălalt într-un mod elementar.

– Spune-mi la ce te gândești, a zis el.

Deși nu o putea vedea, ea a clătinat din cap, nefiind pregătită să împărtășească încă emoțiile care o frământau.

– Ar trebui să te căsătorești cu una dintre doamnele de aici.

– Nu o vreau pe nici una dintre aceste doamne. Te vreau pe tine.

Partea de jos a corpului i s-a strâns la auzul acestei declarații, excitarea pulsând între picioarele ei în ritmul bătăilor inimii. „N-ar trebui, dar și eu îl vreau."

– Ai avut ani de zile la dispoziție pentru a-ți declara intenția. A tras aer adânc în piept și a încercat să rămână cu mintea limpede. Nu ai făcut niciodată vreo aluzie că ar fi ceva mai mult între noi. Acum este prea târziu.

– Dacă îți pun o întrebare, promiți să răspunzi sincer?

– Bineînțeles.

– Uită de logodna ta. Vrei să mă săruți chiar acum?

Ea a înghițit în sec, simțindu-și brusc gura uscată.

– De ce m-ai întreba asta?

– Pentru că răspunsul tău este tot ceea ce contează.

– Cu greu. Mai sunt și alți oameni de luat în considerare.

– Nu mai este nimeni altcineva aici. Suntem doar noi doi în acest moment. Așa că spune-mi. Vrei să mă săruți?

– Îmi ceri imposibilul.

– Ăsta nu este un răspuns, Mads.

Adevărul îi stătea în gât, cuvintele nu reușeau să se elibereze. Spunându-le, ar fi schimbat totul, ar crea un scandal și i-ar fi afectat pe cei la care ținea. Cum ar putea să acționeze atât de egoist?

Probabil că el îi simțea ezitarea, pentru că ea l-a auzit schimbându-și poziția pentru o clipă înainte ca o mână mare să se așeze pe coapsa ei. I-a putut simți căldura prin straturile de pânză dintre ei. Era mult mai intimă decât orice altă atingere pe care o împărtășiseră până atunci, iar aerul a devenit dens, încărcat de o energie prevestitoare, ca înainte de furtună.

Părea că nu mai treceau peste acest moment, fiecare secundă întinzându-se pe măsură ce fiecare nerv din corpul ei se concentra asupra mâinii lui. Degetele puternice se mișcau foarte ușor, testând,

tachinând. Mângâind. Degetele lui Maddie s-au încolăcit în palme și ea a tremurat, făcându-i-se pielea de găină. Voia să se aplece spre el și să ceară mai mult. Ideea era o nebunie, dar jumătatea ei rațională se retrăsese pentru a permite părții ei emoționale să preia controlul.

– Să-mi iau mâna?

Ea trebuia să răspundă afirmativ. Atingerea lui era personală și posesivă... într-un loc în care numai un soț ar trebui să aibă acces. Și totuși...

– Nu, a șoptit ea.

Degetele i s-au strâns de parcă s-ar fi așteptat la un alt răspuns. Fără să piardă o clipă, cealaltă mână a lui i-a găsit bărbia și i-a cuprins fața, atingerea fiind încrezătoare și liniștitoare. A ametit, podeaua se mișca sub ea în timp ce lumea se îndepărta, dar el o ținea priponită, în siguranță într-un mod familiar, dar total neașteptat. Degetele ei s-au înfășurat în jurul încheieturii lui, vârfurile apăsând în carnea lui, iar ea a rămas foarte nemișcată, nedorind să întrerupă momentul prin respirație sau vorbire.

– Vrei să mă săruți? i-a șoptit, fruntea lui lipindu-se de a ei, iar respirația lui umedă suflându-i pe obraz.

Neputându-se abține, ea a încuviințat din cap, iar el a tras aer în piept, un oftat plin de surpriză, pe care ea l-a simțit până în vârful picioarelor.

Chiar atunci, ușa s-a deschis, aruncând lumină în încăperea în care se aflau, orbind-o. A sărit instantaneu de lângă Harrison și și-a protejat ochii.

– Aha! Am găsit-o!

Capitolul 12

În următoarele treizeci de minute, doamnele intrau în vestiar, una câte una. Aerul din micuța încăpere devenea sufocant din cauza căldurii de afară și a numărului de ocupanți. După socoteala lui Harrison, mai aveau de așteptat încă două invitate înainte de a se declara un învins și de a se putea întoarce la etaj. Nellie Young și Alice Lusk încă mai căutau pe terenul castelului ascunzătoarea lui Maddie.

În timp ce aștepta, a fost politicos, răspunzând atunci când i se cerea, dar concentrarea lui a rămas fixată pe femeia de lângă el, în întuneric, cu formele ei dulci lipite de partea lui dreaptă.

Maddie îl dorea.

Victoria îl străpunsese când ea a admis, făcându-l să amețească. Corpul lui răspunsese rapid, erecția devenind din ce în ce vizibilă în pantaloni, iar dorința îi aluneca prin vene. Bănuia că s-ar fi sărutat, dacă nu ar fi existat acea intruziune inoportună.

„În curând."

De cealaltă parte a lui era Lydia Hartwell, o tânără care spunea ce gândea, fără să se teamă să-și exprime opiniile. La fel ca Maddie, ceea ce explica probabil de ce amândouă erau prietene. De asemenea, domnișoara Hartwell era interesată, fără doar și poate, de activități neconvenționale, asemănătoare cu dragostea lui Maddie pentru tenis.

– Nu-mi vine să cred că n-ai vânat niciodată, a spus domnișoara Hartwell.

Uciderea altor creaturi nu fusese niciodată pe lista de activități relaxante ale lui Harrison. Bordelurile, saloanele și cafenelele erau metodele sale preferate de relaxare, cel puțin în ultimii câțiva ani.

– Presupun că sunt băiat de oraș până în măduva oaselor. Am fost în Adirondacks și la Newport, însă acolo activitățile de interes erau înotul și navigația.

A simțit că Maddie s-a apropiat de el.

– Lui Harrison nici măcar nu-i place să pescuiască. Insistă să-și arunce captura înapoi în apă.

– Și tu la fel, a subliniat el.

– Dumnezeule, a spus domnișoara Hartwell. Sunteți amândoi fără speranță. Veniți în Montana și vom merge la pescuit cu musca. Apoi vom găti ceea ce vom prinde la foc deschis.

Asta suna ca o pedeapsă, nu ca o vacanță. Cu toate acestea, el a răspuns într-o manieră politicoasă.

– Mulțumesc. Poate într-o bună zi...

O mângâiere ușoară pe genunchiul său drept l-a luat prin surprindere. A încremenit, cuvintele i s-au blocat în gât, în timp ce fiecare mușchi din corpul său a intrat în alertă.

Degetele au revenit, de data aceasta mai îndrăznețe, alunecând deliberat pe piciorul lui. Cineva îl atingea, îl pipăia, cu mișcări delicate. A clipit în întuneric, neștiind ce să facă. Cine ar fi îndrăznit? Era oare Maddie?

Femeile din jurul lui vorbeau ca și cum nimic nu ar fi fost în neregulă. Și totuși, cineva își deplasa degetele de-a lungul piciorului lui, pipăindu-i coapsa prin pantaloni. Maddie trebuia să fi fost responsabilă. Ea era cea mai aproape de el, în afară de domnișoara Hartwell, care nu părea genul de persoană care să se poarte cu atâta îndrăzneală cu un străin. Ca să nu mai spunem că ar fi fost nevoie ca ea să se întindă peste el, ceea ce nu era atât de ușor de făcut. Apoi, doar pentru o clipă, muchia dură a unor zimți metalici, precum cele ale suportului de piatră prețioasă, i-a atins piciorul.

„Inelul ducal de logodnă."

Acele degete îi aparțineau lui Maddie. Era absolut sigur de asta.

O ușoară transpirație i s-a prelins pe piele, căldura trecându-i prin tot corpul în timp ce explorarea ei continua. El a permis acest lucru, bucurându-se de faptul că ea dorea să-l mângâie. La naiba, el o încuraja. De fapt, putea să continue până când ajungea la penisul lui, care devenea țeapăn și dornic de atenție.

– S-a întâmplat ceva? a șoptit Maddie.

– Nimic, a spus el mai mult în șoaptă. Continuă.

Atingerea ei era delicată, dar i se părea că fiecare nerv din corpul său era concentrat în acel loc. Nările i se umflau în timp ce trăgea aer în piept, restul corpului său fiind perfect nemișcat în timp ce

degetele ei zăboveau și îl bântuiau, tachinându-l și inspectându-i forma coapsei.

– Mă îngrijorezi, a spus ea. Este totul în regulă?

Cum să nu știe?

– Mai sus, aplecându-se, și-a apropiat buzele de urechea ei.

Degetele au urcat mai sus, pe interiorul coapsei sale.

„La naiba."

Capul i-a căzut pe spate, izbindu-se de perete, iar el s-a luptat să nu se miște, să nu-și rostogolească șoldurile sau să se împingă în acea mână căutătoare. Pielea îi ardea de nerăbdare, devenind fierbinte și rece în același timp, dorința mistuindu-l de viu. Oare și ea se bucura de asta? Pentru că ar fi putut să cedeze mental și să țipe dacă ea își retrăgea mâna.

Domnișoara Hartwell a început să-i vorbească din nou, întrebându-l despre timpul petrecut la Paris. Fusese la restaurantul din interiorul Turnului Eiffel? Întâlnise mulți artiști și scriitori? Cum era la Folies-Bergère? Harrison a răspuns cât a putut de bine, fiecare propoziție fiind un drum prin nisipuri mișcătoare. De cele mai multe ori a mormăit răspunsuri alcătuite din unul sau două cuvinte, rugându-se ca asta să fie suficient pentru a nu atrage atenția asupra părții inferioare ale corpului său.

Vârfurile degetelor ispititoare se perindau din ce în ce mai sus, făcând tot posibilul pentru a-l scoate din minți. O furtună se dezlănțuia în interiorul lui, această nevoie arzătoare de Maddie pe care încercase să o controleze ani de zile și, cu degetele ei care se apropiau tot mai mult de zona lui inghinală, se temea că și-ar putea pierde controlul. Oare se va opri? Sau îl va mângâia, îi va simți crestele dure ale penisului și greutatea moale a testiculelor prin haine?

A gemut și a încercat să acopere cu o tuse.

– Ce se întâmplă? a șuierat Maddie.

Nu o știa ca fiind o mincinoasă atât de pricepută, dar acele degete curioase trebuiau să-i aparțină.

O simțea în adâncul oaselor sale. Nu exista nici o altă explicație plauzibilă. Dacă ar fi crezut că un alt oaspete era responsabil, ar fi pus capăt de la început.

Nu, aceasta era cu siguranță Maddie, iar el tânjea după mângâierile ei ca după următoarea respirație.

Lipsa unei conversații stimulative trebuie să o fi frustrat pe domnișoara Hartwell, pentru că s-a întors spre tânăra din cealaltă parte a ei și au început o discuție. Degetele de pe coapsa lui s-au oprit, nesigure, și a așteptat, cu sângele urcându-i-se la cap, timpul curgând tot mai greu.

Buzele ei s-au apropiat de urechea lui.

– Să-mi iau mâna?

„La naiba." Acelea erau cuvintele lui de mai devreme.

S-a aplecat spre ea, suficient de aproape pentru ca doar Maddie să îl poată auzi.

– Să nu îndrăznești!

Atingerea a devenit mai îndrăzneață, o călătorie plină de descoperire. A acordat atenție pliului coapsei sale, degetele netezind atât de ușor țesătura de acolo. S-a agățat de marginea băncii, iar unghiile lui s-au înfipt în lemn, precum un om care ține de sănătatea sa mintală cu dinții.

„Doamne, da. Continuă. Doar un pic mai la stânga."

Apoi ea a dansat, apropiindu-se din nou de genunchiul lui, iar el s-a prăbușit pe scaun, dezamăgit. El nu s-a putut abține să nu îi ofere instrucțiuni.

– Direcția greșită, i-a spus la ureche. Continuă să mă tachinezi, Mads.

Degetele ei se aplatizau de-a lungul coapsei lui și alunecau în sus, mai ușoare decât ar fi preferat, dar cumva perfecte pentru că era Maddie. Testiculele îl dureau, iar toată zona inghinală gemea de nevoie, fiecare celulă din corpul lui se străduia să rămână nemișcată și liniștită. Oare îi va mângâia ea penisul? Dacă avea să o facă, exista posibilitatea de a-și da drumul în pantaloni.

Ușa s-a deschis brusc, speriindu-i pe toți, iar Harrison a clipit în lumină. Mâna lui Maddie i-a dispărut deja de pe coapsă, când l-a văzut pe Kit la intrare.

– A avut loc un mic incident, a anunțat Kit. Domnișoara Lusk și-a luxat glezna, așa că trebuie să punem capăt jocului.

Doamnele și-au exprimat fiecare simpatia pentru domnișoara Lusk, vorbind între ele în timp ce ieșeau pe ușă. Harrison a rămas așezat, oricât de nepoliticos ar fi fost, într-un efort de a-și ascunde erecția din pantaloni. Când Maddie s-a ridicat și a început să le urmeze pe toate către ieșire, el i-a prins încheietura mâinii, oprind-o.

Ea i-a aruncat o privire încruntată. Pielea ei era roșie, dar nu era sigur dacă era de la atingerea lui sau de la căldura din încăpere.

– Trebuie să mă duc să văd ce face Alice, i-a spus ea.

Vorbea serios?

– Așteaptă o clipă!

Ultima dintre invitate plecase, iar ei doi rămaseseră singuri.

– Cum rămâne cu...?

– Harrison, nu am timp pentru asta, a pufnit ea supărată, cu ochii aruncând pumnale spre el.

Destul de corect. Oricum, el prefera să o aibă singură pentru această discuție.

– Ne întâlnim în foișor la noapte, la douăsprezece și jumătate.

Ea a dat să deschidă gura – ca să protesteze, fără îndoială – așa că el a ridicat o mână și s-a ridicat în picioare.

– În seara asta, Maddie. Să fii acolo, s-a apropiat mai mult de ea și și-a aplecat capul. Altfel, voi veni să te găsesc.

Tulburată de cele petrecute în vestiar, Maddie a ieșit afară și și-a strecurat pălăria pe cap. Ce se întâmplase cu ea acolo? Era ca și cum prezența lui în acea cameră mică îi luase mințile, îi împrăștiase orice gând rațional. Se purtase necuviincios. Fusese îndrăzneață. O femeie egoistă, care se comportase nesăbuit, fără să țină cont de consecințele grave care puteau rezulta.

Acum totul era diferit, ca și cum cerul ar fi fost răsturnat cu susul în jos. Soarele se simțea rece pe pielea ei, iar briza moale ca niște ace.

Cu toate acestea, nu putea să se oprească acum să se gândească ce însemnau toate acestea, nu când una dintre prietenele ei era rănită.

Kit i-a aruncat o privire tainică, una care-i spunea că era la curent cu ceea ce se întâmplase în acea cămăruță, însă era imposibil. Nimeni nu putea să aibă vreo idee, pentru că nici Maddie nu era sigură.

Cortul era liniștit, cu toată lumea înghesuită într-un colț în jurul unei femei aflate pe un scaun.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Maddie.

– Iertați-mă că am stricat jocul, domnișoară Webster.

Alice s-a așezat, cu piciorul sprijinit pe un alt scaun. Sentimentul de vinovăție a strălucit în privirea ei tulbure.

– Era o groapă în pământ, pe care am trecut-o cu vederea. Mi s-a întors glezna.

– Nu e nevoie să îți ceri iertare, Maddie i-a strâns mâna lui Alice. Mă simt îngrozitor că te-ai accidentat.

– Se pare că este o răsucire ușoară, a spus tatăl lui Maddie. Am trimis după doctor doar ca să fim siguri.

– Mulțumesc, domnule Webster, a spus mama lui Alice, cu buzele subțiri și albe de furie. Ne pare rău pentru neplăcerile create. Alice este prea neîndemânatică.

Înainte ca Maddie să-i ia apărarea lui Alice, Nellie a luat cuvântul.

– Neîndemânarea nu a avut nimic de-a face cu asta, doamnă Lusk. Era o groapă uriașă în gazon. Oricine ar fi putut să calce în ea.

– Ai naibii popândăi, a mormăit tata. O să vorbesc cu grădinarii mei.

Mama s-a apropiat de Maddie și i-a aruncat lui Alice o privire compătimitoare.

– Săraca de ea! Ar trebui să o facem pe domnișoara Lusk să se simtă confortabil sus, nu crezi?

Doamna Lusk s-a apropiat mai mult de fiica ei, cu o strălucire provocatoare în ochi.

– Nimeni nu ar trebui să o miște până când nu vine doctorul.

– Prostii! Harrison a arătat spre scaun. Dacă noi, domnii, o luăm de câte o parte, putem să o ridicăm și să o ducem sus.

– Aha. Obișnuiam să facem asta în facultate, a spus Kit. Ca o lectică.

– Cu siguranță că nu este sigur, a spus doamna Lusk. Sau adecvat.

– Nu o vom scăpa, promit. Harrison și-a pus o mână peste inimă. Dar cred că ar prefera să nu fie în mijlocul atenției.

– V-aș fi foarte recunoscătoare, domnule Archer.

Alice, care era în mod obișnuit timidă, l-a privit cu ușurarea întipărită pe față.

Doamnele au făcut un pas înapoi în timp ce Kit, Harrison și ducele și-au dat jos hainele și s-au așezat în jurul scaunului. Maddie și mama ei s-au dat din cale pentru ca ei să poată manevra. Când cei trei bărbați au ridicat scaunul, Alice s-a ținut de scaun pentru a se menține stabilă. Ritmul era lent și atent. Doamna Lusk se afla în apropiere pentru a face comentarii și a da indicații inutile.

Maddie s-a mișcat să-i urmeze, dar mama ei a oprit-o.

– Voi merge cu domnișoara Lusk. Tu rămâi aici cu ceilalți oaspeți.

– Ești sigură?

A privit cum mușchii puternici ai umerilor lui Harrison se mișcau în timp ce se îndrepta către casă. Doamne, era foarte în formă.

„Ne întâlnim în foișor la noapte, la douăsprezece și jumătate."

În nici un caz nu putea să se întâlnească cu el. Nu singură, nu după această după-amiază.

Deși... ar fi venit cu adevărat în camera ei dacă ea nu ar fi făcut-o?

Simțea fluturi în stomac și toată jumătatea ei inferioară i se contracta. Nu, nu, nu, nu. Ideea asta nu trebuia să o atragă absolut deloc. Dacă visa la vreun bărbat, acela ar fi trebuit să fie logodnicul ei.

Doamne, ce avea de gând să facă?

Când și-a ridicat privirea, aproape toată lumea părăsise deja cortul. Nellie era singura rămasă.

– Vrei să ne plimbăm un pic?

Oare prietena ei aștepta să o prindă singură? Maddie s-a apropiat.

– Mi-ar plăcea să fac asta. Pe poteca de lângă stânci?

Nellie a dat din cap aprobator și amândouă au coborât scările de piatră pentru a ajunge la Cliff Walk. Maddie respira cu greu în momentul în care au găsit porțiunea îngustă de potecă ce trecea între marile căsuțe de pe mal și apă. În fiecare an, proprietarii de case făceau plimbarea mai lungă și mai sigură de parcurs.

– Îmi cer scuze pentru accidentul lui Alice, a spus Nellie când au pornit pe cărare. Marea se agita dedesubt, valurile spumoase lovind stâncile și nisipul. E vina mea că s-a rănit.

– Nu l-ai forțat pe popândău să sape o gaură în gazonul nostru, Nellie.

– Da, dar eu am târât-o pe acolo. Ea voia să ne plimbăm pe cărare, dar am convins-o că drumul meu era mai scurt.

– Accidentele se întâmplă. Nu îți face griji în privința asta. Își va reveni.

– Chiar și așa, ar trebui să fiu declarată învinsă. Nu o lăsa pe Alice să piardă excursia pe iaht din cauza egoismului meu.

Corect, premiul câștigător. În acel moment, o zi întreagă petrecută pe apă cu Harrison și cu doamnele neafiliate suna ca o tortură pentru Maddie.

– Poate că ar trebui să anulez excursia, având în vedere noile evenimentele.

– Nu, nu o anula. Nellie a părut îngrozită de idee. Toți așteaptă cu nerăbdare.

– Ei da, tu nu.

Nellie a ridicat din umeri și și-a întors fața spre apă, dar nu înainte ca Maddie să-i vadă micul zâmbet.

– Recunosc, aș prefera să-mi petrec după-amiaza în altă parte.

– Ai de gând să-mi spui identitatea acestui bărbat misterios?

– Nu. Nu e nimic serios. În orice caz, câteva ore cu o grămadă de fete care se dau în vânt după Harrison Archer nu e ideea mea de distracție.

Și nici a lui Maddie nu mai era.

Nellie a zâmbit când a surprins expresia mizerabilă a lui Maddie.

– Este evident că nu este nici ideea ta de distracție. De ce îți faci asta?

– Ce anume? Să găzduiesc o petrecere?

– Știi ce vreau să spun. Să-l vezi pe Harrison cum se apropie de celelalte femei.

– Sunt logodită. Nu mai e nimic de spus.

– Se întâmplă tot timpul. Ce îți iese dacă joci după regulile lor? O căsnicie mizerabilă?

– Nu suntem toți la fel de rebeli ca tine, Nellie.

Cealaltă femeie s-a oprit și a luat-o de braț pe Maddie.

– Nu te oprește nimic. Uită-te acolo! A arătat spre întinderea nesfârșită de apă, care strălucea în depărtare. O lume întreagă ne așteaptă, una care nu este legată de convenții sau de dictatele societății. Femeilor li se spune să nu o dorească pentru că nu este potrivit. Dar aceasta este *viața* noastră, Maddie. Singura noastră șansă la fericirea adevărată. Nu am de gând să o irosesc. Tu asta îți dorești?

– Faci să pară totul atât de ușor, a suspinat Maddie.

– Nu este. Să fii femeie este ca și cum ai înota împotriva curentului pentru a supraviețui – dar tu ai luptat pentru dreptul de a juca tenis. Ce s-a întâmplat când proprietarul clubului de tenis a încercat să le interzică femeilor să găzduiască un turneu anul trecut?

Un zâmbet și-a făcut loc pe chipul lui Maddie.

– L-am provocat la un joc.

– Pe care l-ai câștigat. După aceea le-a permis femeilor să aibă și ele un turneu.

– Acest lucru este diferit. Sunt alte vieți care ar fi afectate.

– Dacă te referi la duce, cred că trei dintre invitate și câteva însoțitoare l-ar cere în căsătorie pe loc dacă ai striga în gura mare.

– Am impresia că nu-ți pasă prea mult de Lockwood.

– Oh. Ei bine, abia dacă îl cunosc, nu-i așa? Pare puțin cam rigid, dar cred că asta face parte din teritoriul ducal. A luat-o de braț, apoi au pornit din nou pe cărare. Îți cer doar să te gândești la asta. Bărbatul este fără doar și poate îndrăgostit de tine.

– Ducele?

– Știi foarte bine la cine mă refer, a chicotit Nellie.

Capitolul 13

În acea noapte, la ora douăsprezece și jumătate, Harrison se plimba prin foișor cuprins de un sentiment de neliniște, care îl străbătea ca o locomotivă. Valurile se loveau de țărm, în timp ce aerul nopții avea gust de sare și mirosea a trandafiri. Deasupra lui, luna în primul pătrar îi oferea puțină lumină, însă el nu avea nevoie de ea. De fapt, întunericul le-ar fi putut fi de folos, așa cum se întâmplase în vestiar.

Gândul la vârfurile acelor degete dulci – care-l exploraseră, mângâindu-i coapsa până când devenise tare ca piatra – îl făcuse să transpire întreaga seara.

Atingerea ei îndrăzneață îl luase prin surprindere. Maddie era o persoană atentă, care se gândea la fiecare mișcare, luând în considerare fiecare posibil rezultat înainte de a se decide asupra unui curs de acțiune. Cu alte cuvinte, era complet opusul lui Harrison. Așa încât, ceea ce se întâmpla între ei o făcuse să nu mai țină cont de tendința ei de a fi prudentă pe tot parcursul timpului petrecut în vestiar.

Și slavă Domnului pentru asta, pentru că el nu mai avea nici un dram de logică, nici o prudență când era vorba de ea, mai ales acum. Fiecare clipă care trecea îl aducea mai aproape de sfârșitul acestei petreceri și de viitorul ei ca ducesă de Lockwood. Nu putea să o piardă, nu de data asta.

Băgându-și mâinile în buzunarele pantalonilor, a privit în întuneric și s-a forțat să se relaxeze. Existau toate șansele ca ea să nu apară. Exista o posibilitate ca ea să decidă că nu merita să riște și că mariajul ei cu Lockwood era mai important. Însă Harrison nu credea că era așa. Lui Maddie nu îi plăceau întrebările fără răspuns, incertitudinea existentă între ei. Ar veni să caute răspunsuri, o soluție.

Era pregătit să-i dea tot ce avea nevoie, dacă aceasta o convingea să se căsătorească cu el, și nu cu ducele.

Un foșnet de pânză i-a atras atenția. Întorcându-se, a văzut-o strecurându-se spre foișor, tăindu-i respirația.

„A venit."

Nu a spus nimic când ea s-a apropiat, s-a concentrat doar asupra senzației de căldură care îl ardea sub piele. Judecând după expresia ei, era neliniștită, iar el nu dorea să o sperie și mai tare.

– N-ar trebui să fiu aici, a spus când a pășit înăuntru, evitându-i privirea.

– Nimeni nu trebuie să știe, Maddie. Orice se întâmplă rămâne între noi.

– Știi că nu este adevărat.

A traversat foișorul către banca de lemn, s-a așezat și și-a aranjat fustele. Mâinile îi erau neacoperite, iar nenorocitul ăla de inel de logodnă strălucea în lumina slabă.

Briza purta un fior în aer și el a văzut-o tremurând. S-a apropiat el de ea, scoțându-și haina și așezând-o în jurul umerilor ei.

– Ar fi trebuit să-ți amintești cât de frig poate fi noaptea.

– Da, bine. Evident, nu gândeam limpede când am plecat din camera mea.

– Nu te voi obliga să rămâi, a spus el și s-a așezat pe bancă.

– Nu puteam risca să te furișezi în camera mea.

Entuziasmul lui s-a diminuat ușor. Prefera ca ea să vină la el de bunăvoie, dar nu plănuia să își ceară scuze pentru că o amenințase să vină, mai ales acum că văzuse că a funcționat. În loc să ocolească subiectul, a decis să îi spună pe șleau ceea ce avea în minte.

– Nu te poți căsători cu el, nu când lucrurile dintre noi sunt nesigure.

– Sunt nesigure pentru că tot insiști asupra acestui subiect.

– Ți-ai recunoscut atracția față de mine – fără prea multă insistență, aș putea adăuga.

– N-ar fi trebuit să spun asta, nu cât timp sunt logodită cu Lockwood.

– Apoi mai este ceea ce s-a întâmplat în vestiar.

– O altă greșeală, a spus ea. O criză de nebunie de moment.

– Greșit. Se numește dorință, iar tu te tot învârți în jurul cozii. Nu-ți voi permite să te mai prefaci.

– Ah, nu îmi vei permite? S-a dat jos de pe bancă, cu mișcări înțepenite de furie. Nu îmi vei permite? Harrison, nu sunt liberă să-mi declar considerația pentru un alt bărbat. Tu nu ai nimic care să-ți stea în cale, nici o presiune pentru a păstra tăcerea. Nu am un asemenea lux.

Ea încă își nega sentimentele pentru el, ceea ce îl irita peste măsură. Ridicându-se în picioare, s-a îndreptat spre ea și tălpile i se loveau de podeaua de lemn.

– Lockwood nu te merită. Este complet nepotrivit pentru tine și nu-ți va aduce decât singurătate și suferință.

Incertitudinea i-a trecut peste chip înainte de a o masca, însă nu a dat înapoi. În schimb, și-a îndreptat umerii în timp ce îl privea cum se apropia de ea.

– Nu ai de unde să știi asta.

– Te rog. Sunt familiarizat cu modul în care funcționează mintea ta. Ai nevoie de cineva care să îți țină piept, care să te excite. Altfel, te vei plictisi și vei deveni nefericită.

– Despre ce vorbești?

– Ceilalți copii făceau tot ce le spuneai, fără să pună întrebări. Erai ca un general de brigadă aici, organizând și lingușind. Eu am fost singurul care te-a provocat și te-a pus la îndoială. De aceea mă plăceai cel mai mult, de aceea am devenit atât de buni prieteni.

Ea a scos un sunet în semn de batjocură.

– Nu este întru totul adevărat. Ne-a făcut plăcere să provocăm răutăți împreună.

– Nu, îmi plăcea să provoc răutăți. Ție ți-a plăcut să plănuiești răul respectiv. Și-a încrucișat brațele și i-a oferit un zâmbet viclean. Niciodată nu ai vrut un acolit devotat, ai vrut un complice.

– Poate, dar asta a fost cu mult timp în urmă. Noi nu mai suntem copii.

– Nu ne-am schimbat prea mult, a spus el. Cel puțin nu pe dinăuntru. Așa am siguranța că Lockwood te va face nefericită, pentru că îl vei călca în picioare și te vei plictisi de el într-o săptămână.

– Voi avea tenisul, copiii noștri. Viața de ducesă.

„O viață fără el."

„Copii care nu erau ai lui."

Ideea asta îl făcea pe Harrison să vrea să urle. Și-a trecut degetele prin păr și s-a tras de el, străduindu-se să se calmeze.

– Te compromiți, Maddie.

– Devenind ducesă? Vocea ei a crescut cu câteva octave. Chiar crezi că a deveni ducesă este un compromis?

– Când vine vorba de fericirea ta, da, a ripostat el. Te doresc mai mult decât o va putea face vreodată acel duce arogant.

– De ce acum? Se legăna în față și-n spate pe tocurile pantofilor, parcă uimită de mărturisirea lui. Ce s-a schimbat?

Cu siguranță, nu voia să parcurgă această cale, nu încă. Dacă i-ar fi spus despre sentimentele sale de lungă durată, probabil că ea s-ar fi întors în grabă în casă.

– Are vreo importanță? Nu poți să accepți că lucrurile s-au schimbat?

Dacă crezuse că asta o va liniști, se înșelase. Ochii ei scânteiau foc verde, ca și cum evaziunea lui o înfuria.

– Ai dreptate, nu contează, pentru că nu pot rupe această logodnă. Zarurile au fost aruncate.

Pe naiba.

Nu s-a oprit decât atunci când a ajuns în fața ei, iar vârful pantofilor lui îi atingea fusta. A fost nevoită să își încordeze gâtul pentru a-i întâlni direct privirea, dar nu s-a mișcat. O roșeață încântătoare își croia drum pe obrajii ei, iar el îi putea vedea pulsul bătând pe panta catifelată a gâtului ei. Aerul devenise greu de respirat în jurul lor, ca și cum ar fi fost încărcat de anticipare și dorință, iar bustul ei se ridica în timp ce pieptul ei se dilata. Simțea nevoia de a o atinge în sfârșit... dar nu voia să o facă. Nu încă.

– Nu e nimic bătut în cuie, până nu mergi la altar și nu reciți jurămintele. Și nu voi înceta să insist când știu sigur că faci o greșeală.

Ea și-a lins buzele înainte de a șopti:

– Nu ai cum să știi asta.

– Ai fi surprinsă de câte știu. S-a aplecat lăsând respirația să-i tachineze pielea și și-a apropiat buzele de urechea ei. Știu că voi doi v-ați comportat ca niște străini unul cu celălalt și în tot acest timp te gândeai să mă săruți pe mine. Nu ai încredere în tine să rămâi singură cu mine. Aproape că mi-ai mângâiat erecția în vestiar.

Tremurând, a tras în piept o răsuflare sacadată.

– Harrison...

Sunetul vocii ei era slab, dar el i-a auzit rugămintea, dorința în felul în care îi rostise numele.

– Vreau să-ți ofer totul. Simțind victoria, a continuat. Tot ce trebuie să faci este să-mi ceri asta.

– Oh, Doamne! Nu e bine.

Tunetul a răsunat deasupra lor, ca și cum cerul ar fi fost de acord cu ea. Lui nu-i păsa. Nimic nu-l va ține departe de ea, nici Lockwood

și nici o logodnă. Nici familia ei sau convențiile ridicole ale societății. Nici diavolul însuși...

Singura persoană care îl putea opri era Maddie.

– Mă vrei pe mine? Și-a coborât vocea, corpul lui fiind încă înclinat peste al ei. Poți avea cât de puțin sau cât de mult vrei în seara asta. Sunt al tău.

– N-ar trebui să fac asta.

Amândoi respirau greoi, aproape gâfâind. Nevoia își făcea drum prin partea de jos a corpului, iar penisul îi era tare și pregătit. Știa că ar fi trebuit să o ia mai ușor, să nu o curteze atât de insistent. Dar aproape tot ce își dorise vreodată se afla acum în fața lui.

– Acesta nu este un răspuns. Suntem doar noi doi aici și acum. Nimeni altcineva. Dar tu trebuie să te hotărăști.

Dinții i s-au înfipt în buza de jos, iar privirea ei s-a mutat către gura lui. Reținerea aproape că îl omora, dar ea trebuia să vină la el de bunăvoie, fără constrângere. Fără vinovăție.

Fără regrete.

I s-a părut că trecuse o eternitate până când a vorbit.

– Sărută-mă. Te rog, Harrison. Doar sărută-mă.

Triumful l-a inundat, făcându-i mușchii să i se încordeze în așteptare, dar nu s-a mișcat.

– Scoate-ți inelul.

– De ce? a întrebat ea cu o încreștitură între sprâncene când i-a întâlnit privirea.

– Pentru că în seara asta îmi aparții.

Și-a întins palma și a așteptat. Mai multe tunete au zguduit cerul. Un huruit amenințător a vibrat sub picioarele lor, făcându-l să tânjească și mai mult după supunerea și acceptarea ei.

Cu degete tremurânde, și-a scos inelul mare cu smarald și diamante de pe degetul ei și i l-a pus în mână. El a strecurat bijuteria ducelui, semnul de proprietate al unui alt bărbat, în buzunarul hainei sale, pe care ea încă o purta. Ridicându-și mâinile, i-a cuprins fața, ținând-o ca pe cea mai prețioasă antichitate, în timp ce se mulțumea să o privească. Ea și-a înfășurat degetele în jurul încheieturilor lui, ținându-se de el, legându-se astfel unul de celălalt.

– Doar în seara asta, a răsuflat ea înainte de a se ridica pe vârfuri și de a-i capta gura cu a ei.

Distrat de senzația buzelor ei moi, nu s-a obosit să o corecteze. Nu putea să se oprească, nici măcar dacă toți oaspeții casei ar fi înconjurat brusc foișorul pentru a se holba la ei. Pentru că în sfârșit – în sfârșit – o avea lipită de el, buzele lor mișcându-se împreună, suspinele ei moi căzând în gura lui în timp ce se sărutau.

A început dulce, în timp ce învățau și explorau, dar sărutul s-a transformat rapid în altceva. Partea din spate a coapselor lui ardea, dorința îi străbătea abdomenul, în timp ce se sărutau cu foc. Vârfurile degetelor ei s-au înfipt în pielea lui, sărutul lor devenind din ce în ce mai profund, limba lui alunecând dincolo de cusătura buzelor ei, în interiorul raiului umed al gurii ei. Ea îl mângâia cu propria limbă, întâlnindu-l, înnebunindu-l cu vârtejuri și mișcări, făcându-l să contemple posibilitatea de a o întinde pe podeaua foișorului pentru a putea săruta fiecare centimetru al corpului ei, de a-și trece limba printre coapsele ei, de a se înfrupta din ea până când va implora milă.

Niciodată nu s-a simțit atât de scăpat de sub control, atât de sălbatic încât să se scufunde sub un set de fuste. Știa că era ea, femeia, această creatură superbă și înnebunitoare pe care o iubea de ani de zile. Cea care îi fusese colegă de joacă și prietenă de-a lungul atâtor veri, confidentă și campioană. Nu se simțise niciodată singur în acele luni petrecute împreună.

Familia sa îl tratase cu dispreț, dar bunătatea și acceptarea lui Maddie îi vindecaseră sufletul, chiar și pentru o scurtă perioadă.

Iar el, la rândul lui, avea de gând să-i ofere lumea.

Fusese un prost să creadă că o va putea uita vreodată, că și-o va putea șterge din cap și din suflet. Nimic nu funcționase, iar febra nu făcuse decât să crească în clipa în care pusese din nou ochii pe ea.

„A mea."

Cuvintele au răsunat în mintea lui precum un clopot. Cu pieptul săltând, s-a desprins de gura ei pentru a-și trece buzele peste linia maxilarului ei. Și-a înfipt dinții în pielea ei perfectă, apoi a calmat senzația de usturime cu limba. Un geamăt și-a croit drum afară din gâtul ei, fiind sunetul cel mai frumos pe care-l auzise vreodată, iar el a continuat, coborând de-a lungul gâtului ei, ciupind și lingând, până când ea i-a tras capul în sus pentru a se întâlni din nou cu buzele ei.

Nu era suficient. Mâinile i-a alunecat spre șoldurile ei, lipind-o de corpul lui în timp ce se sărutau. Ea a gâfâit și și-a înfășurat brațele

în jurul gâtului lui, degetele delicate trecându-i prin păr. Nu a dat nici un semn că ar fi fost deranjată de erecția lui. În schimb, s-a tras mai aproape de el, ca și cum ar fi avut nevoie de mai mult contact, nu de mai puțin.

În momentul în care el a început să o mute pe bancă, cerul s-a deschis și de sus s-a revărsat apă.

Cu un gâfâit, Maddie s-a îndepărtat de Harrison, îngrozită. Era logodită și tocmai se sărutase cu un alt bărbat. Nu doar atât, ci chiar ea i-o ceruse. Îi făcuse plăcere. Ce spunea asta despre ea? Rușinea îi tocise marginile dorinței, la fel ca norii negri care se rostogoleau odată cu furtuna.

În jurul lor, ploaia se prelingea din cer, ca un torent furios de apă necruțătoare. A privit cum cădea în afara foișorului, dorindu-și pe jumătate să se scalde în ea, ca și cum ar fi vrut să scape cumva de această vină. Ducându-și o mână la gură, încă mai simțea apăsarea delicioasă a buzelor lui Harrison pe ale ei.

Doamne, ce făcuse?

– Maddie, a spus el cu blândețe, ridicându-i mâna de pe față. Nu te mai mustra. Nu ești căsătorită încă.

– Asta nu contează, după cum știm amândoi.

Ea a făcut câțiva pași înapoi, iar brațul lui a căzut pe lângă el.

– Nu ai încălcat nici un jurământ. Ne-am sărutat pur și simplu.

Nu fusese nimic simplu în acel sărut. O zguduise până în măduva oaselor, cu mai multă pasiune și dorință decât ar fi crezut că ar fi fost posibil vreodată. Sărutările lui Harrison erau perfecțiunea întruchipată, păcatul și totodată salvarea, toate la un loc.

Cu toate acestea, fusese o greșeală. O trădare. Promisese că se va căsători cu Lockwood. Fusese neloială față de duce, îl dezonorase sărutând un alt bărbat. Dacă ar afla cineva, scandalul ar ruina-o.

Lacrimile îi usturau pleoapele. Logodită de nici măcar două zile și deja eșuase. Toate strategiile și planurile ei fuseseră distruse complet în doar câteva zile. Cum ar fi putut să îl confrunte vreodată pe Lockwood?

Cum ar mai putea să confrunte pe cineva vreodată?

Și-a înfășurat brațele în jurul mijlocului și genunchii îi tremurau de frig. Sau poate că era greutatea fărădelegii ei. Haina lui Harrison căzuse pe jos, alunecându-i de pe umeri în timpul sărutului, așa că

el s-a aplecat să o recupereze. Când a încercat să i-o întindă din nou, ea a ridicat mâinile.

– Preferi să îngheți decât să accepți haina mea? s-a încruntat el.

– Da.

Haina lui mirosea a el și era caldă, de unde îi atinsese corpul. Să-i poarte din nou haine ar fi putut să o determine să îl sărute din nou. Într-adevăr, merita mizeria asta.

El nu s-a obosit să îmbrace haina, ci a ținut-o doar în mâini.

– Nu te poți căsători cu el, Mads. Nu după acel sărut.

Frecându-și tâmplele, a încercat să gândească limpede. Imposibil, având în vedere că buzele încă o usturau de la forța gurii lui, iar degetele o furnicau de la atingerea părului lui moale. Sângele îi curgea prin membre și între picioare, umplând-o de o dorință presantă, care o distrăgea. Trebuia să se îndepărteze de el, să-și regăsească echilibrul și să decidă cum să se descurce.

– Ar trebui să intrăm în casă.

Fără să aștepte un răspuns, a pășit pe gazon. Apa a lovit-o cu picături mari, udând-o din cap până în picioare în doar câțiva pași. A mers mai departe, pantofii ei scârțâind în noroi. Degetele lui i s-au înfășurat în jurul încheieturii mâinii, trăgând-o înspre el pentru a o opri. Harrison stătea în ploaie în spatele ei, cămașa lui albă mulându-se rapid pe umerii și brațele lui puternice în ploaia torențială. Ochii lui albaștri străluceau în timp ce a strigat după ea, vocea lui auzindu-se mai tare decât furtuna care îi înconjura.

– Spune-mi că vei rupe logodna.

– Eu...

Ea nu s-a putut hotărî să rostească cuvintele.

Cum ar fi putut să fie atât de egoistă? Nu era corect față de Lockwood – sau față de părinții ei. Aceștia îi permiseseră să joace tenis și dovediseră o răbdare remarcabilă în ultimii trei ani. Un scandal i-ar fi stânjenit și i-ar fi îngrozit și pe ei.

Nu, trebuia să vină cu un plan în loc să se grăbească să ia o decizie pe care ar putea să o regrete.

– Am nevoie de timp, a spus ea.

– De ce? Unghiurile ascuțite ale feței lui Harrison s-au contorsionat de nemulțumire. Nu este o decizie dificilă.

– Nu mă pot eschiva, nu acum. Acest lucru trebuie tratat cu grijă și cu atenție.

– Nu avem nici un motiv să aşteptăm.

Apa i-a curs pe obraji, pe nas, peste gura lui superbă. Părul său ud s-a aşezat în dungi întunecate pe frunte.

– Nu faci decât să prelungeşti inevitabilul.

Regretul o ardea în stomac. Văzând toate scandalurile de peste ani, fetele care fuseseră compromise sau ruinate, Maddie nu înţelesese. Ea jucase întotdeauna după reguli, după debut îşi luase un însoţitor peste tot în public. Îşi planificase viaţa cu atâta grijă. Tentaţia i se păruse întotdeauna atât de absurdă, atât de imposibilă.

Şi totuşi, după câteva zile petrecute în compania lui Harrison, făcuse ceea ce era de neconceput.

– Maddie, a mârâit el, cu ochii aţintiţi asupra ei. Trebuie să te desparţi de el.

– Trebuie să mă laşi să mă gândesc! a strigat ea. Spre deosebire de tine, eu nu pot lua o decizie pripită. Pentru numele lui Dumnezeu, mi-ai dat viaţa peste cap în doar câteva zile. Trebuie să-mi trag sufletul pentru un minut.

– Nu te voi lăsa să te căsătoreşti cu el.

– Nu depinde de tine. Nu mai fi egoist.

– Cu greu sunt egoist, când am în minte doar ce-i mai bine pentru tine. El îţi vrea doar banii. Eu te vreau doar pe tine.

Inima ei a absorbit declaraţia, dar nu era momentul să lase acel organ trădător să-i conducă viaţa. Trebuia să rămână cu mintea limpede în privinţa a ceea ce urma.

– Am nevoie de timp.

– Nu mai este timp.

– Nu am de ales. Aceasta nu este o decizie care să fie luată cu uşurinţă.

– Greşit. Cuvântul i-a ieşit într-o coloană groasă de aer îngheţat. Fiecare minut pe care îl aştepţi este unul pierdut. Lui Lockwood nu-i va păsa, îţi promit. Scandalul va dispărea, iar mama ta va trece peste dezamăgirea asta.

– Tu eşti atât de sigur de asta, dar eu nu sunt.

– Sunt sigur că eşti singura femeie pe care o vreau – acum, mâine şi peste zece ani. A făcut un pas mai aproape de ea. Dacă şi tu mă doreşti, atunci nimic altceva nu mai contează.

Doamne, din nou inima ei proastă. Îi bătea în piept ca şi cum asta ar fi rezolvat totul... dar nu era atât de simplu.

– Nu mă forța să îți dau un răspuns în noaptea asta. Dându-se la o parte, a scuturat din cap, apa zburând peste tot. Nu ți-l voi da.

Ploaia îi curgea în șiroaie pe față, picăturile lipindu-se de genele lungi.

– Mâine, atunci.

Cu un mârâit de frustrare, s-a întors și a pornit către terasă. Hainele îi erau îmbibate de apă, îngreunându-i pasul. Avea să facă mizerie în casă, dar nu avea ce face. El nu făcuse nici o încercare de a o ajunge din urmă sau de a o ajuta, dar ea îi simțea acut prezența în spatele ei, ca și cum ar fi fost încă lipit de ea.

Nu putea fugi de ceea ce se întâmplase în seara asta. Nu putea pretinde că sărutul nu se petrecuse. Ea îl atâtase, participase de bunăvoie, chiar îi plăcuse.

Și probabil că ar fi făcut-o din nou, dacă s-ar fi ivit ocazia.

Asta era partea cea mai rea, fiindcă nu era suficient de puternică pentru a rezista tentației. Că tot ceea ce simțea pentru Harrison era mai puternic decât simțul datoriei, decât simțul binelui și al răului. Toate planurile ei, distruse într-o clipă. Era o fiică îngrozitoare și o logodnică și mai rea.

A inspirat adânc și a încercat să-și revină. Dacă ar fi alergat prin casă în lacrimi, udă până la piele, chiar și la ora asta, ar fi putut atrage o atenție nedorită. De îndată ce se încălzea și se schimba de hainele ude, singură în camera ei, se putea gândi la ce se întâmplase și la ce avea să facă.

Apa îi curgea pe spate, în corset, iar fustele îi erau acoperite de noroi și de iarbă. Papucii ei subțiri făceau un sunet la fiecare pas, iar ea își dorea să fi purtat, în schimb, cizmele scurte. Clănțănind din dinți, a început să urce treptele de piatră către intrarea din spate – și piciorul i-a alunecat de sub ea.

Înainte de a se prăbuși pe scări, niște brațe puternice au tras-o în sus.

– Nu-ți face griji, i-a spus el la ureche. O să am grijă de tine. Mereu.

Pieptul lui era cald și confortabil, dar nu-și putea permite să se bucure de asta.

– Dă-mi drumul, a spus ea.

El s-a supus, iar ea a urcat scările cu rigiditate, ținându-se de o parte ca să nu cadă din nou. A intrat în casă, cu trupul tremurând, iar el se afla chiar în spatele ei. O băltoacă s-a format imediat pe

parchetul de sub picioarele ei, așa că s-a grăbit spre scări. Nu se putea gândi decât la momentul când va fi uscată și singură.

– Te rog, doar o clipă, a apucat-o el de braț, făcând-o să se oprească.

– Harrison, nu pot să vorbesc despre asta. Nu aici, nu acum.

O furtună se învârtea în ochii lui, un vârtej de emoții ascunse sub exteriorul său calm. A băgat mâna în buzunarul hainei și a scos inelul de logodnă al lui Lockwood. Maddie s-a uitat fix la inel, uimită că uitase complet de acesta.

– Pe curând, Maddie! I-a pus inelul în mână. Noapte bună!

Și-a înfășurat degetele în jurul smaraldului și al diamantelor, cu emoția în gât. Chiar dacă ar fi putut să vorbească, nu era nimic de spus. A închis ochii, incapabilă să se uite la el în acel moment și a simțit trecerea ușoară a buzelor lui peste ale ei, apoi a dispărut.

„Ce mă fac?"

Apăsându-și două degete pe buze, a făcut un pas spre scările principale – și s-a oprit brusc. Doamna Lusk se afla la intrarea în bibliotecă, cu o carte în mână, cu privirea ei tăioasă fixată ferm pe Maddie. Femeia mai în vârstă nu zicea nimic, dar privirea ei dezaprobatoare spunea multe. Oare cât de mult văzuse?

Maddie a simțit cum i se strânge stomacul, iar pe ceafă i se face pielea de găină. Cu toate acestea, deși tremura pe dinăuntru, nu s-a făcut mică de frică. Ea și Harrison fuseseră tăcuți și el nu zăbovise mult, așa că poate că nu era cazul să intre în panică.

Arătând spre îmbrăcămintea ei udă, a încercat să facă haz de necaz.

– Eram la plimbare când a început să plouă.

– Da, văd asta.

Legănându-și cartea, doamna Lusk s-a îndreptat spre scări fără să mai scoată un cuvânt, iar Maddie a rămas cu un sentiment arzător de groază în piept.

Capitolul 14

Lui Maddie i-a fost greu să adoarmă în acea noapte. Gândul la Harrison, grijile legate de viitorul ei și sentimentul unei condamnări iminente au ținut-o trează până în zori. Și-a anulat antrenamentul de tenis de dis-de-dimineață, chiar dacă mai erau doar trei săptămâni până la Naționale. Ideea de a fi în preajma oamenilor în acest moment o îngrozea.

Poate că, dacă ar fi rămas în camera ei, ar fi putut evita problemele.

„Acum te comporți ca un copil."

Scuturând din cap, s-a lăsat pe pat și s-a uitat la tavan. Nu avea cum să o ocolească: trebuia să-i spună lui Lockwood despre sărutul cu Harrison.

Era un lucru onorabil, deși ducele putea foarte bine să anuleze nunta ca urmare a acestui lucru. Mama ei ar fi devastată dacă s-ar fi întâmplat asta. Și tatăl, la fel. Maddie ura ideea de a dezamăgi pe cineva.

De ce se dusese aseară la foișor?

„Pentru că așa ai vrut. Pentru că aveai nevoie să vezi dacă aceste sentimente pentru Harrison erau reale."

Cel puțin găsise răspunsul pe care îl căuta. Orice ar fi fost între ea și Harrison era foarte real. Totuși, conștientizarea acestui lucru nu făcea decât să-i agraveze problemele.

S-a auzit o bătaie la ușă, iar ea a clipit în lumina soarelui orbitor care se revărsa prin ferestrele ei. Oare ațipise pentru un moment? Ceasul de pe noptiera ei arăta puțin după ora nouă.

– Maddie, te-ai trezit?

Era vocea lui Nellie.

– Ce s-a întâmplat?

Maddie s-a ridicat instantaneu din pat, a aruncat pe ea un halat de casă și s-a repezit la ușă.

– Mama lui Alice a cerut să vorbească cu tatăl tău în această dimineață. Nellie a intrat și a închis ușa în urma ei. Apoi l-au chemat pe duce. Se întâmplă ceva. Trebuie să te îmbraci.

„Ah, nu." Doamna Lusk îi spunea tatălui ei despre noaptea trecută. Nu exista altă explicație. „La naiba."

– Trebuie să mă grăbesc.

– Da, așa este.

Nellie a chemat-o pe menajera lui Maddie, în timp ce Maddie se grăbea să se ducă la toaletă.

– Vrei sfatul meu? Nellie a vorbit prin ușă. Am puțină experiență în a mă ocupa de tați, să știi.

Nu avea nici un motiv să nu-i spună lui Nellie. Prietena ei nu era străină de scandaluri, la urma urmei.

– L-am sărutat pe Harrison aseară în foișor, a spus Maddie. Ne-a prins ploaia și e posibil ca doamna Lusk să ne fi văzut intrând împreună.

– Ah, la naiba!

– Exact.

– Ce ai de gând să faci?

– Nu am nici cea mai mică idee.

Pleoapele au început să o ardă și a clipit rapid, sperând să se abțină să plângă.

– Privește partea bună a lucrurilor, a spus Nellie. S-ar putea ca acest lucru să se fi întâmplat cu un motiv. Ține minte, aceasta este viața ta, Maddie, nu a altcuiva. Fă ceea ce te face fericită.

– Îmi vei mai vorbi dacă voi fi discreditată?

– De parcă ai avea nevoie să pui o astfel de întrebare ridicolă. Și dacă vei ieși în dezavantaj din povestea asta, tot eu sunt cea mai mare desfrânată pe care New Yorkul a văzut-o vreodată.

– Vom fi discreditate împreună, presupun.

– Nu mai vorbi prostii și grăbește-te acolo. Orice s-ar întâmpla, vom fi mereu prietene.

Cincisprezece minute mai târziu, părul lui Maddie era strâns într-un coc simplu la nivelul cefei, iar ea purta o rochie de zi roz-deschis. Un valet a sosit chiar în momentul în care Maddie și-a pus mănușile.

– Domnișoară, tatăl dumneavoastră ar dori să vă vadă în biroul său.

– Mulțumesc, Robbie. Se simțea de parcă stomacul i se urcase brusc în gât. Te rog, spune-i că sunt pe drum. A făcut un schimb de priviri îngrijorate cu Nellie. Condu-mă până jos!

Au coborât scările, pașii lor auzindu-se ușor pe covor, iar Maddie a încercat să se concentreze să nu se împiedice în timp ce se grăbea spre biroul tatălui ei. Nellie a strâns-o de mână, apoi i-a dat drumul, iar Maddie a împins ușa grea de lemn.

Camera era liniștită. Harrison stătea la fereastră, uitându-se la peluză, în timp ce tata și Lockwood stăteau amândoi la birou. Doamna Lusk nu era de găsit nicăieri.

– Madeline, închide ușa!

Plămânii i s-au contractat la auzul numelui ei complet, dar s-a apropiat de birou și a încercat să le citească fețele, căutând vreun indiciu despre ceea ce avea să urmeze, dar nu a găsit nimic. Lockwood părea perfect pus la punct și calm, ca întotdeauna, iar tatăl ei părea nerăbdător, însă deloc furios. Harrison nu s-a uitat la ea, continuând să privească în continuare la peluză.

– Despre ce este vorba?

– Ia loc, te rog! Am avut o vizită interesantă în această dimineață, i-a spus tatăl ei după ce a luat loc.

– Oh?

Și-a împreunat degetele pentru a-și opri mâinile din tremurat.

– Doamna Lusk a cerut să vorbească cu Lockwood și cu mine în această dimineață. Se pare că a stat trează până târziu noaptea trecută și a observat unele activități nepotrivite în casă.

Nu mai putea vorbi, nu mai putea respira. Aerul din cameră era sufocant, înăbușitor și dens de la anxietate. Ochii tatălui ei s-au îngustat când ea a rămas tăcută, cu sprâncenele coborâte.

– Pretinde că v-a văzut pe tine și pe domnul Archer intrând pe ușile de la terasa, mult după miezul nopții, uzi până la piele. A făcut o pauză, apoi a continuat: A mai spus și că domnul Archer ți-a înapoiat inelul de logodnă și te-a sărutat înainte de a urca la etaj.

Lui Maddie i s-a uscat gura, așa că și-a lins buzele într-o încercare disperată de a-și dezlipi limba de cerul gurii. Se temuse exact de acest lucru.

– Aceasta este cu siguranță o poveste. Suntem siguri că nu a băut?

– Madeline Jane. Vocea tatălui ei era încărcată de dezaprobare. Ai fost aseară afară cu domnul Archer?

– Da.

S-a uitat la Lockwood, care o privea cu atenție, cu buzele lui strânse, indicând nemulțumire. Îi datora adevărul.

Lockwood s-a încruntat și a dat drumul la respirația pe care se pare că și-o ținuse, iar sentimentul ei de vină s-a accentuat. Un om decent, care se purtase atât de amabil cu ea. Nu merita să fie umilit în felul acesta.

– Deci e adevărat?

Tata și-a frecat viguros ochii, ca și cum ar fi încercat să facă totul să dispară.

– Da, a spus ea, fără să îndrăznească să se uite la Lockwood sau la Harrison.

Dezamăgirea din expresia lui i s-a implântat în inimă ca un pumnal. Era atât de rar și de supărător să îl vadă pe tata altfel decât mândru și încurajator față de ea, încât lacrimile amenințau să-i curgă din nou.

– Lockwood, a suspinat el și l-a privit pe duce. O să-ți scriu un cec cu destule zerouri, astfel încât poate că vom putea păstra liniștea pentru o vreme.

– Bineînțeles, Webster. Îmi pare rău că nu a mers.

– Și eu simt la fel. Vă prezint cele mai profunde scuze.

Erau atât de politicoși, de parcă ar fi discutat despre vreme.

– Ce ai de gând să...

– Nici un alt cuvânt, domnișoară, a spus tatăl ei, cu o voce joasă și aspră. Stai jos și nu vorbi până când nu sunt pregătit să vorbesc cu tine.

Ea a rămas cu gura căscată. Era atât de neobișnuit ca el să îi poruncească ceva. Înainte ca ea să poată argumenta, el și-a rotit scaunul spre fereastră și i s-a adresat bărbatului tăcut, din colț.

– Ei bine, Archer. Ești pregătit să faci ceea ce trebuie?

Harrison nu s-a mișcat.

– Bineînțeles.

– Trebuie să îndreptăm lucrurile cât mai repede și mai discret posibil.

Harrison a încuviințat din cap.

Ce se întâmpla aici? Panica a făcut-o să izbucnească.

– Stai, ce înseamnă asta?

– Înseamnă că ai fost compromisă, Madeline, a spus tatăl ei, cu maxilarul strâns de furie. Înseamnă că te vei căsători cu domnul Archer. Imediat.

„O, Doamne!"

S-a ridicat brusc în picioare și și-a întins mâinile, ca și cum ar fi vrut să-i liniștească pe toți.

– Nu e nevoie de așa ceva. Nu am fost compromisă. Am ieșit la plimbare aseară, iar domnul Archer m-a găsit și m-a condus înăuntru.

– Doamna Lusk v-a văzut pe amândoi și a remarcat – tare și răspicat, aș putea adăuga – intimitatea dintre voi doi. Ca să nu mai spunem că ți-ai scos inelul de logodnă și i l-ai dat domnului Archer la un moment dat.

– Ah, apropo de inel, a spus ducele cu un ton egal. Dacă nu vă supărați, domnișoară Webster.

Lăsându-și capul în jos, și-a scos mănușa, a scos inelul de pe deget și l-a așezat cu grijă pe biroul tatălui ei. Ducele a luat inelul și i-a dat drumul, fără probleme, în buzunarul hainei sale. Dacă nu ar fi observat pata de piele roșie de deasupra gulerului, ea ar fi putut crede că nu era afectat.

„Îl umilise. Bineînțeles că este afectat."

Ura ideea că îl rănise în vreun fel. Totuși, acesta nu era locul potrivit pentru a explica sau a-și cere scuze. Îl va căuta după ce vor fi terminat.

Deocamdată, trebuia să-și convingă tatăl că nu era nimic îngrijorător.

– Tată, doamna Lusk a tras concluzii pripite.

– Poate, dar ea este una dintre cele mai bârfitoare femei de pe Coasta de Est. Nu vreau ca numele tău să fie asociat cu un scandal, iar ducele a cerut ca logodna să se rupă, dacă povestea se dovedește a fi adevărată. Te vei căsători cu domnul Archer și asta e definitiv.

Ea și Harrison... căsătoriți. Privirea ei a zburat spre locul în care el stătea, acum cu fața la ea, soarele dimineții formând un cerc de lumină aurie în jurul lui. Expresia lui nu dezvăluia nimic, emoțiile sale fiind blocate, chiar și în acest moment de tulburare. Asta o înfuria, având în vedere că o mare parte din vină îi aparținea. A insistat și a tot insistat, până când logodna ei cu Lockwood a fost ruptă.

– Mult noroc, Webster, s-a ridicat Lockwood și a întins o mână spre tatăl ei.

– Și dumneavoastră, de asemenea, Excelență. Tata s-a ridicat în picioare și i-a strâns mâna ducelui. Vă mulțumesc pentru discreție.

– Domnișoară Webster, vă doresc toate cele bune, a spus Lockwood, apoi i-a aruncat un zâmbet sinistru.

Momentul era suprarealist și aproape că se aștepta să descopere că totul nu fusese decât un vis urât.

– Toate cele bune și ție, Excelență!

– Mulțumesc. În orice alte circumstanțe, m-aș oferi să vă strâng mâna, Archer, a spus ducele, concentrându-se asupra lui Harrison.

– Și în alte circumstanțe, aș putea accepta, a răspuns Harrison, cu un ton mai rece decât Atlanticul în martie.

Ducele s-a învârtit pe călcâie și a ieșit din cameră, cu umerii drepți și mândri. Liniștea care a urmat a fost îngrozitoare, iar umilința i s-a târât pe pielea ei precum mii de furnici. Nu își dorea ca lucrurile să rămână așa cu Lockwood. Ca el să creadă ce era mai rău despre ea – și îi datora scuze. Probabil că el o ura cu desăvârșire pentru că îl făcuse de râs în felul acesta.

Vinovăția îi rodea stomacul. Trebuia să îndrepte lucrurile – sau să le îndrepte cât de bine putea, având în vedere cât de mult greșise. Ridicându-se, a făcut un gest spre ușa biroului.

– Ar trebui să vorbesc cu el.

– Du-te, atunci. Tatăl ei i-a făcut semn să iasă. Oricum, trebuie să discut cu logodnicul tău. Noi doi vom vorbi mai târziu.

Logodnic, adică Harrison.

Totul se întâmpla prea repede.

– Există vreo șansă să te fac să te răzgândești?

Expresia tatei s-a înăsprit, tonul lui fiind cel pe care îl folosea pentru a discuta afaceri.

– Absolut deloc. Voi doi vă veți căsători de îndată ce voi reuși să târăsc un preot până aici, Madeline.

Harrison se străduia să se abțină să rânjească ca un nebun în timp ce Maddie ieșea în fugă din biroul tatălui ei.

În curând avea să fie *soția* lui.

Era perfect. Cu logodna ei ruptă, acum era forțată să se căsătorească cu el. Nu, nu plănuise să o cucerească în acest fel, dar nu avea nici un regret legat de asta.

Lucrurile se conturau frumos. Odată căsătoriți, se putea întoarce la New York și la misiunea de a-și distruge familia. La ultima numărătoare, mai erau mai puțin de cinci mii de acțiuni Archer Industries de recuperat.

Da, lucrurile se puneau bine la punct, într-adevăr.

– Cred că ar fi mai bine să iei loc, a spus Webster. Atunci nu va trebui să îmi mai încordez gâtul tot timpul.

Harrison s-a așezat pe scaunul opus biroului.

– Îmi pare rău pentru toate astea.

– Într-adevăr?

Webster și-a înclinat capul, privirea lui devenind gânditoare.

– Nu chiar.

Tatăl lui Maddie își freca fruntea cu vârful a trei degete, trecându-și-le încet și frustrat peste fruntea încrețită.

– Vreau sinceritate de la tine, Archer, și nu te voi ruga decât o singură dată. În calitate de gentleman, ai compromis-o pe fiica mea în afara acoperișului meu?

– Are vreo importanță?

– Contează pentru viitorul tău socru.

– Poate, dar totuși nu voi răspunde. Orice s-a întâmplat între mine și Maddie va rămâne privat.

Webster s-a lăsat pe spate în scaunul său, legănându-se ușor și făcând să scârțâie lemnul de sub el.

– Ar trebui să te urăsc pentru acest răspuns, totuși nu pot să nu-l respect. Și nu-mi lasă altă opțiune decât să forțez o căsătorie între voi, a oftat, pieptul dezumflându-i-se.

Fără îndoială că familia Webster ar fi preferat cu mult mai mult un ginere aristocrat, dar păcat pentru ei. Harrison era pe punctul de a o avea ca soție pe Maddie... și nimic nu putea opri o nuntă în acest moment.

– Este dreptul dumneavoastră.

– Este. Tot în dreptul meu este să nu-ți fac aceeași ofertă pe care i-am făcut-o lui Lockwood, având în vedere circumstanțele.

Harrison a ridicat din umeri.

– Nu am nevoie de banii dumneavoastră. Mi-am făcut averea de unul singur în Franța.

– Moștenirea ta, vrei să spui.

– Nu. Când am plecat, mi-a fost înlăturat dreptul la fondul meu de încredere și mama l-a cheltuit ulterior.

– Înlăturat?

Asta i-a atras atenția lui Webster. S-a tras mai în față, scuturându-și capul ca și cum și l-ar fi limpezit.

– Tatăl meu a făcut-o. A fost unul dintre motivele pentru care am plecat la Paris.

– Nu înțeleg. Întotdeauna am presupus că ești... Bărbatul mai în vârstă și-a dres vocea. Ei bine, al doilea fiu și toate cele.

– Pierde-vară este probabil termenul pe care îl căutați. Un om care nu face nimic. Un neisprăvit. Un leneș. Le-am auzit pe toate de-a lungul anilor.

De obicei, de la un membru al familiei sale.

– Și cum ai supraviețuit acolo?

– Jocuri de noroc, la început. Știți, noi, risipitorii, ne folosim abilitățile acolo unde putem. A schițat un zâmbet sumbru. Apoi bursa de valori din Paris, care nu este decât un joc de noroc pe o scenă mai mare. După aceea, am început să lucrez pentru Compagnie Générale Transatlantique. I-am ajutat să conceapă croaziere pentru pasagerii de lux americani, recomandând facilități și mâncare, care să atragă călătorii de o anumită sensibilitate. În schimbul unui procent din profituri, bineînțeles. Până acum, croazierele au avut un succes nebun.

Webster a rămas cu gura căscată pe la jumătatea discursului lui Harrison.

– Foarte inteligent, a spus în cele din urmă.

– Vă mulțumesc. Deși nu am nevoie de bani, aș avea nevoie de ajutorul dumneavoastră într-o altă problemă. Harrison și-a încrucișat picioarele și și-a netezit lâna fină a pantalonilor. Lucrurile nu au fost făcute public, dar tatăl meu a pierdut totul în timpul Panicii de acum câțiva ani. Familia Archer este falită.

Webster a clipit de câteva ori.

– Falită?

– Într-adevăr. Au împrumutat bani din afacere, care a avut de suferit din cauza unei conduceri slabe în ultimul deceniu sau cam așa ceva. Dar intenționez să schimb toate acestea când voi prelua Archer Industries în câteva săptămâni.

– Plănuiești să preiei compania familiei tale? De ce nu încerci să îi ajuți să o salveze?

– Am motivele mele. Nu merită ajutorul meu. Nu, am de gând să le iau totul – într-o preluare ostilă, dacă este necesar. Și aici am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Cum?

– Vorbind cu membrii consiliului de administrație, dacă se va ajunge la asta. Mulți dintre ei sunt apropiați de vârsta dumneavoastră și există șansa să îi cunoașteți personal pe mulți dintre ei. În plus, sper, ca socru al meu, că veți face și dumneavoastră parte din consiliu după ce îl voi restructura.

În urma înțelegerii în profunzime a situației, ochii bărbatului mai în vârstă au strălucit, în timp ce acesta a încuviințat o dată din cap.

– Orice este în interesul fiicei mele, poți conta pe sprijinul meu. Oricum, nu am avut niciodată prea multă afinitate pentru tatăl sau fratele tău. Madeline știe ceva despre asta?

– Nu, nimeni nu știe. Prețul acțiunilor se va prăbuși dacă se află și compania se va prăbuși înainte ca eu să o pot achiziționa.

Webster și-a mângâiat bărbia, privind fix peste birou, ca și cum ar fi încercat să își dea seama ce se întâmpla cu Harrison. Tatăl lui Maddie era un om de afaceri iscusit, care dublase imperiul siderurgic al familiei sale după război, și nu suferea proștii. Exista un motiv pentru care familia Webster deținea aproape cea mai mare casă atât din Manhattan, cât și din Newport – și acesta era inteligența și energia bărbatului care stătea în fața lui.

– Întotdeauna am crezut că ești frivol, și nu foarte ambițios, a spus în cele din urmă Webster. Văd că m-am înșelat și trebuie să recunosc că asta vine ca o ușurare al naibii de mare. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca unicul meu copil să se căsătorească cu un boier cu capul gol care îmi va cheltui banii pe femei și pe băutură.

– O iubesc mult pe fiica dumneavoastră.

– Ai grijă să fie așa. Asta înseamnă că rămâi în New York?

– Așa este.

– Într-adevăr, mă bucur să aud asta. Nu așteptam cu nerăbdare să o trimit în altă țară. Webster s-a dat înapoi de la birou și s-a ridicat în picioare. Îți voi oferi jumătate din ceea ce i-am promis inițial lui Lockwood. O jumătate de milion în numerar și un milion în acțiuni. Îi vei avea după ceremonie.

– Nu este necesar, dar vă mulțumesc. Voi pune o parte din sumă în fonduri pentru Maddie și copiii noștri. Harrison s-a ridicat și i-a strâns mâna celuilalt bărbat. Apreciez acest lucru.

– Să nu uiți niciodată că fac asta pentru ea.

– Bineînțeles.

Tatăl lui Maddie și-a verificat ceasul de buzunar.

– Când ai știut?

– Ce să știu?

– Că vrei să te căsătorești cu fiica mea.

Gura lui Harrison a tresărit.

– Când aveam cincisprezece ani.

A clătinat din cap și l-a fixat pe Harrison cu o privire dură.

– Puteai să te întorci mai devreme de la Paris și să ne scutești de probleme, Archer.

Adevărat, dar, până acum câteva zile, Maddie nu se gândise vreodată la el într-un mod romantic.

– Aș fi putut, dar unde ar fi fost distracția în asta?

– Îndrăznesc să spun că nu va fi ușor să câștigi iertarea lui Maddie. A lucrat la această relație cu Lockwood încă din martie. Nu a vorbit decât despre asta și tenis de luni de zile. Știi cât de mult urăște să fie luată prin surprindere.

– Da.

Harrison și-a amintit cât de supărată devenea Maddie ori de câte ori nu-i ieșea ceva.

– Și, dacă nu e cu supărare, aș vrea să o găsesc acum, să încep să lucrez la iertarea asta.

– Du-te, atunci. Trebuie să-mi găsesc soția. O să te anunț la ce oră să apari la ceremonie.

Capitolul 15

Nellie zăbovea pe coridor când Maddie a ieșit din biroul tatălui ei.

– Ce s-a întâmplat?

A pufnit, urmând-o pe Maddie spre scări.

– Este un dezastru. Trebuie să-l găsesc pe Lockwood.

– A urcat scările și l-a rugat pe majordom să trimită după valetul său. Apoi a spus că are nevoie de o trăsură care să-l ducă la gară.

Maddie s-a oprit pe scara de jos. Oh, Doamne! Lockwood pleca. „Bineînțeles că pleacă. L-ai umilit."

– Vino cu mine!

Nellie a apucat-o de braț pe Maddie și a târât-o spre salonul gol. Maddie a urmat-o orbește, mintea ei încă se împiedica de tot ce se întâmplase.

Când au rămas singure, Nellie și-a încrucișat brațele la piept.

– Spune!

– Doamna Lusk i-a spus totul tatălui meu, iar Lockwood a rupt logodna. Harrison și cu mine ne căsătorim în această după-amiază.

– Doamne ferește! Ochii lui Nellie s-au mărit. Când te hotărăști să devii rea, chiar ajungi să iei tortul cu trei etaje, nu-i așa?

Aceasta n-a făcut-o pe Maddie să se simtă mai bine.

– Nellie!

– Te tachinam. Ascultă, ai sărutat un bărbat și ai fost prinsă. Nu este sfârșitul lumii.

– Așa mă simt. Lockwood mă disprețuiește, iar mama mea se îndreaptă, fără îndoială, spre sărurile mirositoare.

– Poate, dar ce dacă? Nellie i-a oferit un zâmbet plin de afecțiune și de înțelegere. Sunt conștientă de dorința ta ca toată lumea să te placă cel mai mult, dar nimeni nu este perfect, Maddie. Nici măcar tu.

– Nu am nevoie ca toată lumea să mă placă – a ignorat expresia neîncrezătoare a lui Nellie –, dar nu-mi place să le fac rău oamenilor. Sau să-i fac de râs.

– Înțeleg, dar te-ai gândit că poate ți-a fost scris să fii cu Harrison de la bun început?

– Nu, nu m-am gândit o clipă.

– Într-o zi, o vei face, și îi vei mulțumi mătușii Nellie pentru toate sfaturile minunate pe care ți le-a dat în ultimele zile.

– După această petrecere, s-ar putea să fii singura mea prietenă, a spus Maddie aruncându-și brațele în jurul celeilalte femei.

– Oprește-te! Nellie a bătut-o prietenește pe Maddie pe spate. Societatea are o memorie scurtă. Timpul vindecă toate scandalurile, după cum se spune.

Nimeni nu spusese asta, dar Maddie nu a obiectat. A lăsat-o pe Nellie să plece.

– Trebuie să-l găsesc pe Lockwood și să-mi cer scuze. Mă simt absolut îngrozitor.

– Nu te simți prea rău. Ducele ar fi fost un soț groaznic.

– De ce?

Prietena ei o spusese cu atâta siguranță încât Maddie și-a înclinat capul.

– Pentru că el nu este Harrison. O anume expresie a trecut pe fața lui Nellie înainte ca aceasta să o poată masca. Acum, pleacă.

Maddie avea senzația că cealaltă femeie nu spunea tot adevărul, dar nu avea timp acum să scormonească mai adânc. Cel mai bine era să o lase pentru mai târziu.

– Mulțumesc că ai încercat să mă faci să mă simt mai bine.

– Cu plăcere, a strigat Nellie în timp ce Maddie a ieșit în fugă din cameră.

La capătul scării, l-a zărit pe Lockwood pășind pe coridor, îndreptându-se drept spre ea. Mergea cu pași repezi, ca și cum ar fi fost disperat să plece. Înghițind în sec, a tras aer în piept și s-a pregătit să se umilească în fața lui.

– Pot să vorbesc cu tine?

– Bineînțeles, a răspuns el cu ușurință. Să continuăm discuția afară? Mă așteaptă trăsura.

El i-a întins brațul, ca un gentleman. Nu merita atâta considerație din partea lui. Punându-și mâna pe antebrațul lui, ea l-a lăsat să o conducă pe scările principale, prin vestibul și să iasă pe ușă. Pe alee, valeții fixau lucrurile ducelui în partea de sus a unei trăsuri.

Îndoindu-și mâinile la spate, Lockwood a privit în depărtare. Trăsăturile chipul său frumos păreau mai aspre, mai puțin primitoare decât fuseseră cu o zi în urmă. Stomacul i se învârtea de dezgust de sine și de regret în timp ce se gândea la ce să spună.

– Vă rog să acceptați cele mai sincere scuze. Nu am vrut niciodată să se întâmple așa ceva.

– Așa am presupus și eu, și-a dres el glasul. Dacă aș fi crezut că atențiile tale sunt în altă parte, nu te-aș fi curtat niciodată.

– Nu au fost. Nu există nicio explicație pentru ceea ce s-a întâmplat.

– Aș spune că Harrison Archer s-a întâmplat, a spus el, ironic.

– Cu toate acestea, nu am nici o scuză pentru comportamentul meu dezonorant. Mă simt îngrozitor că te-am tratat în acest fel.

– Dacă speri să te iert, sunt incapabil de asta în acest moment. Maxilarul i s-a încleștat, buzele i s-au subțiat într-o grimasă. Sincer, este destul de umilitor să fii dat la o parte în felul acesta. Nu mă așteptam la asta, mai ales având în vedere cât de bine ne înțelegeam.

Un duce era o poziție de mare putere și responsabilitate și își putea imagina că pierderea era o pastilă amară de înghițit pentru el. O lacrimă i-a scăpat din colțul ochiului și s-a rostogolit pe obraz. Apoi, celălalt ochi i-a urmat exemplul.

– Înțeleg și regret că ți-am provocat vreo jenă. Într-o zi, sper că veți putea să mă iertați.

A dat scurt din cap, dar nu a răspuns. Un bărbat, ea a presupus că era valetul ducelui, s-a apropiat.

– Excelență, bagajele sunt împachetate și asigurate. Putem pleca oricând sunteți gata.

Lockwood a încuviințat din cap.

– O clipă, Wilkins.

Valetul a urcat în trăsură pentru a aștepta.

Maddie și-a strâns mâinile cu putere, mai multe lacrimi rostogolindu-i-se pe obraji, neștiind ce ar mai putea spune.

– Intenționați să vă întoarceți în Anglia?

– Nu, mă voi întoarce mai întâi la New York.

Privirea lui a sărit peste capul ei și expresia lui s-a înăsprit. A mârâit, zgomotul sunând plin de batjocură.

– Presupun că a venit să jubileze.

– Poate că dorește să-și ceară scuze, a spus ea fără să trebuiască să se întoarcă pentru a ști cine se afla acolo.

– Nu-i pare rău, nici măcar un pic. Un zâmbet sumbru a apărut pe buzele ducelui, apoi și-a tras manșetele. Îți doresc noroc, domnișoară Webster.

Lockwood a dispărut în trăsură și un grăjdar a pus treapta, apoi roțile trăsurii s-au rostogolit pe alee. Maddie a privit, mintea i se învârtea în timp ce emoția zilei se așeza pe umerii ei, împovărând-o. Provocase atâtea pagube, totul într-un singur moment de pasiune.

Cum ar fi putut să se ierte vreodată?

Până când Harrison să afle unde era Maddie, aceasta era deja angajată într-o conversație afară cu ducele. Lockwood stătea țeapăn lângă trăsură, în timp ce Maddie vorbea destul de animat lângă el. Încrucișându-și brațele, Harrison s-a sprijinit de tocul ușii și a privit, fără să se ascundă. Un bărbat mai bun ar fi acordat probabil intimitate fostului cuplu, dar Harrison nu era acel bărbat.

În schimb, nu s-a mișcat, doar a așteptat răbdător ca discuția să se încheie. Anticipația îi bătea în vene, bătaie tobelor de victorie reverberând de certitudinea că el și Maddie se vor căsători până la sfârșitul zilei.

„Căsătoriți."

La naiba, nu mai putea aștepta.

Privirea lui Lockwood s-a îndreptat spre Harrison, iar ducele s-a încruntat când ochii lor s-au întâlnit. Harrison a permis ca o jumătate de zâmbet îngâmfat să îi apară pe buze.

„Ai pierdut, Excelență. Ia-o la fugă."

Lockwood i-a murmurat ceva lui Maddie, apoi a înclinat capul într-o reverență, înainte de a dispărea în trăsură. Ea a făcut un pas înapoi și a părut să se tamponeze pe obraji.

La naiba, nu crezuse că va plânge. Să țipe și să meargă mai departe, da. Dar nu era pregătit pentru lacrimi.

Nu-i plăcea când ea plângea. Ultima dată când și-o amintea plângând fusese când a călcat pe o meduză într-o vară. O cărase în brațe, aproape în fugă, pe plajă până la castel, unde au putut să-i clătească piciorul în oțet.

Își mângâia bărbia în timp ce roțile trăsurii se rostogoleau pe alee, ducându-l pe duce acolo unde mergeau ducii atunci când își pierdeau logodnica pentru un alt bărbat. Harrison se simțea un pic vinovat, dar Lockwood avea să fie bine. Existau sute de femei

bogate în America care, fără îndoială, ar fi sărit în sus la șansa de a deveni ducese.

Când trăsura a dispărut din câmpul lor vizual, Maddie s-a întors și ochii ei s-au întâlnit cu ai lui, sfidători, cu bărbia ridicată. Într-adevăr, plânsese, iar privelișteа l-a sfâșiat pe Harrison, usturându-l ca și cum ar fi fost jupuit cu un instrument ascuțit.

Stăteau acolo, fără să vorbească, în timp ce personalul își croia drum spre alte treburi. În mod normal, era ușor de citit, sentimentele i se vedeau pe față, dar acum nu avea nici o idee despre ce gândea în acel moment. Era tulburată? Supărată? Plină de resentimente?

– Ai plâns, a spus el, comentând ceea ce era evident, în timp ce se apropia.

– Da, Harrison. Putea observa scântei în ochii ei verzi, ceea ce era o ușurare. Furia o putea suporta. Asta se întâmplă în general când îi rănesc pe cei la care țin, a adăugat ea.

Cum ar fi ducele.

– Presupun că Lockwood nu știe să piardă.

– Acesta nu este un joc.

– Greșit. Ridicându-și o mână, și-a trecut dosul degetelor de la mâini de-a lungul bărbiei ei. Acesta a fost cu siguranță un joc și tu ai fost premiul cel mare.

Ea a făcut un pas înapoi, cu buzele lipite.

– Ar fi trebuit să vorbești în biroul tatălui meu. Ar fi trebuit să spui că nu m-ai compromis. Atunci nu am fi fost forțați să ne căsătorim.

– De ce naiba aș fi făcut așa ceva?

– Ca să mă scutească, să nu mai vorbim de părinții mei, de umilință. Și de Lockwood, dacă tot veni vorba. Lista este nesfârșită, Harrison.

– Deși nu aș fi ales un scandal ca fundal pentru căsnicia noastră, nu pot nici să regret. Ți-am spus că te vreau.

– A fost un acces de pasiune de moment. Maddie a închis ochii și și-a ciupit podul nasului cu două degete. Am devenit prea zeloși în foișor. A fost din cauza ploii și a întunericului, o nebunie temporară. Nici unul dintre noi nu știa ce vrea.

– Greșit. Ți-am spus mai devreme, ieri, că vreau totul de la tine. Mă referem la căsătorie și copii, râsete și lacrimi, o viață întreagă să te am alături de mine.

– Și când ai ajuns la această decizie capitală? Când erai la Paris, distrând dansatoare de cancan și sorbind absint?

– Cu mult înainte, de fapt.

Adevărul i-a scăpat, dar nu s-a ascuns de uimirea din expresia ei. Îi datora onestitatea, cel puțin în privința asta.

– Cum adică, cu mult timp înainte?

– Promit să îți explic totul în seara asta, a ridicat el mâinile. Chiar acum, trebuie să mă duc până la casa familiei mele și să pregătesc locul.

– Pentru ce?

Nu și-a putut ascunde zâmbetul.

– Pentru noaptea nunții noastre.

– Nu. Spatele ei s-a îndreptat. Aceasta nu este o căsătorie tradițională cu o noapte de nuntă obișnuită. Sunt mult prea supărată pe tine ca să accept asta.

El și-a coborât vocea într-o manieră seducătoare.

– Îți promit că nu va fi nimic obișnuit în noaptea nunții noastre.

– Acum faci glume? Și-a ridicat mâinile și le-a lăsat să cadă pe lângă corp. Asta mi-a dat viața peste cap, Harrison. Nu e un moment potrivit pentru glume.

– Îmi cer scuze, s-a dezmeticit el. A fost insensibil din partea mea. Dar privește lucrurile așa: te-am salvat de la o căsătorie plictisitoare cu un bărbat plictisitor care, fără îndoială, ți-ar fi dat copii plictisitori.

– Oh, deci ar trebui să îți fiu recunoscătoare. Despre asta e vorba?

Și-a lipit buzele și le-a ținut strâns. Se învârteau în cerc, fără să ajungă nicăieri. Ea era încă prea furioasă, iar el era prea fericit. Era mai bine ca această conversație să aibă loc în seara asta, odată ce erau căsătoriți și singuri. El putea să-i explice totul atunci, iar ea nu ar fi avut de ales decât să asculte.

Dar, deocamdată, trebuia să îi dea de ales. Maddie prefera logica și rațiunea pentru a lua o decizie. Nu putea uita că toate acestea o luaseră prin surprindere.

Întinzând mâna, el i-a luat-o, ușurat că nu mai vedea inelul ducal de logodnă.

– Știu că totul se întâmplă repede și că nu ai avut prea mult control în ultimele ore, a spus, îndulcindu-și tonul, dar te rog să mă crezi când îți spun că nu-mi doresc nimic mai mult pe lumea asta

decât să mă căsătoresc cu tine. Fiecare minut din viața mea, fiecare respirație mi-o voi petrece făcându-te fericită. Te rog, căsătorește-te cu mine, Mads.

– Nu am de ales. Lacrimile i s-au adunat pe pleoape. Întreg New Yorkul va afla despre acest scandal până la ora cinei.

– Întotdeauna ai de ales. Poți să te muți la Roma sau la Barcelona, să trăiești în străinătate pentru un an sau doi. Scandalul se va stinge în cele din urmă.

– Nu pentru părinții mei. Și cum rămâne cu planurile mele de a fi cea mai bună jucătoare de tenis pe iarbă din America? Nu pot... nu pot pleca.

– Unele fete călătoresc spre vest sau își schimbă numele. Nimeni nu trebuie să știe vreodată ce s-a întâmplat aici.

– Și să nu-mi mai văd niciodată familia sau prietenii? s-a încruntat ea. Nu vreau să încep o viață nouă ca o escroacă, fugind de lege.

– Atunci mi-e teamă că te-ai pricopsit cu mine.

– Iar tu cu mine, a spus ea, eliberându-se din strânsoarea lui. Și încă sunt supărată pe tine pentru că ai insistat când ți-am cerut mai mult timp.

– E în regulă.

Îl va ierta în cele din urmă. Sperăm că se va întâmpla odată ce va înțelege sentimentele lui pentru ea.

– Presupun că ne vedem mai târziu la ceremonie, atunci.

– Vorbesc serios în legătură cu noaptea nunții, Harrison. Nici măcar să nu te gândești la asta.

Imposibil. Nu putea face aproape nimic altceva decât să se gândească la asta.

Și-a vârât mâinile în buzunare și a început să meargă spre stradă.

– Presupun că vom vedea, viitoarea mea soție.

Ceremonia a avut loc repede.

Amețită și furioasă, Maddie a recitat cuvintele care aveau să o lege de Harrison pentru tot restul vieții. El a făcut același lucru, cu vocea lui clară și puternică în salonul aproape gol, cu o urmă de zâmbet pe față.

„Acesta a fost cu siguranță un joc, iar tu ai fost marele premiu."

A scrâșnit din dinți. Nu se deranjase să o curteze sau să i se confeseze până acum. Fusese o provocare pentru el să o fure de lângă

Lockwood și ea cedase într-un moment de slăbiciune. Nu l-ar fi putut învinovăți în totalitate doar pe Harrison. Fuseseră amândoi în foișor, iar ea îi permisese de bunăvoie să o conducă pe calea spre ruină. Și chiar o ceruse.

Acum totul se schimbase.

Când totul s-a încheiat, el a așezat umbra unui sărut pe buzele ei. Apoi, micul grup rămas încă în casă – părinții ei, Nellie, Kit, Madie și Harrison – au închinat un pahar de șampanie și au participat la o scurtă cină festivă, pe care Maddie nu și-o va aminti niciodată. Când a venit timpul ca ei să plece, Maddie a dispărut la etaj, disperată să aibă un moment de singurătate.

– Încetinește, a strigat Nellie de pe scări. Picioarele mele nu sunt la fel de lungi ca ale tale.

Nu realizase că prietena ei o urmărea, așa că s-a oprit pe palier până când Nellie a ajuns-o din urmă.

– A fost atât de îngrozitor pe cât mi-am imaginat?

– Nu și pentru mine, a spus Nellie. Mă bucur să văd pe altcineva implicat într-un scandal, de data aceasta.

– Am o nouă simpatie pentru tine.

– Oh, să nu-ți fie milă de mine. Șoaptele și disprețurile nu mă mai deranjează aproape deloc.

– Presupun că ar fi bine să mă obișnuiesc cu asta. Aproape nimeni nu și-a luat la revedere de la mine înainte de a pleca astăzi.

Însoțitorii le împachetaseră pe domnișoare într-o clipită după ce a apărut știrea, îngrijorați că o asociere cu un astfel de scandal ar putea afecta viitoarele lor perspective de căsătorie.

– Totul se va liniști, îți garantez, a spus Nellie, cu vocea plină de încredere.

Maddie nu era atât de sigură.

Când au ajuns în camera ei, Maddie a închis ușa și s-a sprijinit de ea, oftând.

– E prea târziu să înotăm spre Cuba?

– Da, a chicotit Nellie, așa că înveselește-te. Nu va fi chiar atât de rău.

– Care parte? Seara asta sau căsătoria mea?

– Ambele. Nellie a studiat expresia neîncrezătoare de pe fața lui Maddie. Nu te pot ajuta cu partea cu căsătoria, dar pot răspunde la

întrebările pe care le ai despre noaptea nunții. Ți-a spus mama ta la ce să te aștepți?

– Nu, bineînțeles că nu. Nici măcar nu vrea să discute despre perioada aceea a lunii. Dar nu contează, pentru că nu vorbesc cu Harrison. Sunt furioasă pe el.

– Maddie. Dezamăgirea s-a auzit în vocea lui Nellie. Și tu erai în foișor. În situația în care nu te-a forțat, atunci împărtiți vina.

– Știu, și sunt supărată și pe mine. Dar el a insistat și a insistat, iar apoi nici măcar nu a încercat să-mi protejeze reputația. Nu a spus nimic și m-a lăsat să suport greșeala noastră.

– Asta pentru că lui Harrison nu-i pare rău.

– Exact asta a spus și Lockwood. Doamne, ce dezastru!

– Chiar îți doreai să te muți în Anglia și să locuiești într-un conac vechi, unde curenții de aer se simt ca la ei acasă? Nellie și-a ridicat sprâncenele în sus, în timp ce se așeza pe marginea patului. Atât de departe de familia și de prietenii tăi? Și cum rămâne cu tenisul? Serios, Maddie.

– Nu ar fi fost atât de rău.

– Te rog. Te-ai fi ofilit și ai fi murit ca o glicină iarna în Anglia. Dacă mă întrebi pe mine, ești norocoasă. Te-ai căsătorit cu un bărbat care este îndrăgostit până peste cap de tine.

– După doar câteva zile? Imposibil. El însuși mi-a spus că acesta este un joc și că eu sunt premiul.

– Pentru că te-a dorit. Și, crede-mă, e întotdeauna mai bine dacă un bărbat te dorește mai mult decât să îl dorești tu pe el.

– Ca să nu-mi frângă inima?

– Nu. Nellie a mângâiat locul gol de lângă ea pe saltea. Stai jos și las-o pe mătușa Nellie să-ți povestească totul despre bărbați.

– Doamne, ești atât de îngâmfată când știi ceva ce eu nu știu!

– Pentru că tot ce te interesează este tenisul.

– Nu este adevărat. Intenționam să-mi petrec logodna adunând cunoștințe despre ce se întâmplă în dormitor. Atunci aș fi fost pregătită.

– Aceasta nu este o campanie care trebuie dusă sau un examen pentru care să înveți, a clătinat Nellie din cap într-o manieră dezaprobatoare. Îți voi spune tot ce vrei să știi despre elementele de bază. Restul este biologie simplă și atracție fizică.

– E discutabil. Maddie s-a așezat pe pat. Nu vom consuma căsătoria în seara asta.

Nellie a părut îngrozită.

– De ce nu?

– Nu mă simt pregătită. Abia cunosc această nouă versiune a lui Harrison. În plus, nu-mi place că ne-am căsătorit atât de repede.

– Maddie, a spus prietena ei cu un oftat. Bărbații sunt buni pentru foarte puține lucruri în viața asta. Sexul este unul dintre ele. Nu renunța la unul dintre lucrurile de care te vei bucura cu adevărat într-o căsnicie.

– O să doară?

– Nu ar trebui, dar s-ar putea să simți puțin disconfort dacă nu te pregătește cum trebuie.

– Să mă pregătească?

– Să te lărgească. Să te întindă. Cu degetele lui... Nellie și-a mișcat degetul arătător și cel mijlociu. Poate că vei fi foarte norocoasă și își va trece limba printre coapsele tale.

– Oh, Doamne!

Maddie și-a îngropat fața în mâini de rușine.

– Este jenă sau repulsie?

Nu putea nega atracția pe care o simțea față de Harrison, că trupul ei deborda de la atâta tensiune ori de câte ori se afla în prezența lui. Iar sărutul acela aproape că o arsese.

– Rușine.

– Așa am crezut și eu. Nellie și-a lovit umărul de cel al lui Maddie. Nu l-ai fi sărutat niciodată dacă nu erai atrasă de el. Cred că Harrison se va purta bine cu tine. Toate acele abilități pe care le-a dobândit la Paris... Trebuie să fie de folos unei femei – și la fel de bine ai putea fi tu aceea.

– Încă sunt supărată pe el.

– De înțeles, dar descarcă-ți frustrările pe corpul lui în seara asta. Crede-mă, te vei simți mai bine.

– Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

– A fost o glumă. Nellie s-a întins după mâna lui Maddie. Ca o persoană care are experiență în acest domeniu, crede-mă, nu ai de ce să-ți faci griji.

– Ești sigură?

– Absolut. Distracție plăcută. Nu ai ce să faci greșit. Doar puneți întrebări dacă nu sunteți siguri ce trebuie să faceți. Prefă-te

că este un meci de tenis și că trebuie să înveți tot ce poți despre adversarul tău.

Hmm, explicația asta chiar avea sens pentru ea. Descoperirea punctelor forte și a punctelor slabe, folosirea lor în avantajul ei. Dacă Harrison credea că acesta era un joc, atunci ea se va dovedi un adversar pe măsură.

Totuși, era furioasă pe el – și pe ea însăși. Totul se întâmplase atât de repede, iar imprudența lor îi rănise pe alții. I-a rămas întipărită în minte rușinea de pe fața lui Lockwood, dezamăgirea de pe chipul tatălui ei. Apoi mai erau și lacrimile mamei ei, însoțite de o listă cu tot ce pierduse Maddie din cauza acestui scandal.

Harrison i-a dat viața peste cap, i-a răstălmăcit planurile atent puse la cale în doar câteva zile. Cum putea să joace rolul soției iubitoare și devotate în seara asta, când tot ce-și dorea era să fie singură?

– Trebuie să mă culc cu el?

– Nu e obligatoriu, dar ar trebui. Este distractiv. Mai degrabă, ar trebui să fie distractiv. De ce crezi că sunt atât de mulți copii pe lume?

– De ce a trebuit să menționezi copiii? s-a văitat Maddie.

– Pune-l doar să folosească metoda retragerii. Așa nu vei rămâne însărcinată.

Toată această discuție despre copii și degete îi dădea lui Maddie o durere de cap.

– Tu știi multe despre această afacere, a schimbat ea subiectul. De ce nu am avut niciodată această discuție până acum?

– Nu am vrut să te corup. Acum, ne schimbăm?

Capitolul 16

Incapabil să stea nemișcat, Harrison se plimba pe lângă intrare. Era nerăbdător ca noaptea nunții lor să înceapă. În cele din urmă, zgomotul de pe palier i-a atras atenția. Nellie a coborât prima pe scări, cu un zâmbet complice pe față, urmată de soția lui.

Soția lui.

Iisuse, nu se mai sătura să spună asta. Maddie era tot ce își dorise, singura femeie pe care o iubise vreodată, și era a lui. Pentru totdeauna.

I-a evitat privirea în timp ce-și lua rămas-bun de la părinții ei. Apoi și-a înfășurat degetele în jurul brațului lui Harrison și l-a tras afară pe ușă.

– Să mergem.

Odată ajunși la trăsură, a ajutat-o să urce.

– Presupun că ești încă supărată pe mine.

– Ești foarte perspicace.

Ea s-a așezat pe scaun și a privit pe fereastră.

Casa familiei Archer se afla la doar cinci minute de castel. Nu era suficient timp pentru o conversație prelungită, pe care avea să o inițieze odată ajunși la casă. Cu toate acestea, își dorea un pic din vechea lui Maddie înapoi, fata cu dispoziție însorită și râs zgomotos.

Înainte de a se întâmpla orice altceva, trebuia să o ajute să-și elibereze o parte din furie. Scoțându-și mănușile, le-a băgat în buzunarul hainei și i-a tras mâna.

– Ce vrei să faci? a întrebat ea, încercând să se îndepărteze, dar el nu s-a lăsat cu una cu două.

– Să te venerez, dacă mă lași.

Răspunsul lui părea să o fi lăsat stupefiată, așa că el a profitat de asta, apăsându-și gura pe pielea goală a brațului ei, chiar la marginea mănușii. Ea și-a tras mâna încă o dată, mai slab de data aceasta și a tras o gură de aer în piept. El a sărutat-o din nou, limba lui pipăind pielea sensibilă, dându-i senzația de piele de găină.

Simțindu-se victorios, a început să descheie mănușa, mărgelele mici de perle alunecând prin găuri una după alta. Fiecare părticică din pielea ei primea atenția gurii lui, mergând din ce în ce mai sus, spre palma ei, până când i-a mușcat ușor partea inferioară delicată a încheieturii mâinii.

Gâfâielile ei moi umpleau trăsura în timp ce treceau prin orașul liniștit. Lucrând constant, a desfăcut articolul vestimentar subțire, până când a reușit să-i elibereze fiecare deget. Când a terminat, i-a apăsat un sărut profund în palmă.

– Întotdeauna mi-au plăcut mâinile tale. Sunt puternice și capabile, nu delicate.

– Sunt de la tenis. Încerc să fac pielea mai catifelată cu cremă, a șoptit ea, cu privirea fixată pe mâinile lor. Nimic nu funcționează.

– Nu trebuie să înmoi nimic pentru mine, Mads. Îmi place fiecare muchie aspră și fiecare loc dur. Ești perfectă.

A auzit-o înghițind în sec.

– Nu sunt deloc perfectă.

– Ești perfectă pentru mine. Întotdeauna ai fost.

– Chiar și atunci când eram acoperită de nisip și alge de mare? Mi-ai zis că sunt Colosala Creatura a mării pentru tot restul verii și că o să-i scrii domnului Barnum să mă angajeze.

– Chiar și atunci. I-a întors mâna și a sărutat-o și acolo. Mai ales atunci, pentru că nu ai eșuat niciodată să mă faci să zâmbesc într-un moment din viața mea când aveam nevoie disperată de asta.

Trăsura a încetinit când roțile au intrat pe aleea casei familiei sale, iar el i-a dat drumul cu reticență. Conacul întunecat era rece și brutal, cu fațada sa pătrățoasă și coșurile impunătoare. Îndesată și amenințătoare, fără flori sau vreun indiciu că ar fi fost primitoare, atât de asemănătoare cu familia lui. Fusese învățat să fie liniștit aici, să meargă în loc să fugă, să-și ascundă gândurile și să nu lase pe nimeni să știe ce simțea.

În curând, proprietatea îi va aparține și o va transforma în orice își dorea Maddie. Poate că va dărâma structura și o va construi de la zero. Ceva complet nou. Apoi ar putea să își creeze amintiri fericite aici, fără să mai rămână nimic din trecutul lui.

Ușa de la intrare s-a deschis și Evans, majordomul, a început să le dea indicații valeților pentru a ajuta cu cuferele.

– Domnule Archer, a spus el în timp ce Harrison a coborât din trăsură. Bine ați revenit!

– Bună, Evans. S-a întors și a ajutat-o pe Maddie să coboare și ea. Ți-o prezint pe soția mea, doamna Archer.

Maddie a înțepenit, probabil surprinsă de faptul că auzea cuvintele pentru prima dată, așa că el și-a pus mâna la baza spatelui ei și a ghidat-o înainte.

– Doamnă Archer! Evans a făcut o plecăciune. Este o plăcere. Vă rog să acceptați felicitările mele în numele personalului.

– Mulțumesc. Fața lui Maddie s-a înmuiat în fața bărbatului mai în vârstă, pe care îl întâlnise des în copilărie. Văd că nu te-ai schimbat deloc de la ultima mea vizită.

Evans s-a umflat în pene, evident mulțumit de compliment.

– Drăguț din partea dumneavoastră, doamnă, dar genunchii mei cam scârțâie acum. Vestesc mereu ploaia.

– O să-ți trimit niște unguent, pe care îl folosesc pentru durerile de mușchi, a spus ea. Mă ajută după antrenamentul de tenis. Am luat rețeta de la unul dintre aruncătorii de la Brooklyn Bridegrooms.

Harrison s-a încruntat când au intrat în casă.

– Un jucător de baseball?

– Da. Este prieten cu antrenorul meu, Valentine Livingston.

Gelozia i s-a încolăcit în stomac, dar și-a înăbușit mârâitul care își făcea drum cu repeziciune spre gât. Bineînțeles că ea își făcuse prieteni și ieșise în oraș în ultimii trei ani – și el făcuse la fel în Paris – dar era lacom să revendice fiecare minut din timpul în care fuseseră despărțiți. O voia doar pentru el.

„Tu ești cel care a plecat. Nu o poți învinovăți pentru că și-a continuat viața aici."

Adevărat. Într-o zi va afla tot ceea ce a pierdut, aventurile pe care ea le-a trăit fără el. Seara asta, însă, avea un scop foarte diferit. Și scopul nu era să vorbească.

A tras-o către dosul casei, în direcția unde îi pregătise surpriza.

– Evans, de îndată ce totul este aranjat cu bagajele noastre, tu și restul personalului puteți să vă luați liber pentru restul serii.

– Mulțumim, domnule.

– Și vă rog să transmiteți mulțumirile mele personalului pentru tot ce ați realizat astăzi.

Personalul mutase munții din loc pentru a face ceea ce le ceruse Harrison. Tatăl său acceptase obediența lor ca pe un drept, acționând ca și cum fiecare angajat și membru al personalului îi datora absolut totul – inclusiv trupurile lor, dacă el dorea acest lucru. Fusese un angajator abuziv, iar Harrison trebuia să le demonstreze că nu va acționa în aceeași manieră barbară.

Descotorosindu-se de acele amintiri, a strâns mai tare mâna lui Maddie și a condus-o afară. Era pregătit să lase trecutul deoparte și să îmbrățișeze viitorul lor împreună.

– Unde mergem? a întrebat ea, odată ajunși la peluza din spate.

– Este o surpriză.

Ea a încercat să se oprească în loc în timp ce se apropiau de grajduri. Aproape de ei se afla adăpostul de trăsuri, cu ușile de lemn închise.

– Harrison, am avut parte de destule surprize astăzi. Dacă nu te superi, aș vrea să fiu singură într-o cadă.

Întorcându-se spre ea, a luat-o în brațe.

– Îți jur, o să-ți placă asta.

Cu brațele înfășurate ușor în jurul umerilor lui, ea a rămas tăcută tot restul drumului până la adăpostul de trăsuri. Senzația corpului ei asupra corpului său era amețitoare, de parcă ar fi sorbit absint timp de ore întregi. Se gândise la această noapte atât de des de-a lungul anilor, și-o imaginase iar și iar, încât aproape că nu-i venea să creadă că, în sfârșit, urma să se întâmple.

„E soția mea. A mea, pentru totdeauna."

În seara asta, avea să-i arate exact ce însemna asta.

A lăsat-o jos și a deschis ușile adăpostului. Înăuntru, totul era aranjat exact așa cum a cerut. Interiorul fusese golit, iar vehiculul și echipamentul fuseseră înlocuite de o masă rotundă minusculă, două scaune și un divan. Luminile erau înșirate pe tavan, becurile descoperite aruncând o strălucire galbenă blândă asupra interiorului, iar covoare de pluș acopereau podeaua. Dulciuri și fructe erau așezate pe o masă laterală, în timp ce o sticlă de șampanie se răcea într-o găleată lângă masă.

Ea a întors capul, încercând să privească la tot ce era în jurul ei.

– Ce este asta? Nu înțeleg.

A respirat adânc. Chiar dacă ceea ce spunea avea să o sperie, era timpul să fie sincer. Îi datora atât de mult. Cum puteau să meargă mai departe dacă nu-i spunea de ce venise la Newport?

A închis ușa și s-a apropiat încet de ea. Băgându-și mâinile în buzunarele pantalonilor, a încercat să își încetinească bătăile puternice ale inimii.

– Știi că obișnuiam să mă ascund aici în timpul verii. Casa aia, Mads, făcând o grimasă, a arătat cu mâna în spate, către cabană, nu-mi inspiră amintiri plăcute. Nici una. Am fost nefericit acolo. Dar aici, eram liber. Obișnuiam să mă culc în trăsura închisă sau sus, în pod, oriunde nu puteam fi văzut. Știi la ce mă gândeam când eram aici?

– Nu, a spus ea încruntându-se.

– La tine. Treceam în revistă fiecare cuvânt pe care l-ai rostit, fiecare zâmbet pe care mi l-ai oferit. Mi-am imaginat cum ar putea arăta viitorul nostru, dacă am fi împreună. M-am întrebat dacă m-ai putea dori vreodată la fel de mult cum te-am dorit eu. Și vrei să știi ce altceva?

– Ce?

Ochii ei s-au mărit.

– Mă gândeam la cum ar fi fost să te sărut.

Făcând un pas în față, i-a luat mâna și și-au împreunat degetele.

– Serios?

– Tot timpul. Așa că mi s-a părut potrivit să te aduc aici în această seară, în speranța de a împărtăși primul nostru sărut ca soț și soție.

– M-ai sărutat după ceremonie.

– Acela nu a fost un sărut, a spus el, clătinând din cap. Vreau să spun... un sărut cum trebuie, unul care îți va tăia respirația și care te va uda leoarcă.

Ea a început să râdă, apoi și-a înclinat capul într-o parte în timp ce îl studia.

– Înțeleg. Mă doreai, chiar și atunci?

– Da. Și-a ridicat mâna liberă și a pus-o pe obrazul ei. Încă o mai fac.

– Mă faci să-mi fie foarte greu să rămân supărată pe tine.

– Atunci ar fi bine să te pregătești pentru ceea ce voi spune în continuare. Degetul lui mare i-a mângâiat pielea moale a feței. Am venit la Newport pentru tine. Nu am fost niciodată interesat de celelalte femei. Petrecerea de la castel a fost un șiretlic doar pentru a fi aproape de tine.

Lui Maddie i-a căzut fața.

– Glumești, nu-i așa?

– Nici măcar un pic. Din momentul în care am auzit că nu te-ai căsătorit, am decis că voi cerși, împrumuta și fura pentru a te cuceri. Soarta îmi mai dăduse încă o șansă și nu aveam de gând să o irosesc de data aceasta.

– Cum adică, de data asta?

– Că nu aveam de gând să renunț atât de ușor.

– Ești cel mai confuz și exasperant om, Harrison Archer.

– Cel puțin nu te voi plictisi niciodată.

– Stai așa! Și-a pus o mână pe umărul lui, punând spațiu între ei. M-ai rugat să organizez o petrecere acasă pentru tine, să-mi invit prietenele de neegalat, doar ca o modalitate de a petrece timp cu mine? a pus ea întrebarea categoric, fără nici o urmă de emoție, iar el s-a întrebat dacă nu cumva a greșit spunându-i.

„Trebuia să-i spui. Minciunile nu fac altceva decât să dea naștere la alte minciuni."

– Da.

– Nellie a insistat că nu erai interesat de nici una dintre celelalte femei, a spus ea, luminându-se la față acum, că totul avea sens. Și așa se explică de ce Katherine nu s-a mai întors la foișor.

– Prietenele tale ți-au spus?

– Nu toate.

Ea a pipăit absent una dintre capsele de la gulerul lui, însă el era foarte conștient de atingerea ei, fiecare mică mișcare trimițând valuri de căldură prin venele lui. A rămas perfect nemișcat, disperat ca mângâierea inocentă să continue. Ea a clătinat din cap.

– Nu mă pot hotărî dacă să fiu supărată sau flatată.

– Sper să fie ultima variantă, evident, dar probabil că merit să fii supărată pe mine. Te-ai chinuit mult din cauza mea.

– Da, așa este, și toate prietenele mele au participat cu bună-credință. A făcut o pauză. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi avut succes cu mine? Ai fi curtat una dintre celelalte femei?

– Categoric nu, a venit răspunsul rapid.

– Deci ai fi lăsat-o pe mama ta să te dezmoștenească?

– Nu vreau să discutăm despre mama mea – nici acum și niciodată. I-a împins o șuviță de păr mătăsos după ureche. Să știi doar că ceea ce e aici a fost tot ce a contat – tu și cu mine, împreună.

Ea s-a înmuiat, căldura întunecându-i smaraldul ochilor și transformându-l în verdele mușchiului de copac. Și-a strecurat brațele

în jurul umerilor lui, iar el și-a ținut respirația, fără să vrea să o împingă, lăsând-o pe ea să preia conducerea. Deocamdată.

Ea se juca cu părul de pe ceafa lui.

– Am atât de multe întrebări... Mi se învârte capul.

– Voi răspunde la toate la momentul potrivit, promit. Și-a strecurat mâinile pe șoldurile ei. Și mi-ar plăcea să cred că, mai mult decât întrebările, eu îți fac capul să se învârtă.

Și-a lins buzele, pieptul ridicându-i-se și coborându-i mai repede, șoldurile lor aproape atingându-se.

– Le datorezi prietenelor mele niște scuze.

Nu a putut să nu se uite insistent la gura ei. Acele buze pline și umede implorau să fie sărutate, să-și lipească gura de a ei, în timp ce el îi spunea fără cuvinte tot ce însemna ea pentru el.

– Le voi trimite zeci de flori dacă asta înseamnă că mă vei ierta.

– Acesta va fi un început bun. Și îi datorezi scuze și lui Lockwood. Nu merită să fie umilit în felul acesta. Voi găsi propria cale de a mă revanșa față de el, iar tu trebuie să faci la fel.

– O voi face, promit. A ridicat o sprânceană. Asta înseamnă că putem trece la activități mai interesante?

– Cum ar fi să ne sărutăm?

– Ar fi un început, a spus el. Sărută-mă. Aplecându-se mai aproape, și-a coborât vocea. Te rog, Maddie. Fă ca visele acelui băiat să devină realitate.

– Mai degrabă aș prefera să fac ca fanteziile bărbatului să devină realitate.

La auzul acestor cuvinte, dorința i s-a prelins de-a lungul coloanei vertebrale și i s-a așezat în zona inghinală.

– Ești sigură? Pentru că bărbatul acesta are un număr destul de mare de fantezii și unele sunt șocant de creative.

– Ar fi trebuit să știi până acum că sunt întotdeauna gata să accept orice provocare.

La naiba, o iubea pe femeia asta.

A tras-o mai aproape de el, lăsând doar o fărâmă de spațiu între trupurile lor.

– Atunci ar fi bine să începem.

Maddie se ținea tare, mintea ei fiind răvășită de apropierea lui, de cuvintele spuse de Harrison. Știa că ar fi trebuit să fie furioasă

pentru că petrecerea fusese doar un șiretlic – și era cu siguranță furioasă în numele prietenelor ei, care participaseră cu bună-credință –, dar o parte din ea se simțea flatată.

„Am decis că voi cerși, împrumuta și fura pentru a te cuceri."

Nu era obișnuită cu această versiune nemiloasă și ambițioasă a lui Harrison Archer. Dar cel puțin asta explica de ce insistase atât și de ce nu-i plăcuse niciodată de Lockwood.

Din nefericire, dorința care îi făcea pielea de găină îi zăpăcea raționamentul, estompând întrebările pe care știa că ar fi trebuit să și le pună. Îi amorțea furia și-i masca nedumerirea. Totul se estompa când Harrison continua să o privească cu insistență. Era un chip pe care îl cunoștea bine, de la liniile mici din jurul ochilor până la felul în care părul i se încolăcea la baza gâtului. Dar exista ceva nou între ei, nou și palpitant. Niciodată nu visase că el o va privi cu o dorință atât de aprigă și un devotament atât de intens, ca și cum ea ar fi fost absolut totul.

„Doar să știi că asta a fost tot ce a contat – tu și cu mine, împreună."

Răspunsurile și scuzele puteau aștepta.

– Nu vreau să te grăbesc. I-a căutat privirea, degetele lui strângându-i foarte ușor șoldurile, ca și cum s-ar fi luptat să se controleze. Vrei șampanie mai întâi?

Se gândea la vestiar, la foișor, unde legătura dintre ei s-a dovedit nestăvilită și de necontestat. Fiecare parte din ea tânjea după acea dezlănțuire, după frenezia pasională pe care o trăise doar alături de el.

– Șampania poate aștepta.

S-a ridicat pe vârfuri și a micșorat distanța dintre ei, gura ei întâlnind-o pe a lui într-un efort imperfect. Cu toate acestea, el nu părea să observe și s-a mișcat instantaneu pentru a-și contopi buzele cu ale ei. Gura lui era ademenitoare și blândă, dar nu i-a dat nici un răgaz, furându-i respirația și mințile cu totul. Curând, ea se simțea ametită și disperată, iar vârfurile degetelor i se înfigeau în scalpul lui pentru a se ține de el.

„Mai aproape. Mai mult. Te rog."

Ca și cum ar fi rostit cuvintele cu voce tare, Harrison și-a deschis gura și și-a plimbat limba pe buzele ei. Ea și le-a desfăcut cu o impetuozitate care ar fi șocat-o cu o săptămână în urmă. Gura lui era caldă și alunecoasă, iar sărutul a devenit mai profund. Respirau cu

greutate, în timp ce fiecare se lupta pentru aer. Era ca și cum ar fi fost încă în foișor, reluând exact de unde rămăseseră cu o seară în urmă.

Mâinile lui au alunecat până la fundul ei și a tras-o mai aproape, șoldurile ei izbindu-se de ale lui, iar ea îi simțea erecția, tare și nerăbdătoare. Era imposibil să rămână nemișcată. Era febrilă, ardea de vie, fiecare parte din ea devenind din ce în ce mai frustrată și mai nerăbdătoare, pe măsură ce sărutul se prelungea.

El s-a tras înapoi și sărutul lor s-a întrerupt, doar ca să poată apăsa sărutări cu gura deschisă de-a lungul maxilarului și a gâtului ei. A supt-o cu putere de pielea sensibilă care îi acoperea pulsul și plăcerea a săgetat-o direct între picioare.

– Vreau să te însemn, a murmurat el, dându-i drumul, chiar dacă nu ar trebui. Să fac în așa fel încât toată lumea să știe că ești a mea.

Ideea o atrăgea mult mai mult decât ar fi trebuit, având în vedere că fusese logodită cu un alt bărbat, mai devreme în aceeași zi.

– Doar dacă mă lași să fac același lucru.

– Doamne, nimic nu mi-ar plăcea mai mult. El i-a ciupit buza de jos, iar înțepătura delicioasă a dinților lui a făcut-o să tremure. Dar nu este deloc necesar. Întotdeauna am fost al tău.

S-a dovedit imposibil de vorbit după o declarație ca aceea, așa că ea l-a sărutat înapoi, mai încet de data aceasta, iar el a lăsat-o, mâinile lui ținând-o nemișcată în timp ce ea îi explora gura. Și-a trecut limba peste buzele lui pline, apoi i-a mușcat și supt buza de jos, până când respirația lui s-a întrerupt, iar apoi el s-a scufundat în gura ei, preluând controlul cu lovituri îndrăznețe și sărutări adânci până când ea a gemut. Totul în ea se întindea spre el, pulsul îi bătea în urechi ca o bătaie de tobă.

De ce nu realizase niciodată că va fi așa între ei? Atât de necesar, atât de perfect. Dorința o zgâria cu ghearele pe dinăuntru, mai puternică decât experimentase vreodată în timpul propriilor explorări. Mâinile lui erau peste tot, copleșind locurile care îi erau la îndemână. Când el i-a pipăit sânul, ea și-a arcuit spatele, dornică de mai mult, dar toate hainele dintre ei...

– Vrei să mergem în casă, a oftat el în dreptul gurii ei, unde pot să-ți fac tot felul de lucruri păcătoase într-un pat adevărat?

S-a gândit la casă, cu răceala ei impersonală și umbrele ei dezaprobatoare. Un loc pe care îl ura, un loc care nu conținea bunătate sau ospitalitate. Nu i se părea deloc corect din partea ei să se

gândească să stea acolo și, în plus, se aflau aici, în locul unde el o visase. Îi visase împreună.

– Nu. Ar trebui să rămânem.

– Dar..., a aruncat o privire rapidă spre divan, ca și cum ar fi cântărit micuța piesă de mobilier în raport cu toate lucrurile pe care ar fi dorit să i le facă. Ești sigură?

– Nu am nevoie de un pat, niciodată nu a fost mai sigură de ceva ca acum, dar voi avea nevoie de ajutor pentru a ieși din rochia asta.

– Asta pot să fac, a spus el, zâmbind în colțul gurii.

Îndepărtând-o de el, s-a apucat să lucreze la nasturii mici de la baza gâtului, desfăcându-i rapid, cu eficiență. Aerul din adăpost era cald și plin de cântecele greierilor și ale cicadelor de afară, un fundal familiar și potrivit pentru noaptea nunții lor. El nu spunea nimic în timp ce degetele lui scoteau și desfăceau. Amândoi respirau greu. Ea a început să-și descheie nasturii de la încheietura mâinii, deși progresa încet și greoi.

– La naiba, a mormăit el. Atât de mulți nasturi.

În cele din urmă a reușit să slăbească rochia suficient de mult pentru a-și strecura mâinile înăuntru, în jurul taliei ei încorsetate, și până la piept, unde i-a acoperit sânii. Când spatele ei s-a întâlnit cu partea din față a corpului lui, i-a simțit erecția cuibărită pe fund și a inspirat scurt. El a înconjurat-o. Îl simțea peste tot și s-a tras mai aproape, mișcându-și pelvisul de al lui.

Harrison a șuierat, strângându-și degetele pe pieptul ei înainte de a o întoarce. I-a văzut nevoia nedisimulată de pe față, roșeața de pe piele. În ochi i se putea citi dezlănțuirea, care nu fusese acolo cu o clipă în urmă, dar și vulnerabilitatea.

– Nu știu dacă pot fi blând cu tine, a șoptit el. Te doresc de atât de mult timp.

– Nu sunt fragilă, a spus ea și a ridicat încheietura mâinii, într-o rugăminte tăcută de ajutor.

Nasturii de la încheieturile mâinilor au fost descheiați rapid și el i-a tras rochia în jos, până când a ajuns pe podea. Apoi i-a dezlegat jupa, lăsând-o și pe aceasta să cadă.

A rămas doar în corset, furou și lenjerie intimă în mijlocul încăperii și, deși nervii îi clocoteau în stomac, nu a făcut nici o încercare de a se ascunde de el. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva,

probabil că ar fi fost îngrozită. Dar ea nu era timidă cu Harrison, nu fusese niciodată.

Nu s-a grăbit să o privească, mâinile lui alunecând peste formele ei încă ascunse de oasele de balenă ale corsetului și de material.

– Doamne, ești minunată!

Pășind în spatele ei, a tras de sforile corsetului, slăbindu-le, până când piesa grea a putut fi scoasă. Sânii ei erau de mărime medie, dar chiar acum erau plini de dor, sfârcurile, puncte strânse pe sub furoul subțire. Când el a luat carnea în mâinile lui puternice, modelând-o și mângâind-o, ea și-a lăsat capul să cadă înapoi pe pieptul lui, cu pleoapele închizându-se în derivă, în timp ce plăcerea i se prelingea de-a lungul coloanei vertebrale și în jos, între picioare.

I-a dat jos furoul, iar mâinile lui i-au mângâiat pielea goală a sânilor. Un sentiment electrizant a atins-o în profunzime. Presiunea degetelor lui a devenit mai aspră, respirația lui fierbinte în urechea ei, iar el a strâns-o cu o presiune delicioasă. Apoi degetele lui s-au mutat către vârful sânilor, unde i-a tachinat sfârcurile, ciupindu-le.

– *Harrison*, a gâfâit ea.

Cu un mârâit, el și-a împins erecția dură de trupul ei.

– Am așteptat o viață întreagă să te aud spunându-mi numele în felul ăsta. Palma lui a călătorit spre sud până când a ajuns la joncțiunea coapselor ei. Hmm, chiloții tăi sunt uzi.

– Cred că asta înseamnă că m-ai sărutat cum trebuia.

Și-a ridicat brațele și, curbându-și corpul spre al lui, și le-a împletit în jurul gâtului lui. Se simțea atât de confortabil cu el, ca și cum nimic din ceea ce ar fi putut face nu l-ar fi șocat sau dezamăgit.

Degetele lui au scormonit în interiorul țesăturii până când i-a găsit miezul, care era umflat și alunecos. Nici o altă mână în afară de a ei nu mai explorase vreodată acest loc, iar ea adora senzația degetelor lui bătătorite în timp ce el îi trasa fiecare parte, de la buzele exterioare până la intrare.

– Ești atât de udă, a murmurat el pe gâtul ei. Abia aștept să te gust.

El a continuat să o mângâie, evitând singurul loc care o durea cel mai tare, iar ea abia îi mai putea suporta tachinările.

– Te rog, s-a auzit spunând parcă de la distanță.

– Treci pe divan.

Deși vocea lui era constantă, respirația lui nu era, iar reacția lui a îmbărbătat-o. S-a îndreptat spre divan, știind că el o privea, știind că tocurile cizmelor ei scurte îi făceau posteriorul să iasă în evidență. Când s-a întors și s-a așezat pe marginea divanului, goală de la brâu în sus, privirea lui era strălucitoare și fierbinte, înfometată și plină de adorație. Se simțea chiar mai puternică decât se simțea pe terenul de tenis. În adâncul ei, știa că Harrison, cel mai apropiat confident al ei în cea mai mare parte a vieții, o va proteja întotdeauna.

„M-am întrebat dacă m-ai putea dori vreodată la fel de mult cum te-am dorit eu."

În acest moment, răspunsul era fără echivoc da.

Fără să-și ia ochii de la ea, și-a dat jos haina neagră de seară și a aruncat-o pe podea. Și-a smuls papionul, apoi și-a desfăcut vesta. Colierul și butonii de la manșete au fost următoarele, înainte de a se descălța de pantofi. Rămânând doar cu bretelele, în cămașă și pantaloni, s-a îndreptat spre ea, cu părul răvășit de mâinile ei și buzele inflamate de la săruturile lor.

– Întinde-te pe spate!

Asta era? Avea de gând să o pregătească, apoi să o călărească? Nellie a asigurat-o pe Maddie că îi va face plăcere și știa că Harrison nu i-ar fi făcut niciodată rău cu bună-știință. Nesigură, s-a lăsat pe spate și și-a forțat membrele să se relaxeze.

În loc să se urce pe divan, Harrison a îngenuncheat pe podea lângă picioarele ei. I-a ridicat piciorul, i-a desfăcut șiretul de la cizmă și i-a scos-o. Apoi a făcut același lucru cu cealaltă cizmă, lăsând-o doar în ciorapi. Strecurându-și mâinile sub posteriorul ei, a tras-o la marginea divanului, așezând-o într-un ușor unghi.

– Desfă-ți picioarele!

Acest lucru era neașteptat pentru ea.

– De ce?

– Cum am spus, abia aștept să te gust.

„Poate că vei fi foarte norocoasă și își va trece limba printre coapsele tale."

La asta se referise Nellie?

Mușcându-și buza, Maddie s-a luptat cu un val de stânjeneală și și-a desfăcut picioarele. Aerul din încăpere i-a scăldat pielea fierbinte, iar el s-a uitat la carnea goală expusă de crăpătura din lenjeria ei intimă, ca și când ar fi fost fascinat de ea, cu fața alarmant de

aproape. Tocmai când ea începea să devină neliniștită, el și-a aplecat capul în față, iar respirația lui caldă a trecut pe lângă ea, apoi limba lui i-a atins centrul.

– Oh, a spus ea, intimitatea și plăcerea pe care o simțea șocând-o.

Mai îndrăzneț, îi săruta carnea în timp ce o explora, atingând-o și mângâind-o, înainte de a-și trece limba prin pliurile ei, lingând fiecare părticică din ea. Ea a tremurat, cu pleoapele grele căzând, iar el a gemut, sunetul vibrând prin ea.

„Doamne. Am murit și am ajuns în rai."

Se simțea ca și cum ar fi fost invers, ca și cum fericirea veșnică ar fi rezidat în acel loc umflat și umed, iar el l-ar fi deblocat. Cu câteva mișcări ale limbii, îi făcuse întregul corp să tremure de extaz. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi continuat? Ar fi luat foc?

O lingea, gustând umezeala adunată la intrarea ei, apoi și-a croit drum spre micul mănunchi de nervi din vârf. Dorința trecea peste ea în valuri, crescând, dublându-se și triplându-se, până când a gâfâit, cu capul zvârcolindu-se pe divan. Era prea mult, dar și prea puțin în același timp. Apoi el a luat acel mănunchi în gură, purtându-se cu atâta grijă și trecându-și limba peste el, iar trupul ei s-a strâns ca o sârmă, sângele ei vibrând de senzații de nedescris.

S-a agățat de el cu unghiile, mușchii ei se încleștau în timp ce el o împingea și mai mult către acel moment eliberator, gura lui era necruțătoare, dând și dând până când a ajuns pe culmile plăcerii. Apogeul i-a sfâșiat jumătatea inferioară, gura ei atârnând deschisă în timp ce un geamăt lung i-a scăpat din gât. A continuat și a continuat, o explozie de scântei albe, țâșnind și strălucind sub pielea ei.

Când, în cele din urmă, ea a coborât pe partea cealaltă, el a lăsat-o mai moale, lingând-o în continuare ușor, ca și cum ar fi savurat-o. Ochii lui au străbătut lungimea corpului ei, până când i-a întâlnit privirea, ochii lui de un albastru intens strălucind de dorință.

– Ți-a plăcut asta? a murmurat el.

Ea a dat din cap aprobator, nefiind sigură că putea forma cuvinte încă.

– Bine. Atunci lasă-mă să o fac din nou.

Capitolul 17

Lui Harrison nu-i venea să creadă cât de norocos era. Femeia pe care și-o dorise dintotdeauna – acum soția lui – era aici, aproape goală în fața lui, gustul excitației ei umplându-i gura. Chiar dacă nu reușea să-și aducă familia la ruină, putea să moară un bărbat fericit.

Femeia era superbă. Membre lungi, tonifiate de la exerciții fizice, piele fină și sâni rotunzi și fermi, care îi implorau gura și mâinile să îi atingă. Nici ea nu era tocmai timidă. Era clar că nu avea prea multă experiență, dar nu se ascundea de el. Avea încredere în el pentru a-i arăta ce însemna plăcerea. Era un dar dat naibii, unul pe care nu avea să-l ia niciodată de bun.

A continuat să o guste, bucurându-se de răspunsul corpului ei. A făcut-o să ajungă la apogeu rapid, frumos, lăsând-o moale și umedă, iar el abia aștepta să repete asta.

– Din nou? a răsuflat ea, calmându-se.

Privirea ei era ușor nefocalizată, iar el a trebuit să-și rețină un zâmbet.

– Da, minunata mea soție. Din nou.

Se cutremura, gâfâind în timp ce-i privea gura și limba sugând și lingând, ciupind și sărutând între picioarele ei. Era partea lui preferată din corpul unei femei, atât de delicioasă și de coaptă, atât de plină de secrete. Spera ca Maddie să nu obosească niciodată să îi permită să îi ofere orgasme cu gura lui.

Clitorisul ei era umflat și sensibil de la ultimul ei orgasm, așa că el s-a concentrat pe intrarea și pe buzele ei, lipăind ușor. Luându-și un deget, l-a strecurat parțial înăuntru, aproape gemând la senzația de strânsoarea caldă. Penisul lui era dureros de tare, tresărind la gândul de a se cufunda în toată acea căldură confortabilă.

Nu încă. Voia ca ea să fie pregătită. Mai mult decât pregătită. Să îl implore, de fapt. Și nu era nevoie să se întâmple în seara asta. În timp ce el murea de nerăbdare să intre în ea, mai aveau ani buni

de sex în față. Luni și zile și ore de tachinări, de explorări, de jocuri, doar de a fi împreună. Dacă ea avea nevoie de timp să se acomodeze cu partea fizică a relației lor, el nu se supăra. În cele din urmă, ea avea să tânjească la fel de mult ca și el.

– Oh, Doamne! *Harrison*!

Ea și-a legănat șoldurile, împingându-i degetul mai adânc, iar el a gemut pe pielea ei. Existau toate șansele ca el să-și dea drumul în pantaloni, ca un flăcău, dacă ea continua așa.

Și-a lăsat degetul înăuntru pentru puțin timp, lăsând-o să se obișnuiască cu senzația, în timp ce îi înconjura ușor clitorisul cu limba. Una dintre mâinile ei a ajuns în părul lui, ținându-l pe loc în timp ce el o tachina. Nu a durat mult până când ea s-a contorsionat sub el, iar el a mărit presiunea gurii sale chiar înainte de a introduce un al doilea deget. Cam strâmt, dar ea a acceptat lățimea adăugată după două pompări ale mâinii lui.

– Sunt gata, a expirat ea, cu unghiile înfipte în scalpul lui. Te rog, Harrison. Sunt pregătită.

El nu a spus nimic, doar a continuat să-și introducă și să scoată degetele, în timp ce o lingea. Când coapsele ei au început să tremure, el și-a trecut ușor limba pe deasupra mănunchiului de nervi, hotărât să o împingă încă o dată peste limită.

Ea l-a smucit de păr și el a ridicat capul. Ochii ei sălbatici s-au fixat pe ai lui.

– Acum, te rog. Am nevoie de tine acum.

– Nu trebuie să facem mai mult decât atât în această seară. Relaxează-te și lasă-mă să te fac să te simți bine.

Asta i-a atras atenția.

– Nu vrei să faci mai mult decât atât?

– Bineînțeles că da. Dar pot să aștept până când ești gata.

Era atât de tare, pielea penisului lui era atât de întinsă încât era chiar dureros.

– Tocmai ți-am spus că sunt gata.

Și-a lăsat capul pe coapsa ei și i-a zâmbit, degetele lui continuând să intre și să iasă din corpul ei.

– Nu ești pregătită, scumpo.

O strălucire de supărare i-a traversat fața înainte de a clipi la el.

– Ce?

– Mads, încă de acum douăzeci de minute, ai lăsat să se înțeleagă că m-ai sugruma dacă te-aș atinge în seara asta. Crede-mă, nu ești pregătită.

– Dar acum mă atingi.

S-a aplecat să-i sugă clitorisul, iar ea a gâfâit în cel mai atrăgător mod. El a zâmbit.

– Cu siguranță că te ating.

– Ești în mod deliberat obtuz.

– Și dacă încă mai poți să vorbești în propoziții complete, atunci nu-mi îndeplinesc corect îndatoririle de soț. Și-a încolăcit degetele în interiorul ei, frecând țesutul spongios de pe peretele superior al vaginului ei. Întregul corp al lui Maddie s-a contractat și a scos un strigăt răguşit. El i-a dat o lingere lungă în semn de apreciere.

– Harrison, oprește-te! Dezbracă-te! Am nevoie de tine acum.

Atât de impunătoare. Îi plăcea la nebunie. Totuși, a ignorat-o. În schimb, a încercat un alt deget, recompensat când corpul ei l-a acceptat. Câte orgasme îi putea oferi în seara asta? Patru?

Dintr-odată, ea i-a împins capul și s-a chinuit să se ridice.

– Unde te duci? s-a încruntat el la ea.

– Nu mă asculți! I-a smuls o bretea de pe umăr, apoi a ajuns la cealaltă. Dă-ți hainele jos.

Râzând, el i-a oprit mâna.

– Îmi place entuziasmul tău, dar...

– Nu mai râde. Acesta nu este un joc.

– Nu este nici o grabă, a spus el pe un ton mai dulce. Avem o viață întreagă să ne bucurăm unul de celălalt.

– Acum nu mai e nici o grabă? Buzele ei s-au aplatizat, ochii sclipindu-i. Bărbat exasperant. Grăbește-te. Vreau o noapte de nuntă adevărată.

Asta l-a luat prin surprindere.

– Da?

– Da, vreau.

I-a împins și cealaltă bretea în jos, apoi a început să-i descheie pantalonii.

„Oh, Doamne."

Era serioasă. Erecția lui pulsa, disperat după ea, și s-a trezit că se ridică în picioare și că îl dezbracă de haine, înainte ca el să își dea seama ce se întâmplă. În timp ce el își scotea cămașa, ea și-a

strecurat mâna înăuntru pantalonilor lui. O presiune caldă i-a învăluit penisul și genunchii i s-au îndoit în timp ce dorința îi exploda în vintre. Blestemând, și-a închis ochii.

– Nu știu, Harrison, a gângurit ea. Nu mi se pare că ești pregătit.

Un sunet sugrumat i-a ieșit din gât în timp ce i-a îndepărtat mâna.

– Dacă voi fi mai pregătit, îmi voi da drumul înainte de a începe. Dă-ți jos chiloții.

Ea a făcut cum i-a cerut, dezlegându-și și dându-și jos chiloții și ciorapii, în timp ce el își scotea costumul și șosetele. Când a fost complet dezbrăcat, a lăsat-o să se uite cât și-a dorit.

Privirea ei a zăbovit pe erecția lui.

– Ești sigur că ai folosit destule degete?

Aerul rece i-a sărutat pielea încinsă a penisului și nu s-a putut abține să nu-l mângâie. Fiecare trecere a mâinii lui era o fericire atroce și o tortură delicioasă.

– Nu, probabil că nu. Dar am putea face tot felul de alte lucruri în afară de sex.

Sprâncenele ei delicate s-au ridicat la auzul acestui cuvânt.

– Ai o gură răutăcioasă, Harrison Archer.

– Cred că îți place. De fapt – și-a înclinat bărbia spre locul cald dintre picioarele ei – știu că îți place.

Ea era întinsă pe divan, toată grație feminină și piele suplă, iar el abia știa de unde să înceapă. Voia să o atingă și să o sărute peste tot. Când ea și-a despărțit coapsele, el abia mai putea să tragă aer în plămâni.

Spera să nu fie ceva ce va regreta mai târziu, dar era flămând după ea. Iar ea voia o noapte de nuntă cum se cuvenea. Trebuia să facă lucrurile cât mai confortabile pentru ea.

Strecurându-și mâinile pe sub spatele ei și în spatele genunchilor, a ridicat-o doar cât să alunece pe sub corpul ei. Apoi a răsucit-o astfel încât să se așeze pe el, cu centrul ei deasupra membrului lui. Era fierbinte și umedă, iar apropierea de acel rai strâmt era aproape prea mult de suportat.

Și-a pus mâinile pe abdomenul lui.

– Nu înțeleg. Nu va fi mai greu pentru tine să-mi iei virginitatea în acest fel?

– Nu e a mea să o iau, e a ta să o oferi.

Cu o mână pe șoldul ei, el a ridicat-o ușor și și-a amplasat capul în dreptul intrării ei.

– Lasă-te în jos în ritmul tău propriu. Va durea mai puțin în felul ăsta.

De fapt, el nu era sigur de asta, pentru că nu mai făcuse niciodată sex cu o virgină, dar fizica generală avea sens.

– Ah!

Mușcându-și buza, ea s-a zbătut puțin, iar Harrison a crezut că ar putea să moară în timp ce capul gros al mădularului lui își croia drum înăuntrul ei. Asta era mult mai bine decât își imaginase și își imaginase destule de-a lungul anilor. Imposibil să creadă că va rezista.

– Și dacă te răzgândești, ne putem opri, a strâns el din dinți, străduindu-se să reziste.

– Nu mă voi răzgândi.

Părea hotărâtă, dar prima dată era mai dificil pentru femei. Lingându-și degetul mare, l-a apăsat pe clitorisul ei și a început să îl maseze, sperând să o relaxeze și să o excite.

– Ești atât de frumoasă, a șoptit el, punându-și cealaltă mână pe sânul ei. Mi-a plăcut să-mi pun gura între picioarele tale.

Gemând, și-a lăsat coapsele în jos, luând mai mult din el înăuntru. El a continuat să-i vorbească, lăudând-o, și a continuat așa timp de câteva momente, strângându-i penisul ca un pumn cu sexul ei în tot acest timp. El făcea în cap calcule matematice pentru a nu-și da drumul prea repede.

– Mă simt bine, a spus ea, cu o voce plină de uimire, ca și cum acest fapt ar fi surprins-o.

Și-a încleștat el mușchii, încercând să nu se împingă în sus până când ea nu era pregătită.

– Mă bucur, iubito.

Degetul lui mare continua să îi maseze mănunchiul de nervi, celelalte degete îi tachinau sfârcul, iar ea își legăna șoldurile, vânând orice moment de plăcere.

Încetul cu încetul, chinuitor, el a pătruns mai adânc, iar corpul ei l-a primit înăuntru. Excitația ei îi acoperea penisul, cea mai provocatoare priveliște pe care o văzuse vreodată. Când a ajuns la capăt, nemaiavând loc unde să se împingă, ea a gâfâit, făcând ochii mari.

– Și acum ce facem?

– Acum, mișcă-te!

Nu era dureros deloc, iar lui Maddie nu îi venea să creadă. Presiune, și poate o ușoară usturime, dar asta era tot. Și acum, Harrison se afla cu totul înăuntrul ei. Erau uniți în cel mai fundamental și elementar mod, primul și singurul ei iubit. Soțul ei. Felul în care se uita la ea, ca și cum ar fi fost luna, stelele și înghețata de mentă, toate la un loc, au făcut-o să se relaxeze. Iar ceea ce făcea el cu mâinile o făcea să se zvârcolească și mai mult.

– Mișcă-te, Mads, a spus el din nou. Fă ceea ce te face să te simți bine.

– Totul este bine.

El a lăsat să-i scape un râs aspru.

– Mor să te freci în sus și-n jos. Te rog, ai milă.

Ah. Ea și-a ridicat coapsele, până când el abia mai era înăuntru, apoi s-a scufundat la loc. Ochii lui Harrison s-au închis, cu fața sculptată în unghiuri chinuitoare.

– Asta e, a gemut el.

Ea a continuat să-și rostogolească șoldurile, Harrison întins sub ea, cu brațele încleștate pe lângă corp ca și cum s-ar fi luptat pentru control. Era absolut superb, de la scobitura de la baza gâtului până la pieptul puternic, cu o urmă ușoară de păr negru și sfârcuri plate. Mușchii și tendoanele îi sculptau cadrul, unul care prinsese contur încă din timpul facultății. Nu-l mai văzuse fără cămașă de ani de zile, dar nu visase niciodată că ar putea arăta atât de atrăgător ca bărbat în toată firea.

I-a apucat șoldurile cu ambele mâini și a început să o legene, apăsând-o în jos în pelvisul lui. Clitorisul ei se freca de osul lui pubian și scântei îi străbăteau picioarele, prin pântecul ei, la fiecare atingere. Plăcerea creștea pe măsură ce mușchii ei se încordau, iar ea a început să-l ajute, împingând în jos, mișcându-se mai repede, urmărind unde îi ducea plăcerea. El s-a împins pe un cot și și-a înfășurat buzele în jurul sfârcului ei, sugând tare, trecându-și limba peste din nou și din nou, iar ea a simțit cum răspunsul venea undeva dintre picioarele ei. Fericirea s-a prăbușit peste ea în valuri, orgasmul rapid și doar mai puțin intens decât înainte, dar nu mai puțin plăcut. Ea a strigat, unghiile ei săpându-i în stomac în timp ce călăreau împreună acest val de plăcere.

– Oh, Doamne! Grăbește-te, Maddie!

Pledoaria lui părea că se aude de undeva de departe, capul încă i se învârtea și vedea scântei în fața ochilor. Apoi, înainte ca ea să se oprească din spasme, el a înclinat-o mai sus, și-a adus genunchii în sus și a început să o împingă în saltea. Ea a rezistat, sânii ei săltând cu fiecare mișcare aspră a corpului lui împotriva corpului ei, privindu-i chipul frumos cum se răsucea, făcea grimase, mârâia... până când el a dat-o repede la o parte, mâna lui zburând peste mădular în timp ce îl pompa și strângea. Jeturi de spermă au erupt din vârf pe abdomenul lui, în timp ce adăpostul de trăsuri răsuna de strigătele lui.

Când el a încetinit, ea s-a prăbușit lângă el, parțial așezată deasupra lui în timp ce încerca să-și tragă sufletul. El și-a eliberat membrul și a închis ochii, cu pieptul urcând și coborând, în timp ce își trăgea sufletul. Pe fața lui nu se citea nici un indiciu al gândurilor sale. Regreta oare că ea îl convinsese să facă asta?

– Nu-mi pare rău, a spus ea.

El a clipit de câteva ori înainte de a-i întâlni privirea.

– De ce ți-ar părea rău?

– De faptul că am cerut să petrecem noaptea nunții împreună.

Colțurile gurii lui s-au ridicat într-un zâmbet.

– Nu mă plâng. Am nevoie doar de ceva timp pentru a-mi reveni.

Îi privea membrele suple, penisul care se înmuia între picioarele lui. Zona dintre propriile ei picioare pulsa de mulțumire.

– Nu mă așteptam să fii atât de priceput la asta.

– Doar pentru că ești tu. Nu e întotdeauna așa.

– Nu e așa?

A scos un sunet sugrumat.

– Nu, niciodată. De obicei e bine, dar...

– Dar?

– Este uimitor pentru că suntem noi doi, a spus încet, împingându-i o șuviță de păr după ureche. Împreună.

A simțit cum căldura înflorea în pieptul ei, și s-a înfășurat în jurul inimii ei ca o liană. Nu era obișnuită cu această latură tandră și sinceră a lui.

– Ești foarte drăguț pentru un bărbat care mi-a pus melci în pantofi când eram copil.

Un zâmbet lent i s-a răspândit pe față.

– O dată. Am făcut asta o dată. Și ai meritat-o.

Ridicându-se, și-a luat lenjeria intimă, apoi a folosit-o ca pe o cârpă pentru a-și șterge urmele orgasmului.

– Păcat că nu suntem la castel, a spus el. Am fi putut merge să înotăm în ocean ca să ne curățăm.

Ideea o atrăgea, dar s-a întrebat de unde îi venea inspirația.

– Ai făcut asta în Franța? Baie, gol pușcă în Sena?

– Nu. Mi-a fost prea frică de ceea ce plutește acolo.

El nu-i oferise detalii, iar curiozitatea pusese stăpânire pe ea.

– Vreau să aud despre viața ta de la Paris.

– Îți voi spune tot ce dorești să știi după ce te voi băga în baie. Să mergem acum?

Încrâncenarea lui arăta clar că se temea să intre din nou în casa Archer.

– Cred că ar trebui să dormim aici.

El a clătinat din cap.

– Nu fi ridicolă! Nu avem pături sau perne, darămite apă curentă. O să te simți mizerabil.

– Nu vreau să te forțez să-ți petreci noaptea acolo.

Aplecându-se, el a apăsat un sărut moale pe buzele ei.

– Nu mă obligi să fac nimic. Ajută-mă să creez noi amintiri acolo, pentru a le înlocui pe cele vechi.

Era imposibil de contestat această logică. Și-au adunat hainele, îmbrăcând doar ceea ce era necesar pentru o cursă nebună înapoi în casă. Harrison a luat cu el sticla de șampanie rece, înainte de a stinge luminile în urma lor.

El a luat-o de mână și a condus-o prin casă, care mirosea a lustru de lămâie. Casa trebuie să fi fost închisă înainte ca Harrison să o fi deschis pentru noaptea nunții lor. S-a întrebat dacă mama lui plănuia să vină în acest an pe timpul verii. Maddie nu se aștepta să împartă mesele în familie și sărbătorile cu noua ei soacră. Poate că ea și Harrison se vor muta la Paris, departe de familia Archer. Nu spusese el că își dorea să se întoarcă?

„O altă chestiune pe care trebuie să o discutăm."

Deși era goală, atmosfera din casă era sumbră, cu pădurile sale întunecate și lipsa de detalii personale. Nu existau flori sau tablouri de familie. Nici siluete sau fotografii. Când tatăl lui fusese în viață,

oricine se afla în casă trebuia să meargă încet și să vorbească în șoaptă pentru a nu-l deranja. Fusese un loc deprimant de vizitat.

Au ajuns în camerele mai mici ale lui Harrison. Lui Thomas i se dăduse camera mai mare, dar Harrison pretinsese că nu se supără. Camera lui avea un stejar mare lângă fereastră, cu o creangă pe care o folosise ca mijloc de scăpare.

I-a dat drumul la mâna, dar a continuat să meargă către baie. Apa a început să curgă în timp ce ea se plimba prin dormitor, curioasă să vadă dacă bucăți din vechiul Harrison mai erau încă aici. În dulap se aflau hainele pe care personalul tocmai le despachetase, iar deasupra șemineului era gol, fără cărți sau bibelouri. Lângă pat se afla o măsuță laterală, cu un singur sertar. A tras cu ochiul înăuntru și a văzut o mână de obiecte îndesate acolo, inclusiv o anume monedă veche. Era cea pe care o găsise pe plajă cu ani în urmă și pe care i-o dăruise lui Harrison la a șaisprezecea aniversare.

O păstrase în tot acest timp.

Zâmbind, a luat mica piesă de metal și a dus-o cu ea în baie. El umbla la robinetele de la cada cu gheare, dar s-a întors la apropierea ei.

– Durează o veșnicie ca apa să se încălzească.

– Ai păstrat-o, a întins ea moneda.

– Bineînțeles că da. Cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată de ziua mea.

– Nici nu credeam că-ți place.

– Maddie, un băiat de șaisprezece ani nu poate arăta unei fete cât de mult înseamnă ea pentru el. Ar fi fost jenant.

– Este asta despre faptul că mă doreai și atunci?

– Da. Asta te face să te simți inconfortabil?

– Nu, dar nu-mi vine să cred că nu am știut niciodată. De ce nu ai spus nimic atunci?

Și-a scărpinat bărbia, apoi s-a ocupat de apă. Temperatura trebuie să fi fost pe placul lui, pentru că s-a ridicat și a început să-și dea jos puținele haine pe care le avea pe el.

– Hai să ne curățăm și să vorbim. Bine?

– Deci vei face baie primul?

– Vom face baie împreună, a răspuns el cu un zâmbet viclean.

– În cada asta mică?

– Vei vedea. Doar dezbracă-te, Mads.

S-a scufundat în apă și o parte din ea s-a scurs din cadă, pe podeaua de gresie. În timp ce ea se dezbrăca, el o privea cu aviditate, fără să se pretindă că-i acorda intimitate. Era atât de ciudat să aibă acum un soț, un bărbat care s-o vadă goală. Fusese înăuntrul ei. Își trecuse limba și o sărutase peste tot. Viața ei se schimbase într-o clipă... și totuși, se simțea bine.

S-a dus la capătul opus al căzii și a început să intre în ea.

– Aici, frumoaso, i-a făcut el semn să vină spre el, desfăcându-și coapsele.

– Ah. Înțeleg.

S-a urcat în cadă și s-a așezat între picioarele lui, cu spatele pe pieptul lui. Era surprinzător de confortabil.

– Cred că mă consideri o prostuță.

– De ce aș crede asta? Și-a înfășurat un braț în jurul ei, făcându-se confortabili. Pentru că nu ai mai făcut niciodată baie cu un bărbat?

– Asta, și restul. Simt că ultimii trei ani ne-au schimbat pe amândoi. Cu excepția bârfelor din ziare, lipsește această bucată de timp, începând cu momentul în care ai plecat din New York.

– Perioada petrecută la Paris nu a fost nici pe jumătate atât de interesantă pe cât au făcut-o să pară zvonurile, a comentat el și i-a dat părul pe spate, împingându-i o șuviță umedă după ureche.

– Totuși, mi-ar plăcea să știu despre asta. Asta, și de ce ai plecat.

– Au fost două motive pentru care am plecat. O expirație lungă i-a răsunat în piept. Îți amintești balul din timpul debutului tău, cel de la castel?

– Da. Mama a insistat să găzduiască balul în Newport, și nu în oraș.

A luat apă în mână și a picurat-o pe sânii ei, făcându-i să tremure.

– Târziu, în acea seară, am ieșit afară cu Preston. Avea țigări și m-a convins să fumez una cu el. Așa că am ieșit afară, tremurând în aerul primăvăratic, fumând într-o nișă de sub terasă, unde nu ne vedea nimeni.

– Cât de rebel din partea ta!

– Preston mă convingea mereu să fac lucruri stupide. Oricum, ai ieșit afară cu câteva fete și am auzit că una dintre ele te-a întrebat despre mine. Dacă ne vom căsători.

Și-a căutat amintirea în creier, dar nu a găsit nimic.

– Care a fost răspunsul meu?

A făcut o pauză și și-a pus mâinile pe pereții căzii.

– Ai spus că nu ai putea fi niciodată interesată să te căsătorești cu mine, că te gândeai la mine ca la un frate. A urmat un râs aspru. Preston m-a scos imediat de acolo. Nici măcar nu m-a întrebat, doar m-a băgat în trăsura lui și m-a dus acasă.

– Nu înțeleg.

– Am fost devastat, Maddie. Așteptasem ani de zile să debutezi, cu răbdare, până când aș fi putut să te curtez cum se cuvenea. Nu te-ai întrebat de ce eu sau prietenii mei am fost la fiecare eveniment în primul an? Încercam să-i ținem pe ceilalți departe de tine.

– Kit, Preston și Forrest știau cu toții?

– Da. Iisuse, m-au tachinat fără milă.

– Pentru că ai vrut să mă curtezi.

– Din nou, da.

Părea de necrezut. În tot acest timp, ea nu avusese nici cea mai mică idee. Era adevărat că pe atunci se gândise la Harrison ca la un frate. Totuși, asta nu însemna că părerea ei despre el nu se putea schimba. Cu siguranță, îi apreciase din când în când înfățișarea în timp ce crescuseră, și avusese momente de gelozie când el acorda atenție altor femei la evenimente. Așa că poate că ideea că ar fi putut fi mai mult între ei se născuse de ceva vreme.

De ce nu spusese niciodată nimic?

– Dacă voiai să mă curtezi, de ce nu ai făcut-o?

– Cred că răspunsul a fost destul de clar când ai spus că mă consideri ca pe un frate, a spus el sec.

– Asta te-a făcut să pleci din New York? Să părăsești țara?

Vocea ei a urcat câteva octave, furia zdruncinând-o pe ea și apa din jurul lor. Nici măcar nu-i dăduse șansa de a explica, de a se răzgândi. Pur și simplu, dispăruse din viața ei timp de trei ani fără un cuvânt.

– De ce nu ai vorbit cu mine despre asta?

– Ne certăm pentru prima dată ca un cuplu căsătorit? i-a spus el la ureche, tachinând-o. Pentru că am auzit că cea mai bună parte este să te împaci după aceea.

Capitolul 18

Încercarea lui Harrison de a destinde atmosfera cu siguranță nu avusese succes, pentru că Maddie s-a întors și l-a fixat cu o privire dură.

– Este ceva serios. Ai plecat timp de trei ani fără să spui nimic și te-ai întors doar când a murit tatăl tău. Dacă vrem ca această căsnicie să funcționeze, atunci trebuie să fim sinceri unul cu celălalt.

Deși era superbă când era furioasă, iar penisul lui cu siguranță era de acord, a încuviințat el din cap.

– Ai dreptate. Iartă-mă!

A așezat-o din nou pe pieptul lui, sărutându-i vârful capului.

– Ar fi trebuit să vorbești cu mine despre asta. Poate că m-aș fi răzgândit. Într-adevăr, m-am răzgândit.

Ea a indicat către ei, stând împreună în cadă.

– Dar numai după o perioadă de separare. Cine știe? Poate că amândoi aveam nevoie de asta, să ne maturizăm, apoi să ne reconectăm. Când am plecat, sincer, nu credeam că am vreo șansă cu tine.

– Cu toate acestea, între plecarea de acum trei ani și plănuirea acestei petreceri, mi se pare că iei decizii fără să mă consulți.

Corect, deși, la momentul respectiv, i se păruse că nu avea de ales.

– Voi încerca să fiu un bărbat mai bun.

– Vorbesc serios, Harrison. Știi că nu-mi place să fiu surprinsă.

– Sunt foarte conștient de asta. Ai cuvântul meu că nu se va mai întâmpla.

– Ai spus că ai plecat din două motive, s-a relaxat ea.

– Ah. Al doilea motiv a fost tatăl meu. I-a mângâiat brațele cu vârful degetelor, bucurându-se de pielea de găină care îi apărea în urma atingerii lui. Am venit acasă devreme în acea noapte, mult mai devreme decât se așteptau. Mama și Thomas erau încă la bal, dar Winthrop rămăsese aici. Când m-am grăbit să intru, căutând cea mai scumpă sticlă de băutură spirtoasă pe care o puteam găsi, l-am descoperit pe tata profitând de o menajeră, pe canapea.

Harrison încă mai putea vedea spatele palid al tatălui său și expresia crispată a menajerei, ca și cum ar fi suferit, dar nu îndrăznea să spună nimic.

– Este îngrozitor, a gâfâit Maddie, ridicându-și o mână la gură. Habar nu aveam că vă maltrata personalul în felul acesta.

– Nici eu, a înghițit el în sec. Când l-am confruntat, mi-a spus să-mi văd de treaba mea, că nu a fost nimeni rănit. Nu pot decât să presupun că era ferm convins de faptul că menajerele se bucurau cumva de asta. Dar, pe de altă parte, el nu a putut niciodată să-și recunoască greșelile, așa că de ce ar fi acum diferit?

– Ce om oribil! I-a apucat mâna dreaptă și și-a strecurat degetele printre ele lui. Sărmanele fete!

– Exact. Trebuia să fac ceva, așa că, în dimineața următoare, am contactat poliția. Au venit, au vorbit cu tatăl meu și au plecat. Din câte știu, nu au vorbit niciodată cu menajerele.

– Fără îndoială că le-a speriat pe fete ca să nu vorbească sau să nu raporteze fapta la poliție. Probabil că i-a plătit și pe ofițerii care au venit să investigheze.

– Da, așa am presupus și eu, a exclamat el și a dat din cap dezaprobator. De îndată ce poliția a plecat, a început să mă atace. Mi-a spus că sunt o rușine, un pierde-vară și că nu mai vrea să mă vadă niciodată. Nu mai aveam nici un motiv să rămân.

– Îmi pare rău. Meritai un tată mai bun.

– Menajerele meritau un angajator mai bun. A strâns-o în brațe în semn de recunoștință. Crede-mă, am avut o discuție lungă cu menajera-șefă înainte de a pleca.

– Ea știa?

– A pretins că nu știa ce face tatăl meu. Oricum, am scris un bilet de avertizare și am rugat-o să îl arate tuturor angajatelor, prezente și viitoare. Întotdeauna mi-am dorit să fi putut face mai mult.

– Crezi că mama și fratele tău au știut ce se întâmpla?

– Întotdeauna m-am întrebat asta. Mama nu l-a înfruntat niciodată pe Winthrop pentru nimic, iar Thomas era băiatul de aur, moștenitorul și toate cele. Dacă Thomas știa, existau toate șansele ca el să nu spună nimic pentru a-și proteja interesele.

Motiv pentru care Harrison nu simțea nici un fel de remușcare în legătură cu ruinarea fiecărui membru al familiei sale. Le-ar fi luat

tot ce aveau, de la casă până la companie. Și asta avea să se întâmple în câteva săptămâni.

Nu i-a spus lui Maddie despre planurile sale. Ea era lumina și soarele lui, plină de bunătate și de generozitate. Familia lui, incluzându-l pe el, erau complet opusul ei. Indiferent de situație, trebuia să o protejeze de familia lui și de influența lor distructivă. Se va ocupa de ei pe cont propriu, rapid și pentru totdeauna, iar Maddie se putea concentra pe turneul ei.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca ea să-și facă griji sau să fie distrasă chiar înainte de Naționale. El îi dăduse deja viața peste cap. Cum putea să o împovăreze aducându-și problemele de familie în relația lor, chiar în momentul în care era pe cale să concureze în cel mai important turneu din viața ei?

Ar fi cruțat-o de orice, dacă ar fi fost posibil. O iubea pe Maddie dincolo de orice măsură, dincolo de rațiune. Deși ea nu-l iubise niciodată la fel de profund, spera ca într-o zi să aibă sentimente pentru el, sentimente care să depășească pasiunea și dorința. Voia să însemne pentru ea mai mult decât un prieten din copilărie, bărbatul care a compromis-o și cu care s-a căsătorit.

Voia să însemne totul pentru ea.

Și-a mișcat picioarele în apă, recăpătându-i atenția.

– Urăsc ideea ca orice femeie care a suferit din pricina lui să mai locuiască în casa familiei tale, chiar dacă el nu mai este printre noi. Îmi pot doar imagina cât de traumatizant trebuie să fi fost pentru ele.

Harrison s-a încruntat. Nu se gândise niciodată la asta. Mai mult, nu se gândise nici la viitorul personalului odată ce familia Archer ar fi dat faliment.

– Mă gândeam să închiriez o casă în oraș. Am putea să le oferim o schimbare de peisaj, dacă și ei își doresc asta.

– Credeam că vrei să te întorci la Paris.

Ea și-a înclinat capul într-o parte, pentru a-i vedea fața.

– Am putea trăi în ambele locuri.

– Dorești să locuiești în același oraș cu familia ta? Credeam că scopul este să locuiești departe de ei.

N-avea rost să vorbească despre asta acum, dar familia Archer nu își va mai putea permite să locuiască la New York pentru prea mult timp. În plus, trebuia să rămână în oraș pentru a finaliza preluarea Archer Industries.

– Putem locui oriunde dorești, a spus și a sărutat-o el pe ceafă, dar va trebui să mă întorc în Manhattan pentru niște chestiuni de afaceri. Ai putea să stai aici și să te concentrezi pe tenis cât timp sunt plecat.

– Nu-mi pasă, pentru că iei aceste decizii fără mine. Nu m-ai întrebat ce aș vrea să fac.

– Ce ai vrea să faci?

– Să vin cu tine.

Cum ar fi putut să se plângă? Avea acces la ea aproape oricând dorea, în timp ce își falimenta familia.

– De îndată ce închiriez un loc, voi trimite după tine.

– Nu e nevoie de asta. Putem sta la părinții mei, cel puțin până la Naționale. Ei vor rămâne aici pe timpul verii, iar casa lor stă goală.

– Bună idee.

Terminând de vorbit, și-a lăsat mâna să alunece sub apă și între picioarele ei. Ea a inspirat brusc și și-a aruncat capul pe spate, expunându-și convenabil gâtul pentru gura lui. El i-a gustat pielea netedă cu buzele și limba. Cu siguranță că nu avea să se satur niciodată de asta. Ea s-a zvârcolit, iar mădularul lui s-a umflat încă o dată, organul prostesc neștiind că era prea dureros pentru ea să o facă din nou.

Era perfect, totuși, pentru că voia să o simtă încă o dată cum atinge punctul culminant pe limba lui.

S-a ridicat el și, odată cu el, a ridicat-o și pe ea din cadă, apa căzând în cascadă în jurul lor.

– Îmi place acest compromis, acest schimb consensual din căsnicia noastră. Și chiar acum, soția mea, am chef să *ofer*.

New York
Strada 82 cu Fifth Avenue

Maddie despacheta în camera ei când Preston și Kit au fost anunțați. Nu era surprinsă că prietenii lui Harrison și-au făcut apariția în acea după-amiază. Probabil că erau îngrijorați că ea ar fi putut să își țină promisiunea de a-și sugruma noul soț, după nuntă.

Impulsul nu durase prea mult. O scăpase repede de furie... și de haine.

Aducându-și aminte, a simțit o senzație de pulsare de la brâu în jos – dureroasă, dar satisfăcută.

După antrenamentul ei de tenis din acea dimineață, și-au luat rămas-bun de la părinții lui Maddie și s-au întors în oraș. Harrison era nerăbdător să rezolve niște așa-zise chestiuni de afaceri, deși nu oferise prea multe amănunte, decât că era vorba despre fondul său de încredere. Din fericire, antrenorul de tenis al lui Maddie era dispus să se întoarcă și el, așa că antrenamentele ei aveau să continue. Cu Naționalele la doar câteva săptămâni distanță, nu avea nici un moment de pierdut.

Când a coborât, cei trei bărbați se aflau în camera de fumat, un nor de fum de țigară plutind în aer.

– Iat-o, a spus Kit, lăsându-și țigara jos și ridicându-se. Văd că l-ai lăsat pe soțul tău să trăiască.

– Ziua abia a început. L-a lăsat să o sărute pe obraz, apoi s-a întors spre celălalt prieten al lor. Bună, Preston. Ne-ai lipsit în Newport.

Dacă Kit era sufletul fiecărei petrecerii, Preston Clarke era organizatorul. Era un planificator și un arhitect, o forță a naturii. Folosind banii moșteniți de la bunica sa, Preston remodelase ceea ce în prezent era orizontul Manhattanului, spre dezaprobarea părinților săi.

Înalt, cu părul negru precum cărbunele, Preston s-a înălțat deasupra ei în timp ce o săruta pe obraz.

– Dacă aș fi știut că va fi o nuntă, aș fi găsit timp. Am auzit că a fost un weekend pe cinste acolo, doamnă Archer.

– N-ai idee. Harrison a luat-o de mână și a tras-o aproape. Au fost jocuri, Preston. *Jocuri*.

– Din câte îmi amintesc, îți plăceau unele din acele jocuri.

Ea l-a înghiontit cu cotul.

– Știam eu că s-a întâmplat ceva în vestiarul acela, a spus Kit și a arătat cu degetul spre ei, privirea lui devenind speculativă în timp ce își reocupa locul.

Maddie simțea cum căldura își croiește drum pe sub piele, de-a lungul cefei ei.

– Nu-ți voi spune niciodată.

– Te deranjează?

Preston a făcut semn spre țigara aprinsă din scrumiera de cristal.

– Nu, a răspuns ea. În plus, nu am de gând să stau mult timp. Am câteva comisioane de care trebuie să mă ocup.

– Cum ar fi să-ți vizitezi prietenele?

Kit și-a dres glasul și a schimbat o privire ciudată cu Harrison.

– Trebuie să comand câteva lucruri de la Lord and Taylor's, dacă vrei să știi, s-a încruntat ea. Dar acum mă întreb de ce ești curios.

Atmosfera din cameră s-a schimbat, devenind serioasă, iar Kit și Preston s-au întors spre Harrison, ca și cum ar fi așteptat ca el să le explice. Soțul ei a făcut o grimasă.

– Probabil că ar fi mai bine să aștepți câteva săptămâni înainte de a face vizite, Mads.

Un sentiment de descurajare i s-a instalat în stomac.

– De ce?

– Ultimele zile au provocat un pic de agitație.

Ducele. Scandalul. Cum a putut uita? A trăit într-o bulă de fericire neașteptată, în timp ce restul orașului era înnebunit de comportamentul ei șocant.

– Oh! a exclamat ea și s-a prăbușit pe scaun.

– Nu e așa de rău, s-a grăbit să spună Kit. Știi cum sunt bătrânele astea.

Preston a lăsat să iasă fumul de țigară.

– Exact. Nu te mai gândi la asta, Maddie.

Ca și cum ar fi fost posibil.

– A fost menționat în ziarele de dimineață?

Nimeni nu a vorbit timp de o clipă lungă și terifiantă, ceea ce a fost un răspuns în sine. S-a uitat la soțul ei.

– Ai citit? Ce au spus?

– Nu ar trebui să îți faci griji pentru asta. Concentrează-te pe tenis și pe acomodarea aici în următoarele câteva săptămâni.

Răspuns greșit.

Fără să aștepte ca cineva să-i spună adevărul, s-a dus la clopoțel și a sunat.

– Maddie, te rog, a strigat Harrison după ea. De ce-ți pasă ce cred ceilalți?

Ea l-a ignorat și a așteptat la ușă. Un valet a apărut câteva secunde mai târziu.

– William, te rog să-mi aduci ziarele de dimineață.

Valetul i-a aruncat lui Harrison o privire tensionată, până în celălalt colț al camerei. Oare soțul ei dăduse ordin să țină ziarele departe de ea? S-a mișcat pentru a bloca vederea valetului. William, ziarele. Acum, te rog.

Când s-a întors la locul ei, bărbații o priveau cu precauție.

– Poate că ar trebui să plecăm, i-a spus Preston cu prudență lui Kit, și să-i lăsăm singuri pe cei doi porumbei.

– Nu vă mișcați, a ordonat Maddie. Dacă pleacă cineva, eu sunt aceea.

– De când dai tu importanță rubricilor de bârfe? a întrebat Harrison. Societatea newyorkeză nu înseamnă nimic în afara acestor douăzeci sau treizeci de blocuri de pe insulă.

Nu era adevărat, și el știa asta. Altfel, de ce ar fi încercat să le ascundă de ea?

William s-a întors cu un braț plin de hârtie de ziar. I-a înmânat teancul lui Maddie, apoi i-a aruncat lui Harrison o privire care semăna suspect de mult cu o scuză. Maddie nu-și putea face griji cu privire la caracterul autoritar al soțului ei în acel moment. Avea preocupări mai mari, cum ar fi ce se spunea despre ea în tot orașul.

A trecut la rubrica *Discuții de oraș*, presupunând că va fi cea mai proastă dintre toate.

NUNTĂ SURPRIZĂ LA NEWPORT

O moștenitoare populară s-a căsătorit aseară, în cadrul unei ceremonii private, la casa părinților miresei, cu mezinul familiei A. Acest lucru vine ca o surpriză, deoarece ea nu a făcut un secret lupta pentru un anumit duce primăvara trecută, atrăgând în cele din urmă atenția Excelenței Sale și spulberând speranțe pe Fifth Avenue.

Din câte se pare, viitorii miri își petreceau timpul făcând plimbări lungi și înotând singuri noaptea, uitând, se presupune, că ea acceptase cererea în căsătorie a ducelui cu doar câteva ore înainte. Poate că acest al doilea fiu al unei venerabile familii din Manhattan s-a săturat să încerce să câștige o avere și a decis să se căsătorească cu una în schimb. Sperăm doar ca această pensulă pătată să nu zugrăvească peste ocean o imagine deloc măgulitoare a fetelor din New York.

Umilința a învăluit-o din interior. Bineînțeles că articolul a descris-o ca pe o femeie cu moravuri ușoare, care se furișa în serile petrecute la Newport cu Harrison, și care se lăuda cu o aventură sub nasul ducelui. O *pensulă pătată*. Oare așa o vedea toată lumea acum, ca fiind pătată?

„Știai că asta se va întâmpla. De ce ești surprinsă?"

Pentru că realitatea era mult mai rea decât și-o imaginase ea. Avea crampe la stomac și nu se putea mișca, abia reușind să respire. Nu mai avea rost să facă vizite sau comisioane, să iasă la cină sau să meargă la o piesă de teatru. Până la apariția următorului scandal, Maddie urma să fie discutată și disecată de pe străzile 34 până la 88. O poveste menită să fie învățătură de minte, pe care mamele aveau să le-o spună fiicelor lor pentru următorii zece ani.

„Nu fi ca fata aceea Webster, cea care a fost compromisă și a pierdut un duce."

– Băieți, vă rog să ne scuzați.

Harrison și-a stins trabucul și și-a privit prietenii cu băgare de seamă. Kit și Preston și-au luat la revedere în grabă și au ieșit din cameră. Maddie abia dacă a observat. Se tot gândea la cuvintele lui Harrison din foișor, la promisiunea profetică pe care a făcut-o în legătură cu ea și Lockwood.

„Nu te voi lăsa să te căsătorești cu el."

De ce nu a ținut cont de acele cuvinte? Dacă le-ar fi ascultat, situația ar fi putut fi tratată cu mai multă delicatețe, în liniște. Dar nu, ea s-a lăsat compromisă și umilită.

Dintr-odată, a fost ridicată de două brațe puternice, dusă pe canapea și așezată în poală. Căldura trupului lui a înconjurat-o în timp ce el o așeza în leagănul brațelor sale, iar ea și-a lipit fața de gâtul lui. El mirosea a trabucuri și a piele.

– Nu-mi pare rău că suntem căsătoriți, i-a șoptit el, cu fața îndesată în părul ei. Dar îmi pare rău că cineva ar îndrăzni să te vorbească de rău din cauza asta.

– Nu am fost niciodată în centrul unui scandal. A închis ochii, suspinând. Mă simt îngrozitor, ca și cum i-am dezamăgit pe toți.

Pe Lockwood, pe părinții ei, pe prietenii ei. Vina amenința să o strivească în acest moment.

– Aș fi vrut să te las să ascunzi ziarele de mine.

– Întotdeauna voi încerca să te scutesc de orice durere, dacă este posibil.

A privit fix la vatra rece, nedreptatea lumii lor apăsând-o.

– Bărbații nu suferă niciodată pentru indiscrețiile lor. Societatea se uită în altă parte, permițându-le amante și dansatoare. Tu abia dacă ești menționat în acea rubrică, iar Lockwood este bietul om prins în planurile mele. Eu, pe de altă parte, sunt în centrul atenției.

Nici una dintre prietenele mele nu-mi va mai vorbi mult timp, darămite să mă invite undeva, după asta.

El i-a sărutat vârful capului și a strâns-o în brațe.

– Îmi pare rău, Mads. Nu știu ce altceva să mai spun.

– De ce ai stat departe atât de mult timp?

Dacă s-ar fi întors acasă mai devreme, atunci toate astea ar fi putut fi evitate.

– Pentru că te-am dorit prea mult, chiar și atunci când am crezut că nu mai există nicio șansă. Mi-a sfâșiat inima în fiecare zi. Nu puteam să fiu în preajma ta și să nu te am.

– Harrison... I-a venit greu să rămână supărat pe el când mărturisea așa. Nu mai fi drăguț când sunt supărat pe tine.

Un chicotit ușor i-a ciufulit părul.

– Nu mă pot abține. Întotdeauna am urât să te văd tristă.

– Urăsc să fiu tristă.

– Ține minte, cu timpul vor trece peste asta. Un alt scandal va lua locul scandalului nostru. Nu va dura mult timp. În cele din urmă, va merita.

– Așa crezi?

– Bineînțeles. Vei fi în continuare căsătorită cu mine.

– Ai o părere foarte bună despre tine însuți.

Și-a dat ochii peste cap, chiar dacă el nu putea să o vadă.

– Hmm. Din câte îmi amintesc, de dimineață m-ai numit zeu.

– Nu ești supărat și tu din cauza rubricii? I-a pus o mână pe umăr, ignorând comentariul, și s-a lăsat pe spate. Practic, te-au etichetat ca fiind un vânător de averi.

– Ei pot scrie orice doresc, dar asta nu înseamnă că este adevărat. Spre deosebire de Lockwood, eu nu am nevoie de banii tăi.

– Da, dar mama ta avea de gând să te dezmoștenească dacă nu te căsătoreai.

– Hmm.

O senzație de scufundare i s-a instalat în piept, sub coaste. Adânc în oasele ei. Ceva nu era în regulă. Ce îi ascundea?

– Harrison?

Bărbatul a inspirat adânc și a expirat.

– Eu nu sunt falit, dar restul familiei este.

Capitolul 19

Cuvintele au ieșit din gura lui Harrison, dar el nu și le-a luat înapoi. Intenționa să-i spună adevărul după turneul de tenis, dar ea merita să știe că nu era un vânător de averi. Și că s-a căsătorit cu ea pentru că o dorea, punct.

– Explică-mi!

Maddie a înțepenit, apoi a sărit din poala lui pentru a sta în fața lui.

– Am banii mei.

– Și cealaltă parte, despre familia ta?

Și-a încrucișat brațele la piept și a ridicat din umeri.

– Sunt faliți.

Ea a rămas cu gura căscată, dar și-a revenit repede, apăsându-și buzele într-o linie subțire.

– M-ai mințit.

– Ei bine...

Simțea cum pământul se mișcă sub picioarele lui, în fața dezaprobării ei. El a fost cel care a început asta, așa că nu avea de ales decât să o și termine. Cu grijă.

– Nu în întregime. Am spus că mama m-a amenințat că mă dezmoștenește dacă nu mă căsătoresc, dar realitatea este că tatăl meu o făcuse deja cu ani în urmă.

– Așteaptă!

Închizând ochii, Maddie și-a pus mâinile împreună sub bărbie, ca și cum s-ar fi rugat. El a știut că ea făcea asta adesea când încerca să rămână calmă.

– Începe cu începutul, Harrison.

Așa că a început să vorbească. I-a povestit cum fusese dezmoștenit și cum își făcuse propria avere la Paris. Telegramele de la fratele său, care îl determinaseră pe Harrison să angajeze un detectiv să investigheze finanțele companiei Archer. Apoi, despre eforturile lui de a cumpăra acțiuni ale companiei în următoarele câteva luni.

– Ai de gând să salvezi compania pentru ei?

– Nu, a spus el. Plănuiesc să iau compania de la ei.

– Vrei să cumperi Archer Industries pentru tine.

– Da, dar vreau mai mult decât atât. Vreau să îi falimentez.

– Propria familie?

După ce el a dat din cap aprobator, ea a mers până la unul dintre fotolii și s-a lăsat greu în el.

– Când aveai de gând să-mi spui toate astea?

– Nu aveam secrete față de tine. S-a pus în fața ei și i-a întins mâna, strângându-i strâns degetele. Am sperat să te scutesc de drama familiei mele, mai ales înainte de Naționale. Familia Archer a provocat deja destule pagube.

– Greșit. Această explicație este rezonabilă pentru o ceartă măruntă, nu atunci când plănuiești să pornești un război împotriva lor. Înțelegi care este diferența?

– Presupun că da, deși voi încerca să te protejez de orice urâciune dacă îmi stă în putere să fac asta. În special în ceea ce îmi privește familia.

– Minți-ndu-mă? Și-a smuls mâna din strânsoarea lui. Nu ar trebui să existe secrete între noi. Suntem căsătoriți.

– Sunt conștient de asta, de parcă ar fi uitat vreodată. Și nu prea am mințit.

– Semantică. Nu-mi place să fiu surprinsă așa, să am impresia că îmi ascunzi anumite lucruri.

– Maddie, dacă cineva află ce fac, prețul acțiunilor va fi afectat.

– Oh, bine. Și-a plesnit coapsele și s-a ridicat. Nu putem influența prețul neprețuitelor acțiunilor. Prețurile acțiunilor, falimentele, amantele franțuzoaice... L-a privit cu asprime, punându-și mâinile în șolduri. Cine ești tu?

Cum putea să-i pună o asemenea întrebare? Nimeni nu-l cunoștea mai bine decât Maddie.

– Sunt același bărbat pe care îl cunoști de când aveai zece ani. S-a ridicat și a făcut un pas spre ea. Nimic nu s-a schimbat.

– Nu din câte văd eu. E ca și cum băiatul amabil, dar impulsiv pe care îl cunoșteam s-a transformat într-o altă persoană, secretoasă, obsedată de răzbunare și ambițioasă.

– Și de tine. Nu uita că sunt obsedat și de tine.

– Asta nu mă face să fiu mai puțin supărată pe restul. S-a îndepărtat câțiva pași, apoi s-a întors cu fața la el. Ești bogat.

– Foarte.

– Totuși, m-ai făcut să cred că încă te bazezi pe banii familiei tale.

– Nu credeam că pentru tine contează dacă am sau nu banii mei.

– Nu contează, dar aș vrea să știu adevărul. Vreau un parteneriat, Harrison, unul în care să jucăm în aceeași tabără. A noastră.

„A noastră." Îi plăcea cum a sunat.

Și ea se înșela. Aveau un parteneriat. El era de partea ei, indiferent de situație, pe termen nedeterminat. Odată ce-și va falimenta familia, Maddie va fi prima și singura lui prioritate.

Nu voia ca ea să se îndoiască vreodată.

Cu repeziciune, a redus distanța dintre ei. Ea l-a privit cu precauție, dar nu s-a dat înapoi. Când a găsit momentul oportun, el și-a strecurat mâna în jurul gâtului ei, cu degetul mare sprijinindu-se de maxilarul ei. Cealaltă mână i-a găsit șoldul în timp ce s-a aplecat și le-a apropiat frunțile.

– Suntem parteneri, a șoptit el. Întotdeauna am fost, din prima clipă în care te-am întâlnit. Este motivul pentru care nimeni nu ar face echipă împotriva noastră la crochet sau la jocul de șarade. Motivul pentru care te-am căutat de fiecare dată când se întâmpla ceva teribil acasă. Motivul pentru care am nevoie de tine alături de mine până când îmi voi da ultima suflare. Suntem noi doi, Mads. Nimeni altcineva.

– Atunci, poartă-te ca atare. A inspirat agitat în timp ce degetele ei se agățau de talia pantalonilor lui. Asta înseamnă să nu-mi mai ascunzi lucruri.

– Nu o voi face. Promit. A sărutat-o el pe frunte. Am terminat cu cearta?

Ea l-a sărutat pe gât, chiar deasupra gulerului.

– Nu. Sunt încă supărată.

– Să mergem sus? O să-mi petrec restul după-amiezii cerându-mi scuze în pat.

– Nu mă voi mulțumi cu niște scuze mediocre.

S-a îndepărtat de el, punând distanță între ei.

– Cine a spus ceva despre mediocritate?

I-a oferit un zâmbet plin de promisiuni răutăcioase.

– Nu fi drăguț. Nu toate problemele noastre pot fi rezolvate în pat.

Nu puteau? De ce?

– Atunci, unde ar trebui să le rezolvăm?

– Nu știu, Harrison, a spus ea, pe un ton plin de exasperare, dar „Hai să mergem sus" nu este un răspuns după ce m-ai mințit în legătură cu aproape totul. Fă mai bine de-atât.

Cu un oftat greoi, și-a ridicat fustele și a pornit spre ușă.

– Stai, unde te duci?

– Să mă schimb. Îmi vine să lovesc mingi de tenis chiar acum și să mă prefac că sunt capul tău.

– Aș putea să mă schimb și să joc cu tine.

– Nu, mulțumesc. S-a oprit brusc în prag. Aș vrea să fiu singură.

– Maddie...

Frustrat, și-a trecut degetele prin păr. O dăduse în bară. Trecuse doar o zi de când se căsătoriseră și aveau deja parte de prima lor ceartă. Trebuia să găsească o cale de a repara asta.

Anii de experiență îl învățaseră să-i dea spațiul de care avea nevoie în acele momente, dar tot ce era în el se împotrivea acestui instinct. Își dorea râsul și camaraderia ușoară, felul în care ea îi zâmbea. Și da, voia să o ducă sus și să o satisfacă până când îi striga numele.

L-ar fi ucis să stea departe... dar nu putea să insiste. Nu o putea forța să-l ierte și să uite.

Și-a strecurat mâinile în buzunarele pantalonilor, scrâșnindu-și dinții din spate în timp ce ea dispărea în casă.

– Fă mai bine de-atât, Harrison, a strigat ea.

Trebuia să găsească o modalitate de a-și cere scuze, de a îndrepta lucrurile, dar într-un mod care să însemne ceva pentru ea. Numai că nu avea nici o idee de unde să înceapă.

Clinchetul clopoțelului a răsunat în casa liniștită, speriind-o pe Maddie. De la nuntă, nimeni nu lăsase măcar o felicitare, nici nu trimisese măcar o telegramă. Oare cineva îi făcea o vizită?

În trecut, s-ar fi grăbit la ușă și ar fi salutat ea însăși interlocutorul. Acum se oprea chiar în interiorul bibliotecii, așteptând neliniștită să audă cine era acolo.

„Laso."

Era adevărat. Abia se recunoștea, se ascundea în casă și își plângea de milă. Nu-i stătea în fire. Harrison părea și el îngrijorat, observând-o cu atenție în timp ce luau cina. Ea era încă supărată pe

el pentru că o mințise atâta timp și că nu i se alăturat în pat după aceea. O ușurare, într-adevăr, pentru că încă o durea de ultima dată.

„Mincinoaso. Nu te-ai simțit ușurată. Ai fost dezamăgită."

Da, era dezamăgită. Cu toate acestea, nu voia să-și înceapă căsnicia cu minciuni și jumătăți de adevăr. Trebuia să fie sincer cu ea în legătură cu absolut orice. Nu-i plăcea să fie luată pe nepregătite și i se părea că Harrison nu făcuse altceva decât să o surprindă de când se întorsese de la Paris.

O voce familiară a răsunat în holul de la intrare. Uitând de ascunzătoare, Maddie a fugit spre ușa din față, mai mult decât ușurată că avea o prietenă cu care să vorbească.

Nellie și-a întors privirea când a văzut-o pe Maddie grăbindu-se spre ea.

– Doamne, cineva este neliniștită astăzi.

– Mă bucur să te văd.

Și-a aruncat brațele în jurul lui Nellie. După ce a cerut să se aducă ceai din bucătărie, și-a condus prietena în salon.

– De unde ai știut că sunt în New York?

– De la soțul tău. Mi-a telegrafiat în această dimineață și m-a rugat să vă fac o vizită. Nellie și-a dezlegat pălăria. Cum ești?

Maddie a răsuflat frustrată.

– Mă simt mizerabil. Te rog, distrează-mă.

Nellie s-a oprit în timp ce se lăsa pe canapea.

– Pot să mă odihnesc un moment și poate să mănânc o prăjitură mai întâi?

– Bineînțeles. Iartă-mă.

– Ești iertată. Acum, de ce ești nefericită? Tu și Harrison nu vă înțelegeți?

– Presupun.

– Presupui? Nellie și-a ridicat sprâncenele. Sunteți căsătoriți de aproape trei zile. V-ați înțeles în noaptea nunții? Și în fiecare noapte de atunci?

Ah. Ar fi trebuit să știe că prietena ei va întreba despre asta. Era Nellie, la urma urmei.

– Da, nu e nici o problemă cu asta.

– Bine. Știam că Harrison a învățat câteva trucuri la Paris. Mă bucur pentru tine, Maddie.

– Ar trebui să îți mulțumesc pentru ceea ce mi-ai spus înainte de noaptea nunții. M-a ajutat.

– Bine. Femeile nu vorbesc suficient de des despre aceste lucruri. Ne bazăm pe bărbați pentru a ne spune – și știi cât de informativi pot fi aceștia uneori. Ar trebui să existe un fel de ghid sau ceva de genul acesta.

– Ar trebui să scrii tu unul, a sugerat Maddie. L-aș cumpăra.

– Eu nu sunt scriitoare. Cred că toată dactilografierea asta m-ar înnebuni, ca să nu mai vorbim de toate eufemismele pe care aș fi obligată să le folosesc. Îți poți imagina? Când îi acorzi atenție stâlpului său bărbătesc...

– ...fii pregătită să îl primești în orificiul tău feminin.

Amândouă au izbucnit în hohote de râs.

– Teribil. Absolut teribil. Niciodată să nu te apuci de poezie în locul tenisului de câmp. Privirea lui Nellie a devenit serioasă. Deși mă bucur să te văd zâmbind.

– A fost greu.

– De ce? Credeam că ai spus că tu și Harrison vă înțelegeți bine.

– Nu ai citit ziarele? Toată lumea din oraș vorbește despre mine.

– Acest oraș este mult mai mare decât Fifth Avenue și înalta societate. Încruntându-se, Nellie s-a lăsat pe spate. Și trebuie să-i ignori pe oamenii cu minte măruntă care nu au altceva mai bun de făcut decât să bârfească.

Harrison îi spusese același lucru, dar era greu, mai ales când ea nu se mai confruntase vreodată cu așa ceva.

– Voi încerca.

– Oare de asta am fost chemată? Nellie și-a lipit buzele împreună, cu privirea gânditoare. Pentru că te ascunzi în casă?

– Nu mă ascund, a făcut Maddie o grimasă. Încerc să las scandalul să treacă înainte de a mă aventura.

– Să mergem. Suspinând, Nellie s-a ridicat în picioare. Te scot de aici.

– Nu pot pleca.

– Este ridicol. Bineînțeles că poți pleca. Haide, mergem împreună.

– Nu. Nu vreau să dau ochii cu alți oameni.

– Nu facem o vizită la reședința lui Caroline Astor, Maddie. Mergem la Graham's Ice Cream Parlor.

– Ar trebui să fiu în luna de miere.

– Cu toate acestea, soțul tău se plimbă, fără îndoială, prin oraș. De ce nu ți s-ar permite să faci același lucru?

Era o observație bună – nu că Harrison i-ar fi cerut să rămână înăuntru. Se ascundea de bunăvoie, odată ce povestea logodnei rupte și a compromisului ajunsese în ziare.

– Deci s-a stabilit, a anunțat Nellie. Mișcă-ți fundul de pe scaunul ăla. Trebuie să ieși afară la aer.

Era tentant. Graham's nu era departe. Se afla la doar câteva străzi distanță. Salonul de înghețată era frecventat de toată lumea, nu doar de membrii înaltei societăți, majoritatea fiind oricum în Newport în această perioadă a anului. Așa că, deși Graham's ar putea fi plin de oameni, erau puține șanse să vadă pe cineva cunoscut.

– Merg doar dacă îmi promiți două lucruri. Unu, că nu vei pleca de lângă mine și doi, că vom pleca dacă va fi aglomerat.

Nellie a dat din mână cu nerăbdare.

– Jur solemn! Haide!

Zece minute mai târziu au intrat în local. Plimbarea până acolo fusese lipsită de evenimente, iar Maddie a răsuflat ușurată când a văzut că magazinul era gol. Au găsit o masă și s-au așezat pe scaunele mici de fier.

– Vezi? Nellie a deschis meniul. Nu sunt matroane de societate care să te urmărească cu furci.

– În fine, a murmurat Maddie în timp ce răsfoia paginile meniului.

Și-au plasat comenzile și s-au relaxat. Era nepoliticos să se descarce pe prietena ei în legătură cu problemele ei conjugale, dar Maddie fusese întotdeauna apropiată de Nellie.

– Harrison a mărturisit în sfârșit motivul petrecerii.

– Ca să petreacă timp cu tine pentru a te convinge să te căsătorești cu el?

– De unde ai știut?

– Maddie, te rog. Aproape toată lumea de acolo știa asta. A făcut o treabă proastă în a-și ascunde sentimentele pentru tine.

– Ei bine, știai că a fost dat la o parte de propria familie și că a făcut avere la Paris?

– Nu, dar mă liniștește să aud că nu e un leneș ca majoritatea domnilor din societate. Nimic nu este mai plictisitor decât un bărbat răsfățat și îndreptățit.

– Cum de ești întotdeauna atât de optimistă?

Maddie a bătut cu degetele pe masă.

– Trebuie să se datoreze faptului că mi-am pierdut mama la o vârstă fragedă. Nellie a ridicat din umeri. Viața este trecătoare. Trebuie să ne bucurăm de ea cât timp suntem pe acest pământ.

– Asta are sens.

Întinzând mâna, Maddie i-a strâns mâna prietenei sale. Nellie a zâmbit și i-a strâns, la rândul ei, mâna lui Maddie.

– Deci tu și Harrison v-ați certat? a întrebat când fiecare și-a tras mâna înapoi.

– Da. Se pare că este plin de surprize.

– Surprize bune sau rele?

– Ambele?

– Ah, înțeleg ce se întâmplă aici. Privirea lui Nellie a devenit vicleană. Cineva este supărată că prietenul cel mai bun din copilărie a plecat și a prins aripi fără ea.

– Asta este ridicol. Eu sunt supărată că a mințit în legătură cu asta.

– Bine, dar te aștepți să recuperezi trei ani de vieți separate într-o singură zi? Nu este realist, Maddie.

– Spui să îl iert.

– Nellie!

Amândouă s-au întors la auzul vocii familiare. Katherine Delafield s-a oprit lângă masa lor, cu un zâmbet larg pe față. Și Maddie. Bună ziua amândurora. Mă bucur să vă văd aici.

– Bună, Kat, a spus Nellie.

– Katherine, a salutat-o Maddie cu o vizibilă ușurare. O altă prietenă care nu o ignora. Mă bucur atât de mult să te văd.

– Și tu. Cum e...

Mătușa lui Katherine s-a apropiat, cu o încruntare adâncă pe față, iar conversația a încetat brusc. Gâtul lui Maddie s-a uscat în prezența dezaprobării matroanei, care se revărsa peste ea ca un nor de furtună.

– Bună ziua, doamnă Delafield, a spus ea în mod automat.

Mătușa lui Katherine nu a băgat în seamă cuvintele lui Maddie și și-a ridicat bărbia, apăsând ușor pe umărul lui Katherine.

– Vino cu mine! Trebuie să găsim o masă departe de oricine este considerat o influență negativă.

– Dar mătușă Dahlia...

– Mișcă-te, Katherine!

– Îmi pare rău, a mormăit Katherine în timp ce mătușa ei o trăgea spre partea din spate a magazinului.

– Bine ai venit în clubul influențelor rele, a spus Nellie cu o încercare de lejeritate în glas, dar fără rezultat.

Un gol s-a așezat în stomacul lui Maddie în timp ce o privea pe femeia mai în vârstă cum se îndepărta de masă. Această ieșire fusese o greșeală.

– Nellie, nu mi-e foame. Ar trebui să mă întorc acasă.

– Nu, rămâi, a spus Nellie. Înghețata...

– Serios, ar trebui să plec. Și-a împins scaunul înapoi și s-a ridicat în picioare. Îți mulțumesc că ai venit să mă vizitezi. Ne vedem mai târziu.

Deși dorința de a fugi îi ardea prin toți mușchii, s-a forțat să facă pași rezonabili, fără grabă, spre ușă. De îndată ce a ieșit afară, a tras puternic în piept aerul cald al orașului. S-a abținut atât de tare să nu plângă în timp ce mergea, cu toate că lacrimile îi inundau privirea. Plânsul nu ar fi ajutat-o în nici un fel.

Așa cum îi plăcea mamei sale să spună uneori, zarurile fuseseră deja aruncate. Nu putea decât să meargă mai departe.

Capitolul 20

A doua zi dimineață, Maddie își racorda o rachetă de tenis când a apărut soțul ei. Privindu-l printre gene, trebuia să recunoască faptul că arăta destul de elegant astăzi, într-un costum de vară de culoare crem și o vestă bej. Oare exista vreun alt bărbat care să poarte hainele mai bine decât el?

Deși arăta spectaculos și fără haine.

Și-a mușcat buza și a încercat să ignore căldura care o străbătea. Nu i se alăturase în pat nici noaptea trecută, iar ei îi era dor de el – și nu doar ca să fie satisfăcută. Îi lipsea apropierea fizică, legătura pe care o împărtășeau. Felul în care o făcea să râdă, sărutările lui.

O curtase atât de mult în timpul petrecerii de la castel. De ce se îndepărta de ea acum?

„Pentru că te-a câștigat deja. Nu mai trebuie să încerce."

Era un gând deprimant.

Gura lui s-a arcuit într-un zâmbet abia mijit pe când s-a așezat pe scaunul de lângă ea.

– Ai timp pentru mine astăzi?

– Când?

– Acum, aș vrea să ne plimbăm și să-ți arăt ceva.

– Nu vreau să ies în oraș, Harrison, a spus ea și s-a uitat la racheta din mâinile ei.

Acest lucru nu ar fi trebuit să constituie o surpriză, având în vedere că îl informase despre ieșirea la salonul de înghețată de aseară.

– E aproape și nu accept un refuz.

– Cât de aproape?

– La trei străzi distanță.

Ezita să-i dea un răspuns. Nu era departe, dar nu voia să riște să dea peste cineva cunoscut pe stradă.

– Vin tocmai de afară și nimeni nu se plimbă atât de devreme. Te rog, lasă-mă să îți arăt ceva. O să-ți placă, îți jur.

– Bine.

– Vino, draga mea! S-a ridicat în picioare și i-a întins mâna. Hai să ne distrăm puțin.

Câteva minute mai târziu, se îndreptau spre nord, pe Fifth Avenue. Unul dintre brațele ei era legat de al lui, iar ea își folosea mâna liberă pentru a ține un parasolar și a bloca soarele de la mijlocul dimineții. Din fericire, el avusese dreptate în privința lipsei traficului de dimineață. Trotuarele erau pustii, cu doar câte o căruță sau ocazional un cărucior pe stradă.

El s-a oprit în fața casei Xavier, pe strada 85 și a înclinat capul spre proprietatea masivă.

– Superbă, nu-i așa?

Cu o structură romanică expansivă, casa din cărămidă pătată fusese construită cu patru ani în urmă la scară mare, cu balcoane, turnulețe și frontoane. Fusese înăuntru de câteva ori pentru diverse evenimente și chiar asistase la un meci de tenis pe iarbă în grădini în timpul debutului ei.

– Așa este. Întotdeauna mi-a plăcut această casă.

– Știu. Îmi amintesc că vorbeai întruna despre asta acum trei ani. Îți plăcea terenul de tenis de câmp din spate.

Își amintea acea conversație?

– Îmi plăcea. Și cei din familia Xaviers sunt oameni încântători.

– Sănătatea ei este cam șubredă. Știai?

– Nu, a clătinat Maddie din cap, nu am știut. Ce groaznic! Mă întreb dacă mama mea știe.

Mama lui Maddie și doamna Xavier prezidaseră împreună o expoziție de flori cu ani în urmă.

– Cred că păstrează tăcerea. El a dus-o pe ea la St. Augustine.

– În Florida?

– Da. A băgat mâna în buzunarul hainei și a scos un set de chei. Vrei să-arunci o privire?

Ea a rămas cu gura deschisă, holbându-se la mâinile lui.

– Ai cheile lor?

Aplecându-și capul sub marginea pălăriei ei, i-a sărutat nasul.

– Da. Haide.

Luând-o de mână, a condus-o pe aleea de piatră albastră și a trecut pe sub portic. Ea s-a împiedicat lângă el, uimită.

– Stai, vorbești serios? Cum naiba le-ai furat cheile?

– Nu mai pune atâtea întrebări și vino cu mine. Va fi distractiv.

– Harrison, asta nu e ca atunci când eram copii și ne furișam în cămară pentru plăcintă cu cireșe. Este ceva serios. Am putea fi arestați.

Odată ajunși în fața ușii, a introdus cheia în încuietoare.

– Sunt absolut sigur că nu vom fi arestați. Acum, după tine.

A deschis ușa și i-a întins mâna.

A intrat, convinsă că vor fi alungați în orice clipă. Numai că intrarea era goală, iar luminile stinse. Plutea o liniște aparte în aer, ca și cum casa ar fi fost închisă de ceva vreme.

– Unde este personalul?

– În vacanță, de când a plecat familia Xavier. Suntem singuri.

A ciupit-o brusc de fesa stângă prin haine, ca și cum ar fi vrut să o dovedească.

A lăsat să-i scape un țipăt, după care l-a înghiontit ușor.

– Ești un ticălos, domnule Archer.

Apucând-o de talie a tras-o aproape.

– Eu sunt ticălosul tău, doamnă Archer. După ce au schimbat un sărut pe îndelete, a luat-o de mână. Să explorăm!

Casa era deschisă și aerisită, camere mari, menite să impresioneze. Detaliile arhitecturale erau uimitoare, cu sculpturi complicate și șemineuri mamut, ca să nu mai vorbim de tavanul cu vitralii de deasupra sălii de bal. Domnul Xavier fusese un pasionat colecționar de artă și nu lipseau picturile clasice atârnate pe pereți.

S-au plimbat pe la toate cele patru etaje, comentându-și în liniște unul altuia lucrurile care le plăceau. Ea a fost cel mai mult impresionată de piscina interioară și de seră. Lui Harrison i-au plăcut dormitorul matrimonial și biblioteca cu panouri de stejar. Pașii lor au răsunat pe podelele de gresie și ea a început să bănuiască de ce o adusese aici.

El menționase că a închiriat o casă pe perioada verii, dar aceasta avea o suprafață mai mare decât cea de care aveau nevoie ei doi. Își imaginase o casă în Upper East Side, nu un conac cu treizeci de camere. Chiar dacă îi plăcea această casă, i se părea excesiv.

Au continuat să meargă către partea din spate a casei, ajungând în cele din urmă la terasa care dădea spre grădini. Încă se mai puteau vedea contururile unui teren de tenis pe gazon, deși iarba era de nestăpânit în acea fază.

– Bietul teren, a murmurat ea. Era superb acum câțiva ani.

– Ar putea arăta superb din nou. Harrison și-a sprijinit un șold de balustradă și s-a întors cu fața spre ea. Cu ajutorul tău.

– Vrei să închiriezi această casă.

A clătinat el din cap, un mic zâmbet făcându-și loc pe buze.

– Vreau să cumpăr această casă.

– S-o cumperi?

– Nu ți-ar plăcea să stai aproape de părinții tăi?

– Este o casă foarte mare.

Mergând în spatele ei, și-a înfășurat strâns brațele în jurul ei.

– O vreau doar dacă ești de acord. Are o locație excelentă și un teren de tenis pe gazon. I-a sărutat obrazul. Iar această terasă îmi amintește de castel. Perfectă pentru a împărți trabucuri cu tine.

– Aproape că m-ai sărutat în acea noapte.

S-a relaxat la pieptul lui, amintirile încălzindu-i pielea.

– Nu mi-am dorit nimic mai mult în acel moment.

Schimbându-și poziția, i-a cuprins fața în palme. Expresia lui era plină de afecțiune în timp ce-și cobora capul.

– Nici eu, a șoptit ea, chiar înainte ca el să o sărute.

Ușor, el i-a mușcat buzele, sărutând-o cu mișcări delicate ale gurii lui, care au făcut-o să se agațe de el în câteva secunde. Respirația lor se amesteca în dimineața liniștită, având doar păsările ca unicul lor public, iar întreaga lume se reducea doar la mâinile, buzele și limba lui. Ea gâfâia când buzele li s-au îndepărtat, iar el i-a ajustat pălăria, care, între timp, devenise strâmbă.

– Ce părere ai? Ar trebui să o cumpărăm?

– Ne-o putem permite?

– Credeam că am discutat despre asta zilele trecute, dar da, ne-o putem permite. Ai vrea să locuiești aici cu mine?

Își putea imagina viața lor aici – cu copii într-o bună zi, poate. Ar fi creat multe amintiri fericite împreună între acești pereți. Se simțea bine.

– Da, cred că da.

– Excelent, i-a dat un sărut rapid, apoi a condus-o înapoi înăuntru. Îl voi pune pe agentul imobiliar să se ocupe de hârtii.

Până când au încuiat din nou casa, trăsurile se înmulțiseră pe stradă, iar zgomotul constant al copitelor îi răsuna în urechi în timp ce ea și Harrison traversau.

– Ne-ai găsit această casă pentru că ți-ai amintit cât de mult îmi plăcea, a spus ea. Sunt impresionată.

– Încerc din răsputeri să fac bine, la cererea soției mele.

– Nu trebuia să ne cumperi o casă ca să primești iertarea mea.

– Îmi dau seama de asta, dar cum aș putea să ratez șansa de a te vedea zâmbind? În plus, altcineva cumpăra această casă dacă nu o făceam noi.

– Mai ai și alte surprize, Harrison Archer?

– Poate, a spus el, strângându-i antebrațul.

– Cum ar fi...

– Harrison! Ho!

O trăsură s-a oprit brusc, iar un bărbat a sărit din trăsură pe trotuar. Era Thomas Archer, fratele lui Harrison.

– La naiba! a murmurat Harrison în sinea lui, cu corpul încordat.

Thomas nu i-a cruțat nici o privire, îndreptându-și atenția spre fratele său.

– De ce nu mi-ai trimis nici un răspuns?

Soțul ei nu și-a cerut scuze.

– Am fost ocupat.

– Da, bine. Thomas s-a uitat peste umăr, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu vor fi auziți. Situația pe care am discutat-o este destul de urgentă...

– Îți amintești de soția mea?

Vocea lui Harrison era rece și casantă, ca o biciuire de mustrare.

Thomas a tresărit și s-a înclinat în direcția lui Maddie.

– Bineînțeles, doamnă Archer. Ce plăcere să vă văd!

– Domnule Archer.

Nu-l plăcuse niciodată pe fratele lui Harrison. Era răsfățat și superîngâmfat. În copilărie, Thomas îl tachina intenționat pe Harrison pentru a provoca o reacție – una care, invariabil, îl băga pe Harrison în bucluc. Era ca și cum Thomas ar fi încercat să se facă pe sine să pară mai bun pe seama fratelui său.

– N-o să te reținem de la treburile tale, i-a spus Harrison fratelui său. O zi bună.

– Stai așa. Când o să treci pe aici? Suntem foarte nerăbdători să vă vedem.

– Sunt încă în luna de miere, Thomas. Mă voi ocupa de tine la timpul potrivit.

– Dar...

– Nici un alt cuvânt, a răbufnit Harrison. Sau situația la care te-ai referit nu va mai fi treaba mea.

Fără să aștepte un răspuns, Harrison a tras-o practic pe Maddie de acolo și ea nu l-ar fi putut învinovăți. Suferise destul din cauza familiei sale.

– El încă mai crede că îi vei salva.

– Da, iar mesajele lui sunt din ce în ce mai disperate.

– Le permiți lui Thomas și mamei tale să mai fiarbă puțin.

Buzele i s-au răsucit într-un zâmbet, iar ochii i s-au aprins cu un amuzament sinistru.

– Bineînțeles că da. Asta e jumătate din distracție.

– Cât de aproape ești?

– Aproape.

Misterios.

– Cum rămâne cu soția și copiii lui Thomas?

Harrison a ridicat din umeri.

– Presupun că va trebui să-și găsească un loc de muncă pentru a-i întreține.

– Ai devenit foarte dur.

– Cu toată lumea, cu excepția ta, Mads.

– Unde mă duci?

Harrison i-a zâmbit soției sale, deși era legată la ochi.

– Vei vedea.

Trecuseră două zile de la incidentul de la salonul de înghețată și Maddie rămăsese în mare parte liniștită, stăpână pe sine, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Ura faptul că oamenii bârfeau despre ei, strivind spiritul soției sale și determinând-o să se ascundă.

„Se numește vinovăție."

Da, se simțea vinovat pentru ceea ce se întâmplase la petrecere – însă nu regreta. Ea era soția lui și ar fi suferit o mie de scandaluri pentru a se căsători cu ea.

Ceea ce era ușor de spus pentru el. Era conștient de asta. Societatea era mult mai dură cu femeile. E suferise mult în ultimele zile, nefiind obișnuită să fie o proscrisă. Harrison, însă, fusese un proscris aproape din ziua în care se născuse. Poate că el ar fi putut să-i dea câteva sfaturi.

Cu toate acestea, el dorea să-i aline necazurile și să readucă apropierea dintre ei. Fusese o adevărată tortură să stea departe de patul ei în ultimele trei nopți.

„Hai să mergem sus nu este un răspuns după ce m-ai mințit în legătură cu aproape tot. Fă mai bine de-atât."

El asta încerca.

Soarele dimineții îi încălzea pielea în timp ce păşeau în jurul casei. Ocupând aproape un întreg cartier, terenul din spatele casei Webster avea în alcătuire o piscină și, bineînțeles, un teren de tenis pe gazon. În această dimineață, datorită unui subterfugiu inteligent pus la cale de Harrison, antrenorul de tenis al lui Maddie anulase ședința, pretinzând că era prea bolnav pentru a ieși din casă. Când Maddie s-a schimbat în hainele de tenis, plecând să se antreneze singură, Harrison a surprins-o legând-o la ochi.

– Harrison, chiar nu am timp pentru asta. Naționalele sunt mâine-poimâine.

– Răbdare, Mads. Răbdare.

Ea a pufnit supărată, iar el a încercat să nu râdă. Ținând-o de cot, a condus-o mai adânc în grădini, spre terenul de tenis.

– Știu că suntem afară, a spus ea, ca și cum asta ar fi explicat totul. Și dacă voi călca în ceva și îmi voi strica tenișii, atunci îți va părea rău.

Nu și-a putut stăpâni râsul.

– Îți cumpăr tenișii noi dacă îi strici.

– Pe care trebuie să îi lărgesc înainte de Naționale. Ca să nu mai spun că aceștia sunt tenișii mei norocoși.

– Nu ai nevoie de noroc. Ai talent.

S-au apropiat de teren, unde îi aștepta un bărbat. Era îmbrăcat în alb și făcea câteva întinderi în timp ce ținea o rachetă într-o mână.

– Știu că suntem aproape de teren. Simt mirosul trandafirilor.

El nu a spus nimic, a adus-o doar la marginea ierbii scurte. Ajungând la ea, i-a slăbit legătura de la ochi și a lăsat-o să clipească de câteva ori.

– Maddie, aș vrea să ți-l prezint pe...

– Frederick Hovey, a rostit ea și s-a repezit spre celălalt bărbat, întinzându-i mâna. Doamne, nu-mi vine să cred. Ce căutați aici?

Un bărbat voinic, cu mustață stufoasă, Fred urmase cursurile Facultății de Drept de la Harvard, o legătură care-l ajutase pe

Harrison să-l aducă aici. Asta, și promisiunea unui loc în consiliul de administrație al Archer Industries.

– Doamnă Archer. Știți cine sunt.

– Bineînțeles. V-am văzut jucând cu domnul Wrenn în campionatul din '93 și anul trecut când ați câștigat campionatul de dublu. Returul cu reverul a fost o frumusețe.

Harrison i-a zâmbit mândru. Asta o făcea pe Maddie o concurentă atât de acerbă. Nu numai că muncea din greu pe teren, dar studia și în afara terenului.

– De asemenea, este în prezent cel mai bine clasat jucător din țară.

– Deocamdată, a nuanțat Fred într-o încercare evidentă de a fi umil.

– Abia aștept să vă văd la campionatul de simplu masculin din august, i-a spus Maddie. Cred că acesta este anul dumneavoastră.

– Vom vedea. Presupun că și Wrenn va fi la fel de bun. Nu va fi ușor de învins. Să trecem la treabă, a spus, balansându-și racheta de câteva ori.

– Să trecem la ce? s-a uitat ea la Harrison. Nu înțeleg.

– Fred este aici pentru a te antrena astăzi.

– E o glumă?

Mușchii feței ei s-au relaxat.

– Nu, absolut deloc.

– Aș fi onorat, doamnă Archer, a spus Fred. V-am văzut jucând la Cincinnati vara trecută.

Un alt bărbat s-a apropiat de ei, antrenorul lui Maddie, Valentine Livingston. Membru al unei familii remarcabile de pe Coasta de Est, Vallie fusese un faimos jucător de dublu înainte de a se retrage din tenis cu un an înainte. El fusese de acord să o ajute pe Maddie să se antreneze, fără îndoială datorită presiunilor tatălui ei.

– Vallie, a strigat ea, clipind în soare. Am crezut că ești bolnav.

– Doar nu credeai că voi rata asta, nu-i așa? Vallie i-a strâns mâna lui Fred. Hovey, îmi face plăcere să te revăd.

– Valentine, Fred a strâns mâna celuilalt bărbat. Ai venit să te asiguri că nu-ți stric munca grea, din câte văd.

– Într-adevăr, a spus Vallie cu un râs ușor. Lucrăm la serviciul ei de șase luni. Nu pot să te las să schimbi ceva înainte de Naționale.

– Destul de corect, a arătat Fred spre teren. Mergem, doamnă Archer?

Maddie a țopăit pe vârfurile picioarelor, cu emoția strălucindu-i pe față, iar umerii lui Harrison s-au relaxat ușor. Planul lui funcționa. Cel puțin pentru câteva clipe, reușise să o înveselească.

– Aceasta este cea mai bună surpriză din toate timpurile. L-a apucat de braț și l-a sărutat pe obraz. Mulțumesc.

– Cu plăcere. Distracție plăcută!

Le-a făcut cu mâna celor doi domni și s-a întors înăuntru. Nu era nici măcar ora nouă dimineața și avea deja o victorie. Nu era prea rău pentru un pierde-vară.

Acum, era timpul să abordeze cealaltă problemă.

Se apropia ziua în care urma să preia Archer Industries, dar nu se putea grăbi. Acesta era un joc de șah, fiecare mutare strategică și atentă, concentrată pe prinderea adversarilor săi. Nu le lăsa altă opțiune decât să se predea în cele din urmă.

Iar sfârșitul avea să vină în curând.

– Domnule, a fost livrat un mesaj pentru dumneavoastră, l-a abordat majordomul, în timp ce acesta se întorcea în casă.

– Mulțumesc. Harrison a luat biletul de pe tava de argint. A ajuns domnul Innis?

– Este în biroul domnului Webster, domnule.

– Mulțumesc, Farley.

Dând din cap, a pornit spre birou.

S-a uitat la biletul din mână și a rânjit, recunoscând hârtia de scris. Biletul era de la mama sau de la fratele său, întrebând, fără îndoială, când urmau să le sosească banii. Harrison a mototolit hârtia în pumn fără să o citească. „Lasă-i să-și facă griji."

William Innis aștepta în biroul lui Webster. Un tânăr de culoare, William era cu doar câțiva ani mai în vârstă decât Harrison și absolvise Delaware State College cu o diplomă în finanțe. Pe când se afla încă la Paris, Harrison îl angajase pe William pentru a supraveghea preluarea aici, în State, și lui Harrison îi plăcuse imediat felul direct al celuilalt bărbat și modul capabil în care aborda problemele. William se dovedise indispensabil în preluarea Archer Industries în ultimele patru luni.

– Bună dimineața, William. Harrison a închis ușa și s-a îndreptat spre birou. Mulțumesc că ai venit astăzi aici.

De când Harrison se întorsese în oraș, lucraseră în biroul lui William de lângă Wall Street.

– Nu mă deranjează. Celălalt bărbat și-a ajustat ochelarii rotunzi. Locuiesc chiar de cealaltă parte a parcului.

– Îmi amintesc. Pe Amsterdam, lângă 87, nu-i așa? Ei bine, s-ar putea să mai lucrăm puțin pe aici până când preluarea va fi finalizată.

Își dorea să se rămână aproape de Maddie în speranța că ea îl va ierta curând. Faptul că nu se culca cu ea îl scotea din minți, ca și cum ar fi fost privat de mâncare și de apă. Chiar de aerul de care avea nevoie pentru a supraviețui.

– De asemenea, a spus William, scoțând un teanc de hârtii, am făcut progrese cu cealaltă listă, dacă vreți să o vedeți acum. Ieri am achiziționat ultimele două blocuri mari de acțiuni.

– Excelent. Tot ce a mai rămas este să obținem acțiunile familiei.

– Am discutat să-i facem fratelui o ofertă prin intermediul unei companii anonime. Așa nu ar ști că ești tu.

– Thomas nu le va vinde niciodată cu bună-știință. Sunt practic tot ce i-a mai rămas.

– Atunci nu văd cum am putea prelua controlul din mâinile familiei tale.

– S-ar putea să am o idee. Harrison a luat un creion. Să vedem ce putem face.

Capitolul 21

Chiar și Vallie era impresionat de modul în care Maddie jucase împotriva lui Fred Hovey – iar antrenorul ei era un om greu de impresionat. Aceasta i-a invitat pe amândoi să rămână la o limonadă, dar ei au refuzat.

– A fost o plăcere, i-a strâns ea viguros mâna lui Fred. Mulțumesc.

– Așa cum am spus, a fost plăcerea mea, a spus Fred în timp ce se ștergea pe față. Ești feroce pe teren, Maddie.

– Sper doar să fiu suficient de bună pentru a câștiga la Naționale.

– Nu te îndoi niciodată de puterea ta. Să crezi întotdeauna în ea, a spus el.

– Exact ceea ce îi spun și eu de atâta timp, a spus Vallie. Asta, și să se ducă mai des la fileu.

– Un jucător trebuie să își urmeze instinctul în această privință, a râs Fred. Vallie a fost întotdeauna prea agresiv pentru binele său la fileu.

– Minciuni. Vallie i-a strâns mâna lui Maddie. Bună treabă azi. Ne vedem mâine-dimineață. Odihnește-te!

Bărbații au plecat prin partea laterală a casei și Maddie aproape că a plutit în drumul ei înăuntru.

Era epuizată, dar era cel mai bun tip de epuizare. Mintea ei era fericită și se simțea bine. Și trebuia să-i mulțumească soțului ei pentru asta. Gestul din această dimineață o emoționase, un cadou absolut perfect, pe care numai Harrison l-ar fi putut face. Cum aranjase asta? Nu putea fi ușor.

„Încerc din răsputeri să fac bine, la cererea soției mele."

Nimeni nu o cunoștea la fel de bine ca el, iar el îi arătase de nenumărate ori cât de mult ținea la ea. Nunta lor nu fusese perfectă, e adevărat. Visele ei de a avea o mare petrecere la biserica episcopală St. Thomas fuseseră spulberate și preferase să evite un scandal. Deși nimic din toate acestea nu era în planurile ei cu o lună în urmă, trecutul nu putea fi schimbat.

„Viața este trecătoare. Trebuie să ne bucurăm de ea cât timp suntem pe acest pământ."

Nellie avea dreptate. Oare Maddie chiar dorea să-l țină pe Harrison la distanță pentru totdeauna?

Nu, bineînțeles că nu. Deși luaseră cina împreună în ultimele trei seri, îi lipsea restul. Își dorea mai mult din ceea ce se întâmplase în prima lor noapte împreună, respirația tăiată și anticiparea. Sărutările fierbinți și alunecarea mâinilor lui pe pielea ei.

Senzația de a-l avea înăuntrul ei.

Doamne, ce mult râvnea la asta! Doar gândindu-se la acea noapte din adăpostul de trăsuri se topea toată, se încorda și pielea i se încingea, nevoia de el arzându-i în sânge. Nu-și imaginase vreodată că un bărbat i-ar fi putut oferi atât de multă plăcere – și bănuia că legătura lor, prietenia lor, era cea care făcea posibil acest lucru.

Trebuia să-l vadă. *Acum*. Deși era acoperită de transpirație și obosită, trebuia să-i mulțumească pentru această surpriză. Poate că ar putea, de asemenea, să-i distragă atenția de la orice făcea în acel moment. O oră sau două furate în care să-l poată atinge și săruta, să-i simtă umerii puternici și pieptul ferm. Să se frece de el și să-l audă gemând în urechea ei...

– Oh, îmi pare rău, Joseph!

A fost cât pe ce să se lovească de un valet în drumul ei. Oare putea să vadă gândurile nărăvașe de pe fața ei?

– Îmi cer scuze, doamnă, a spus tânărul ocolind-o.

– Știi unde se află domnul Archer în acest moment? A ieșit afară?

– Cred că se întâlnește cu domnul Innis, doamnă.

Perfect.

Cu inima bătând cu putere, s-a grăbit spre intrare, disperarea și dorința făcându-i capul să se învârtă. Aproape că gâfâia, transpira din pricina faptului că avea nevoie de el. Zona dintre picioare îi pulsa de dorință. Ajungând după colț, i-a zărit umerii largi în haina bej, picioarele lungi și ceafa cu părul des. Frumusețea lui i-a provocat pur și simplu fluturi în stomac.

Ușa de la intrare s-a închis și Harrison s-a întors. Ceea ce a văzut pe fața ei i-a făcut ca sprâncenele să i se arcuiască în sus.

– Bună ziua. Ai avut un antrenament plăcut?

Nu mai era nimeni prin preajmă și nu mai putea aștepta o secundă ca să pună mâna pe el. Fără să se obosească să-i răspundă la

întrebare și-a pus palmele pe pieptul lui și l-a împins spre dulapul cu haine.

– Stai, ce se întâmplă? a chicotit el ușor în timp ce ea îl manevra, fără să opună nici cea mai mică rezistență.

Deschizând ușa dulapului, ea l-a împins într-un colț. El s-a împiedicat, încurcându-se în cele câteva paltoane depozitate acolo. Ea a închis ușa, scufundând spațiul în semiobscuritate, iar razele care intrau pe sub ușă ofereau suficientă lumină pentru a deslușî confuzia de pe fața lui.

– Ne ascundem de cineva – sau jucăm un alt joc?

Ea nu a vrut să vorbească. S-a aruncat asupra lui, brațele ei înfășurându-i umerii ca o blană de nurcă, în timp ce îi capta gura. După o fracțiune de secundă de surpriză, el i s-a alăturat, sărutând-o înapoi cu febrilitate. Oare se gândise și el la asta? Avea nevoie de ea la fel de mult? Avea un gust familiar, de cafea și mentă, iar ea s-a apăsat mai aproape, încolăcindu-și degetele în părul lui în timp ce limbile lor se împleteau. Respirațiile lor răsunau în spațiul îngust, gurile lor lucrând în tandem, concurând pentru dominație. Apoi el a sărutat-o mai tare, buzele lui neiertătoare pe ale ei, căutând neobosit plăcerea ei în timp ce mâinile lui se plimbau.

– La etaj, a spus el, apăsând sărutări de-a lungul maxilarului ei. Să mergem sus.

Mintea ei a respins ideea de a pleca de acolo.

„Acum. Chiar aici."

Deși nu-i plăcea să fie surprinsă, îi plăcea ideea de a-l surprinde pe Harrison. Îi amintea de vestiar, un loc liniștit, secret, unde puteau face împreună tot felul de răutăți, unde lipsa ei de experiență și încercările stângace de seducție nu ar fi fost atât de umilitoare. Îi plăcea să-l ia pe nepregătite în acea zi, auzindu-i răsuflarea tăiată și simțindu-i corpul tremurând în timp ce degetele ei îl explorau.

De asemenea, era ceva ce abia aștepta să încerce, dar nu avusese curaj în noaptea nunții lor. Aici, în aproape beznă, părea să fie ocazia perfectă pentru a face prima ei încercare.

Făcând un mic pas înapoi, și-a ridicat fustele... și s-a pus în genunchi.

Pământul era tare și neiertător sub oasele ei, dar nu-i păsa. Fața ei se afla direct în fața vintrelor lui, unde cea mai seducătoare erecție i se umfla în pantaloni.

– Oh, Doamne! a gâfâit el. Ce faci?

Ea și-a întins mâna spre închizătorile pantalonilor, cu intenția de a ajunge cât mai repede la pielea lui. El i-a oprit mâinile.

– Are legătură cu surpriza mea de azi-dimineață? Pentru că nu trebuie să faci asta ca să-mi mulțumești.

– Fac asta pentru că așa vreau și pentru că sper să-ți placă.

Întâlnindu-i privirea, ea i-a îndepărtat mâinile.

Brațele îi atârnau lejer pe lângă corp, în timp ce ea începea să-l dezbrace. Când închizătorile pantalonilor lui au fost deschise, ea a băgat mâna pentru a-i desface bretelele, mai întâi de o parte, apoi de cealaltă. Pantalonii au alunecat pe podea, adunându-se la gleznele lui.

– Mads, și dacă Farley trebuie să-și o haină? Sau dacă vine cineva la ușă?

Deși părea extrem de improbabil, ideea că ar putea fi prinși a făcut ca dorința să îi urce pe coapse și să-i străbată tot corpul.

– Atunci cred că trebuie să fii rapid.

– O, la naiba! a respirat, cu vocea groasă și aspră.

Ea s-a concentrat asupra nasturilor mici ai hainei lui de corp, oprindu-se după câțiva pentru a-și târî palma pe lungimea lui rigidă.

– Mai repede, a gemut el și s-a agățat de tija de lemn care ținea hainele. Înainte de a-mi da drumul în haine.

După ce a desfăcut destui nasturi, i-a scos afară membrul gros și l-a admirat. Degetele ei nu prea se întâlneau când a înconjurat baza, pielea atât de netedă și caldă în palma ei. Aplecându-se, a apăsat un sărut în vârf, gustând lichidul sărat adunat deja acolo. Apoi l-a lins, iar șoldurile lui s-au aruncat înainte, în timp ce corpul lui s-a smucit.

– Ia-mă în gura ta, răutăcioasă mică, a mârâit el.

Reprimându-și un zâmbet la auzul poreclei, a făcut cum i s-a spus, trecând lungimea lui pe lângă buze și ajungându-i în cele din urmă pe limbă. Nu era exact la ce se așteptase. Penisul lui era tare și moale în același timp, ca o catifea întinsă peste o stâncă, dar dulce, ca Harrison.

– Uită-te la mine, a gâfâit el.

Și-a înclinat bărbia în sus, iar intensitatea care îi strălucea în ochi i-a trimis scântei de-a lungul coloanei vertebrale. El se holba la gura ei ca și cum ar fi fost hipnotizat. „Îi place să mă privească făcând asta." Fără să-și întoarcă privirea, ea a repetat mișcarea de două sau

trei ori, iubind felul în care respirația lui se oprea la fiecare mișcare. Apoi și-a învârtit limba în jurul capului de câteva ori, observând cum el scapă o înjurătură cu jumătate de gură când ea a acordat atenție părții inferioare.

„Prefă-te că este un meci de tenis și că trebuie să înveți tot ce poți despre adversarul tău."

Ea i-a memorat reacțiile, ce funcționa și ce nu. Avea să devină pricepută la asta, indiferent de situație.

– Suge tare. Coapsele lui au început să tremure. Ia-mă adânc.

Ea l-a tras și mai adânc în gură, până când l-a simțit în partea din spate a gâtului, privindu-l în continuare.

– Asta e, frumoaso. Pieptul lui s-a ridicat, iar pleoapele căzute s-au fixat pe gura ei. Mai repede acum.

Ținând baza cu o mână, s-a mișcat mai repede, stabilind un ritm constant. Șoldurile lui au început să se balanseze, iar ea încerca să-l tragă de fiecare dată mai adânc. Era o provocare pentru a vedea cât de mult putea să suporte. El nu și-a întors privirea, abia dacă clipea, iar ea s-a dedicat sarcinii, hotărâtă să îl vadă și să îl audă cum se destrăma în fața ei.

– O, Doamne, a început să mormăie încet cu fiecare împingere, iar o mână a ajuns în părul ei și i-a prins ușor capul. O, Doamne. O, *la naiba*. Sunt aproape... atât de aproape.

Rebelului ei soț de pe Fifth Avenue îi plăcea să vorbească vulgar.

Ea a fredonat în semn de aprobare, iar vibrația trebuie să-l fi împins până la limită.

– Acum, a izbucnit el brusc. La naiba, îmi dau drumul *acum*.

În vocea lui se simțea o notă de avertisment, dar ea nu era sigură de ce. În schimb, a continuat să dea din cap, iar câteva secunde mai târziu mușchii din coapsele lui s-au încordat, tot corpul lui blocându-se. Și-a aruncat capul pe spate, gemând, iar erecția lui s-a umflat între buzele ei chiar înainte de a-și da drumul pe limba ei. El tremura din toate încheieturile, tresărind cu fiecare puls, înainte ca în cele din urmă să termine. Ea l-a eliberat și a înghițit lichidul sărat.

Încă gâfâind, el a tras-o în sus și s-a năpustit asupra gurii ei, apăsându-și limba înăuntru, gustând-o pe ea, dar și pe el. Din nou și din nou, buzele lui se prelingeau peste ale ei, iar ea gemea, deja excitată de faptul că își folosise gura pe el. Putea simți alunecarea dintre coapsele ei, țesuturile umflate care implorau atingerea lui.

– A fost cel mai excitant lucru pe care l-am trăit vreodată în toată viața mea.

După o clipă lungă, el și-a sprijinit fruntea pe tâmpla ei, trăgând adânc aer în piept.

– Maddie. Sunt distrus.

– Mă bucur.

– Am de gând să te duc sus și să-ți răspund la fel de repede după ce mă adun.

A sărutat-o în timp ce mâinile lui își încheiau nasturii de la lenjeria intimă.

A simțit furnicături la auzul promisiunii lui, pereții pântecului ei încleștându-se. Își dorea atât de mult asta, însă nu se spălase după lecția ei.

– Ar trebui să mă spăl mai întâi.

– Nu avem timp pentru asta și, în plus, te vreau așa. Du-te sus și scoate-ți hainele de pe tine. Și-a tras deja pantalonii și și-a ajustat bretelele. Vreau să te găsesc goală pe patul meu, soția mea.

Cine era ea să se certe cu el?

Aplecându-se, s-a hotărât să îl tachineze.

– S-ar putea să trebuiască să încep fără tine.

Era de necrezut, dar începuse să se miște mai repede, însă degetele lui au devenit neîndemânatice.

– La naiba, Madeline! a rostit în timp ce se chinuia să se încheie la pantaloni.

Râzând, s-a strecurat afară din dulap și a fugit spre dormitorul lui.

Maddie s-a ghemuit pe trupul gol al soțului ei, cu brațul lui înfășurat în jurul ei. Transpirația încă se răcea pe pielea lor, în timp ce lumina după-amiezii scălda dormitorul într-un galben auriu. Stăteau aici de ore întregi, satisfăcându-se unul pe celălalt, de când ea îl acostase în dulap.

Obrajii i s-au încălzit. Oare femeia aceea obraznică era chiar ea?

Harrison părea să se bucure de asta, așa că și-a dat la o parte jena. Și, într-adevăr... acesta era încă cel mai vechi prieten al ei, persoana care o cunoștea mai bine decât oricine altcineva. Niciodată nu o judecase sau o făcuse să se simtă neimportantă. Ba chiar o încurajase și o sprijinise întotdeauna.

„Să știi doar că ce e între noi a fost tot ce a contat – tu și cu mine, împreună."

Și-a mușcat buza în timp ce emoțiile se războiau în interiorul ei. Erau atât de multe lucruri pe care nu le știa, cum ar fi problemele financiare ale familiei lui și motivele pentru care plecase. Sentimentele lui pentru ea. Greu de reconciliat acest bărbat secretos cu băiatul care cândva împărțise totul cu ea.

„Nu mai e un băiat, Maddie."

Da, acest lucru era evident, în timp ce privirea ei zăbovea pe pieptul musculos cu o urmă ușoară de păr negru. Poate că avea dreptate, poate că avuseseră nevoie de timpul petrecut separat înainte de a se reuni din nou. Dacă el ar fi rămas, l-ar fi văzut vreodată altfel decât ca pe un prieten, fratele pe care nu l-a avut niciodată?

Sau s-ar fi dedicat atât de mult tenisului de câmp, hotărâtă să devină cea mai bună?

Mai mult, oare Harrison și-ar fi făcut singur averea, apoi s-ar fi întors la fel de ambițios și de obsedat?

Ea bănuia că răspunsul la toate aceste întrebări era nu.

Fie că le plăcea sau nu, evenimentele din acea noapte fatidică, cea dinaintea plecării sale la Paris, le schimbaseră viața. Dar fiecare decizie, fiecare moment din trecut îi aduseseră aici, căsătoriți și legați până la moarte. Se simțea bine. Părea să fie destinul.

Suspinând, și-a târât palma peste sternul și coastele lui, cartografiindu-l cu degetele. Totul era atât de nou, dar și familiar. Ca și cum undeva, în adâncul minții ei, ar fi știut întotdeauna că vor ajunge aici.

Pieptul i s-a dilatat, iar inima aproape că i-a explodat. Nu fusese niciodată mai fericită. „Sunt îndrăgostită de el?" A înghețat când întrebarea i-a răsunat în minte. Părea prea devreme pentru dragoste, mai ales că tocmai se împăcaseră după ce el o mințise. Din nou.

Într-adevăr, ea ținea la el, dar dragostea însemna inimi și flori, curcubeie și poezii – nu certuri și decepții. Dragostea necesita încredere și respect reciproc. Un sentiment de parteneriat. Harrison nici măcar nu fusese complet sincer cu ea până acum trei zile. Într-o bună zi, dragostea ar putea înflori între ei, dar bănuia că această umflătură din pieptul ei era doar efectul persistent al dorinței combinate cu afecțiunea.

– La ce te gândești atât de serios? a întrebat el liniștit.

„La tine."

– Nimic. Doar mă bucur de moment.

– Niciodată în viața ta nu ai încetinit suficient pentru a te bucura de un moment, a râs el ușor. Mintea ta nu se oprește niciodată din a plănui următoarea mișcare.

– O spune omul care nu se oprește niciodată să planifice. Punct.

– *Touché*. Deși trebuie să spun că am petrecut destul de mult timp complotând în ultimii trei ani.

– Apropo, de ce ai lucrat de aici în loc să lucrezi în centru?

– Am vrut să fiu mai aproape de tine.

Și iată că pieptul i s-a umplut din nou de bucurie. S-a relaxat lângă el și a ascultat sunetele din grădinile din spate care intrau pe fereastră. Grădinarii tăiau tufișuri și rostogoleau cărucioare pe pietriș. Insectele bâzâiau și păsările ciripeau în copacii din jur. Era un moment perfect, plin de pace și liniște.

– Ce te-a apucat astăzi, după antrenament? I-a mângâiat partea laterală a sânului cu vârful degetelor, făcând-o să tremure. Nu că m-aș plânge, să știi. Sunt doar curios.

– Mi-a fost dor de tine.

– Înțeleg.

– Nu jubila, Harrison Archer!

I-a auzit zâmbetul din voce, așa că s-a ridicat pe coate ca să-i vadă fața.

– Nici nu aș visa la așa ceva. Glisând o mână pe partea din spate a capului ei, a tras-o spre gura lui și i-a șoptit pe buze: Și mie mi-a fost dor de tine.

Apoi a sărutat-o, lung și apăsat, cu buzele lui mișcându-se de-a lungul buzelor ei, ca și cum ar fi fost flămând după gustul ei. Limbile lor s-au împletit și au dansat, până când ea a rămas fără suflare, amețită, iar în cele din urmă a trebuit să se retragă pentru a trage aer în plămâni.

El i-a trasat sărutări mici de-a lungul maxilarului.

– Mai ești supărată pe mine?

Ea s-a uitat la el și i-a cercetat ochii albaștri ca noaptea.

– Nu. Doar să nu-mi ascunzi nimic. Te rog.

I-a cuprins obrazul în palma lui mare.

– Ai cuvântul meu că nu o voi face.

Ea a dat din cap aprobator, satisfăcută că vorbea serios.

– Bine.

– În interesul unei dezvăluiri complete, ar trebui să îți spun că am găsit o modalitate de a achiziționa restul acțiunilor, mâine-dimineață.

– Oh? Cum?

– S-ar putea să nu meargă, dar mă duc să-mi vizitez familia.

Suna de rău augur.

– Ce altceva ai mai vrea să-mi împărtășești în interesul dezvăluirii complete?

El a rostogolit-o pe spate, dominând-o, cu un zâmbet răutăcios pe față, și șuviță de păr i-a căzut pe frunte.

– Da. Plănuiesc să ți-o mai trag o dată înainte de cină. Deci ai vrea să faci baie acum sau mai târziu?

Capitolul 22

Casa arăta la fel și din exterior, tot rece și neprimitoare. Fără flori pe prispă, cu vopseaua decojită pe câteva obloane. Nu atât de mult degradată, cât... neglijată.

Harrison nu a simțit nimic în timp ce privea lung la locul în care își petrecuse cea mai mare parte a vieții. Nu nostalgie, nu dor de vremuri mai simple. Acei ani fuseseră îngrozitori, suferința lui fiind atenuată doar atunci când se afla în Newport cu Maddie. De fapt, întregul loc putea să ardă și el nu ar fi vărsat nici măcar o lacrimă.

După ce a sunat la sonerie, a intrat în vestibul și și-a scos pălăria, dar a păstrat geanta pe care o purta. A fost îndrumat către salonul mai mic, cel folosit pentru membrii familiei. A pășit înăuntru, cu anticiparea pulsându-i în vene, și a găsit-o pe mama sa așezată pe canapea, în timp ce Thomas se tolănea într-un fotoliu, părând supărat. Ca și cum fratele său ar fi fost supărat că fusese lăsat să aștepte.

– Ai întârziat, a răbufnit Thomas. Așteptăm de aproape un sfert de oră.

Harrison s-a așezat pe un fotoliu gol și a ignorat criticile. Avea la îndemână probleme mult mai importante decât întârzierea.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să aflăm din ziare despre căsătoria ta? a întrebat mama lui. Cel puțin puteai să ne telegrafiezi vestea ca să ne ușurezi îngrijorarea.

– Soția mea și cu mine am dorit să ne bucurăm de o scurtă lună de miere înainte de a ne ocupa de problemele financiare ale familiei. Și-a încrucișat picioarele și și-a netezit pantalonii. Acum, ce dorești de la mine?

– Cred că este evident, a pufnit Thomas, sunetul fiind încărcat de nerăbdare.

– Nu în totalitate, a spus Harrison. Ați dorit ca eu să mă căsătoresc cu o moștenitoare și așa am făcut. Și acum ce urmează?

– Acum discutăm despre datoriile familiei și despre cum vom face ca bunurile familiei Archer să nu fie confiscate de creditori.

Mama și fratele său au făcut un schimb de priviri.

– Oh, nu-mi pasă de nimic din toate astea.

– Poftim?

Mama lor a pălit la față, în timp ce întregul corp i-a înțepenit.

– Nu-mi pasă, a vorbit încet, cu grijă, pentru a se face înțeles. De nimic din toate astea.

– Ce naiba înseamnă asta? Lui Thomas aproape că i-au ieșit ochii din cap. Ca membru al acestei familii, trebuie să-ți pese. Finanțele noastre sunt întregul motiv al căsătoriei tale.

– Convenabil, sunt membru al familiei doar atunci când vă convine amândurora.

– Întotdeauna ai fost un membru al acestei familii, Harrison, a spus mama lui, privindu-l de sus.

– Și totuși nu am primit nici un cuvânt de la vreunul dintre voi cât timp am fost la Paris. Nici măcar o telegramă sau o scrisoare. Nici măcar un mesaj într-o sticlă. Thomas a fost acolo acum doi ani și nu s-a deranjat să mă caute.

– Mă ocupam de afaceri.

Pielea de deasupra gulerului lui Thomas a căpătat o culoare roșie mată.

– Și totuși ai găsit timp să vizitezi Le Chabanais. De două ori.

Celebrul bordel francez era cunoscut pentru faptul că găzduia mulți demnitari și aristocrați. Harrison devenise prieten cu mulți dintre ei. Nu trecuse mult timp până când vestea despre vizitele lui Thomas ajunsese la urechile lui Harrison.

– Este absurd. Mama lui s-a tras mai în față. Nu suntem aici ca să te cocoloșim pentru sentimentele tale rănite. Această familie are nevoie de banii Webster și tu îi vei preda, așa cum ar trebui să facă un fiu devotat.

Și-a încrucișat mâinile și a înclinat capul într-o parte.

– Nu sunt un fiu ascultător și nu veți primi nici un ban de la mine.

– Ce-ai spus?

Ceilalți doi au tresărit, iar mama lui s-a agățat de marginea canapelei până când i s-au albit degetele.

Știa că nu era nimic în neregulă cu auzul mamei sale, așa că nu a răspuns, ci i-a lăsat doar să proceseze vestea.

Mama lor s-a schimonosit la față de urâțenia pe care și-o amintea atât de bine din copilărie.

– Nerecunoscătorule...

Thomas s-a aplecat în față, cu privirea înnebunită de panică.

– Harrison, te rog. Familia mea...

Harrison nu a spus nimic, lăsând disperarea să pătrundă în aer, rostogolindu-se și îngroșându-se, până când aproape că o putea gusta. Acest moment era chiar mai bun decât anticipase. Era dulce, o mângâiere pentru sufletul unui băiat de opt ani care tânjea după aprobarea familiei sale.

Pe măsură ce creștea realizase că aprobarea nu va veni și că va fi marcat pentru totdeauna ca al doilea fiu, cel care a reușit doar să dea greș.

– Niciodată nu ai putut să faci ce ți s-a spus, a atacat mama lui din nou. Ar fi trebuit să știm că nu ne vei ajuta, că vei rămâne egoist. Ești o rușine pentru numele Archer.

Fără să fie deranjat, Harrison a permis ca vitriolul ei să îl cuprindă. Momentul era perfect, prea prețios pentru a-l strica dându-i cuvintelor ei vreo putere asupra lui. Timpul trecuse de mult pentru asta.

– Mamă, te rog, s-a răstit Thomas, apoi s-a întors spre Harrison, cu ochii rugători. Ce vrei să faci? Să mă vezi implorând?

Acum ajungeau la o soluție. Bine.

– Îmi vreau cei zece la sută înapoi.

– De la Archer Industries?

Fratele său a clipit de câteva ori.

– Corect. Vreau să-mi cedezi zece la sută din acțiuni. Este ceea ce aveam înainte ca Winthrop să mă renege.

Thomas deținea cincisprezece la sută din acțiuni, în timp ce mama sa controla patruzeci la sută. Zece procente nu ar trebui să însemne nimic pentru ei.

– Ce primim în schimb? a întrebat mama lui, evident cel mai isteț negociator dintre cei doi.

Harrison a făcut un gest spre cameră.

– Această casă, plus o alocație.

Nu avea rost să-i informeze cât de mică va fi acea alocație, cel puțin nu încă.

– Asta este o insultă, a spus fratele său. Îți cer să plătești și tu toate datoriile noastre.

– Nu. Zece la sută din acțiuni și plătesc ipoteca pe casa asta. Aceasta este ultima mea ofertă.

Liniștea s-a lăsat peste cei trei, în timp ce greutatea celor spuse de el s-a instalat în cameră. În cele din urmă, fratele său s-a îndreptat spre mama sa.

– Este ceea ce a avut înainte și controlul ar rămâne încă în familie. Vom avea în continuare afacerea, dividendele din acțiuni, plus că această casă va fi scutită de datorii. Cred că este o afacere bună.

Doamne, fratele lui era un om de afaceri groaznic. Nu e de mirare că erau pe punctul de a pierde totul.

– Nu poți avea un loc în consiliu, i-a spus mama lui Harrison. Zece procente și numele de familie Archer nu-ți dau dreptul la așa ceva. Cum el nu a spus nimic, ea și-a coborât bărbia spre a privi geanta de piele de la picioarele lui. Și presupun că actele necesare se află în geanta ta.

Harrison a scos formularul legal de transfer și l-a așezat pe masa de ceai dintre ei, împreună cu un pix.

– Semnează în partea de jos.

– Acum? s-a încruntat Thomas.

– Da, acum.

Nu ar fi fost exclus ca familia lui să renege această înțelegere odată ce încheiau această conversație.

În timp ce Thomas citea documentul, Harrison și mama lui stăteau în tăcere, privirea ei săgetându-l. Pentru că știa din experiență că o enerva, nu i-a oferit nici un fel de reacție exterioară, cu fața impasibilă, ca și cum ar fi fost străini. Dezamăgirea și ura ei ricoșau în el ca una dintre mingile de tenis ale lui Maddie.

Aparent mulțumit, Thomas a semnat cu un gest teatral și i-a înmânat actele lui Harrison.

– Poftim.

Încercând să nu rânjească, Harrison a pus hârtiile deoparte.

– Ar trebui să-ți spun ce înseamnă asta, atât pentru afacere, cât și pentru tine personal.

– Despre ce vorbești? a întrebat Thomas.

Harrison și-a pus coatele pe brațele fotoliului și și-a împreunat degetele.

– Cu cele zece procente pe care tocmai le-ai semnat – cele zece procente care mi se cuvin, aș putea adăuga –, acum dețin controlul asupra Archer Industries.

– Este imposibil, s-a încruntat Thomas.

– Îți garantez că nu este. Mi-am petrecut ultimele câteva luni făcând oferte de cumpărare celor mai mari acționari. Spre surprinderea mea, cei mai mulți au fost dispuși să îmi vândă acțiunile lor la un preț exagerat. Acum dețin cincizeci și unu la sută din acțiuni.

– Cum de nu am fost informat despre asta? a întrebat fratele său.

Harrison i-a adresat un mic zâmbet.

– Ai fi surprins de tăcerea pe care o poți cumpăra cu câțiva verzișori în acest oraș. Aveți vreo bănuială despre ce voi face în continuare?

Thomas a început să respire greu și pe fruntea lui au apărut stropi de transpirație.

– Consiliul...

– Va face tot ce spun eu, a încheiat Harrison. Inclusiv să te demită din funcția de președinte, imediat ce voi putea convoca o ședință a consiliului de administrație.

– Nu poți face asta! a strigat mama lui. Aceasta este compania tatălui tău.

– Greșit. Exaltarea i-a plutit în vene, victoria făcându-l să amețească, în timp ce și-a luat geanta și s-a ridicat. E compania mea acum.

Fratele său a sărit în picioare, fața lui devenind de un roșu intens.

– Nu te vom lăsa să faci asta. Compania aceea este moștenirea mea, moștenirea copiilor mei. Nu poți să o preiei pur și simplu.

– De fapt, aritmetica simplă și acțiunile pe care le dețin spun că pot.

A pornit spre ușă. Întâlnirea se terminase.

– Și soția ta?

Harrison a făcut o pauză. Amenințarea din întrebarea fratelui său nu i-a scăpat din vedere.

– Ce se întâmplă cu soția mea?

– Este pe cale să participe la turneul național de tenis pentru doamne, nu-i așa?

– Și ce te privește pe tine?

Thomas a studiat chipul lui Harrison, iar fratele său trebuie să fi simțit o slăbiciune, pentru că a insistat.

– Am auzit că a fost devastată de recentul scandal. Se spune că abia mai poate ține capul sus în public. Ar fi păcat ca un alt scandal să o distragă de la cel mai important meci din viața ei.

– Sau dacă s-ar împiedica și ar trebui să se retragă din turneu, a adăugat mama sa. Știi cât de neîndemânatice pot fi fetele tinere.

Cu mâinile încleștate în pumni, Harrison a făcut un pas mai aproape.

– O amenințI?

– Nu, bineînțeles că nu, a spus Thomas, deși tonul său transmitea altceva. Știm cât de mult înseamnă ea pentru tine.

– Mai mult decât orice altceva în lume, aș spune eu, a adăugat mama lui.

Groaza l-a lăsat fără voce pentru o secundă îndelungată. Ce legătură avea el cu acești oameni? Nu le păsa deloc de decență și de principii?

„Cunoști răspunsul la această întrebare."

Nu exista nicio limită la cât de jos ar fi coborât pentru a-și menține privilegiul. Nu putea permite ca Maddie să fie târâtă în șanț cu ei. Dacă nu putea să joace în acest turneu din cauza familiei lui, nu și-ar fi iertat-o niciodată.

Întărindu-și vocea, i-a privit pe amândoi.

– Permiteți-mi să fiu foarte clar, ca să nu existe neînțelegeri. Dacă i se întâmplă ceva rău, orice, dacă varsă o singură lacrimă pentru ceva ce are legătură cu această familie, vă voi face cenușă întreaga lume.

– Cerem doar ceea ce este corect, a spus fratele său.

– Oh, cred că primiți exact ceea ce meritați.

Învârtindu-se pe călcâie, a ieșit din cameră și direct afară din casă.

Kit și-a ridicat paharul pe jumătate gol într-un alt toast.

– Să toastăm pentru Harrison. Fie ca și noi, ceilalți, să obținem tot ceea ce ne dorim în decurs de câteva săptămâni.

– I-auziți, a strigat Preston tare.

Harrison le-a zâmbit prietenilor săi. La întoarcerea de la întâlnirea cu familia sa, aflase că Maddie încă se antrena. Nu dorea să o deranjeze, așa că i-a chemat pe Kit și pe Preston pentru a sărbători victoria de astăzi asupra familiei sale, iar cei trei s-au ascuns în camera de fumat, bând cel mai bun scotch al socrului său, timp de aproape o oră.

– Nu a fost ușor, a spus Harrison.

– Vrei să spui că mariajul cu Maddie este greu, atunci? a întrebat Preston. Pentru că eu nu voi crede asta.

Nu era dificil, doar începutul fusese – lucru care i se datorase în întregime doar lui. Nu dorea să discute detaliile căsătoriei sale cu prietenii săi, chiar dacă erau atât de apropiați.

– A fost un moment sau două în care m-am temut că nu se va despărți de Lockwood, a spus el, ridicând din umeri.

– Sincer vorbind, nu a făcut-o, a spus Kit. Slavă Domnului pentru băgătorii de seamă care se plimbă noaptea târziu.

Da, Harrison avea o datorie față de doamna Lusk.

Din fericire, Maddie îl iertase și își petrecuseră noaptea în patul lui, continuând să se exploreze unul pe celălalt. Ea era perechea perfectă pentru el, aventuroasă și receptivă, pasională și exigentă. El savura fiecare minut. Indiferent ce avea să se întâmple, nu va lua niciodată de bun faptul că putea să o atingă și să o țină în brațe, să doarmă alături de ea în fiecare noapte.

Era îndrăgostit cu disperare de ea. Cuvintele îi stăteau pe vârful limbii ori de câte ori erau împreună, o nevoie arzătoare de a-i mărturisi tot ce avea în suflet. Numai că ea nu simțea același lucru... și nu era sigur că o va face vreodată. Nu rostise nici măcar o dată vreo declarație tandră sau să lase să se înțeleagă că ar avea sentimente mai puternice pentru el, în afară de felul în care se agăța de el în pat.

Și de ce ar face-o? El o păcălise să se căsătorească cu el, o furase de lângă bărbatul cu care *voia* să se căsătorească. Dacă nu ar fi fost Harrison, ar fi fost acum ducesă, una dintre cele mai puternice femei din Anglia. Oare va avea mereu resentimente față de el pentru că o împiedicase? Inima i s-a răsucit, agonia răspândindu-i-se în piept.

„Mai degrabă aș prefera să las fanteziile bărbatului să devină realitate."

Nu avea să uite niciodată aceste cuvinte cât timp va trăi. Și da, știa că ea ținea la el și că se bucura de interacțiunea lor în pat. Și totuși, nu era suficient. Voia tot, trupul și inima ei.

Din păcate, acest lucru părea puțin probabil.

Preston s-a aplecat în față pentru a-și umple din nou paharul.

– Ți-a făcut vreunul dintre acționari probleme?

– Nu. Prețul acțiunilor a scăzut constant de când Thomas a preluat conducerea. Au fost fericiți să facă o sumă substanțială de bani vânzându-mi acțiunile lor.

– Aș fi vrut să văd fața mamei tale și pe cea a lui Thomas, a oftat Kit dramatic. Camera aceea trebuie să fi fost mai rece decât un viscol de februarie în Maine.

Harrison a înghițit o gură de scotch, simțind arsura fumurie până în stomac.

– Au fost surprinși. Supărați. Îngroziți. Exact la ce te-ai așteptat.

A fost extrem de satisfăcător, un moment pe care era puțin probabil să îl uite vreodată.

– Nu-mi vine să cred că ai reușit să o faci atât de discret, a spus Preston. În mod normal, aceste preluări sunt bătălii publice lungi, ca atunci când Vanderbilt a încercat să pună mâna pe Erie Railroad.

– Nu era nimeni atent, a spus Harrison. Thomas era ocupat să călătorească și să cheltuiască bani. Nu l-a interesant să vadă ce se întâmplă cu compania.

– E un nătărău, a spus Preston, direct și la obiect, ca de obicei. Întotdeauna a fost.

– Deși este, fără îndoială, adevărat, a spus Harrison, acest prostănac a amenințat-o pe Maddie azi. Și mama a făcut același lucru, a clătinat Harrison din cap.

Kit a înghețat, cu paharul dus pe jumătate la gură.

– Poftim?

– Stai, cum adică au amenințat-o? s-a întunecat Preston la față, cu o expresie care i-ar fi făcut pe mulți bărbați să fugă speriați.

Harrison le-a povestit prietenilor săi despre comentariile nepotrivite făcute de familia sa.

– Au spus că ea este cel mai important lucru din lume pentru mine.

– Nu greșesc, a spus Kit, dar este mai mult decât josnic să amenințe soția unui bărbat. S-a uitat la Preston. Îți amintești când Thomas l-a ținut pe băiatul ăla tânăr sub apă, până când aproape s-a înecat?

– Fiul lui Newbold, nu-i așa? a încuviințat Preston din cap. Cel care s-a mutat în Vest.

Harrison și-a amintit de acea după-amiază, când Thomas se luase de băiatul mai slab și mai tânăr.

– De altfel, eu am fost învinuit pentru asta. La expresia surprinsă a prietenilor săi, a elaborat. Doamna Newbold a mărșăluit până la căsuță și i-a spus mamei tot ce avea de spus. Thomas a negat implicarea sa, spunând, în schimb, că eu eram responsabil. Nu am putut să stau jos timp de două zile.

– Iisuse, a murmurat Preston. Și eu care îmi doream un frate.

– Eu și fratele meu obișnuiam să ne certăm îngrozitor, a spus Kit. Încă ne certăm, de fapt.

– Trebuie să fii atent, a gesticulat Preston spre Harrison. Supravegheaz-o îndeaproape până la turneu. Îți pot da numele unor oameni pe care i-ai putea angaja să o supravegheze.

– Nu cred că este necesar, a spus Harrison. Probabil că este doar o fanfaronadă. Un animal prins în capcană care se războiește.

Kit s-a încruntat.

– Eu nu i-aș acorda familiei tale beneficiul îndoielii. Niciodată.

– Sunt de acord, a spus Preston. Poate că ar trebui să o avertizezi pe soția ta, ca să fie conștientă de amenințare.

– Nu. Vocea lui Harrison era ascuțită și puternică în încăperea cavernoasă. Categoric nu. Este pe cale să joace în cel mai important turneu din viața ei. Nu-mi pot lăsa familia să o distragă în nici un fel.

Fruntea lui Preston s-a încrețit de îngrijorare, dar și-a ridicat paharul.

– Pentru familiile noastre. Fie ca toți să putrezească în iad!

– Într-adevăr! Kit a închinat și el cu paharul său. În cinstea unui prieten, de dimineață!

– Și a unei amante, de noapte, a continuat Preston. Pentru a ne umple de plăcere și de încântare.

Harrison a terminat toastul lor preferat și a ciocnit ușor paharul cu ceilalți. Apoi toți trei bărbații au băut.

– Apropo de prieteni, a spus Harrison. Ce mai face Forrest? A auzit cineva de el în ultima vreme?

Cei patru erau ca niște frați și li se părea ciudat să nu-l aibă pe Forrest cu ei.

– În Chicago, din câte am auzit. Kit a clătinat din cap. L-am văzut în aprilie la cină. Era deja beat mort, înainte să terminăm primul fel de mâncare. A trebuit să chem un chelner să mă ajute să îl car la trăsură.

– Întotdeauna e beat, i-a spus Preston lui Harrison, cu o voce joasă și serioasă. Mai rău decât înainte.

Lui Forrest îi plăcuse întotdeauna să bea, dar asta i se părea excesiv.

– Iisuse, Harrison a făcut o grimasă. Ar trebui să încercăm să-l ajutăm, nu?

– Am încercat, a spus Kit. Nu vrea să audă, nu-i pasă.

– L-am dus în Adirondacks, cu speranța să îl trezesc din beție, a spus Preston. A ieșit pe fereastră când nu mă uitam și a dispărut. Asta a fost ultima dată când l-am văzut.

– Când a fost asta?

– La începutul lunii mai.

– De unde știi că e în Chicago? a întrebat Harrison.

– Am angajat un agent particular, a recunoscut Kit. L-a urmărit pe Forrest pentru mine.

Neliniștea i s-a strecurat lui Harrison pe ceafă, apăsându-l pe umeri. Fusese plecat de trei ani și nu se gândise prea mult la cei pe care îi lăsase în urmă. Forrest... Maddie. Chiar și Kit și Preston fuseseră o amintire îndepărtată până când veniseră să-l viziteze.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu mai atent.

– Ar fi trebuit să fii mai atent la ce?

Mătasea a foșnit când Maddie a intrat în cameră. Inima lui Harrison s-a încleștat în piept, o reacție viscerală care se producea de fiecare dată când o vedea. Ca și cum organul îi aparținea ei și numai ei, și trebuia să o dovedească.

Acum nu mai era în hainele albe de tenis, ci se schimbase într-o rochie de zi verde-închis, care îi îmbrățișa formele. Dumnezeule mare, abia aștepta să pună din nou mâna pe ea.

– Bună, soția mea!

Harrison s-a dus să o sărute pe obraz, iar ceilalți doi bărbați s-au ridicat în picioare.

După ce i-a salutat pe Kit și pe Preston, s-a așezat pe un scaun.

– Pare confortabil. Beți ceva la prânz? Sărbătorim?

– Așa e. Tocmai m-am întors dintr-o vizită la casa părintească.

– Presupun că a mers bine, având în vedere...

Și-a trecut mâna peste paharele de scotch și trabucurile aprinse.

– Într-adevăr, așa este, i-a zâmbit larg. Pentru mine, cel puțin.

– Felicitări! Presupun că preluarea companiei este completă acum.

– Nu chiar, dar sunt majoritar și îl voi demite pe fratele meu din funcția de președinte imediat ce voi putea convoca o ședință a consiliului de administrație.

– Ar trebui să plecăm, a spus Preston, terminându-și băutura și stingându-și trabucul. Și să-i lăsăm pe miri să se bucure în continuare de luna de miere.

– De acord. Kit s-a ridicat, apoi s-a aplecat să o sărute pe Maddie pe obraz. Nu sunt sigur că pot ajunge la turneu, așa că dă-le bătaie, Maddie.

– Întotdeauna o fac.

Preston a sărutat-o și el pe obraz.

– Nu aș lipsi pentru nimic în lume. Eu voi fi cel care va striga până va răgușî în mulțime.

După ce prietenii lor au plecat, Harrison s-a întins spre soția lui și a tras-o în poala lui, trecându-i o șuviță de păr după ureche.

– Cum a fost antrenamentul din această dimineață?

– Epuizant, dar Vallie a spus că se va relaxa în zilele dinaintea plecării noastre.

– Vei câștiga.

– Sper că da. Și-a sprijinit obrazul pe umărul lui. Dacă nu aș fi atât de obosită, ți-aș sugera să urcăm sus și să-ți sărbătorim victoria.

– Bună idee. Să sărbătorim cu un pui de somn.

– Ești extrem de transparent, a chicotit ea. Asta înseamnă să te dezbraci, ceea ce va duce la alte activități obositoare.

– Poate... sau poate înseamnă doar să ne odihnim împreună. S-a ridicat de pe scaun, ținând-o în brațe. Să mergem să aflăm.

Capitolul 23

Maddie și-a înăbușit un căscat când a ieșit pe peluza din spate. Soțul ei o ținuse trează până târziu în noapte pentru că sărbătoriseră victoria asupra familiei lui. Când se ridicase din pat, cu treizeci de minute în urmă, el era încă întins pe burtă, sforăind încet. A adăugat în gând sforăitul la lista lucrurilor pe care le descoperise despre el de când se căsătoriseră.

I-ar fi plăcut să doarmă și ea, dar o aștepta antrenamentul. Valentine, antrenorul ei, era probabil deja acolo, pregătindu-se pentru ședința lor. După turneu, însă, jurase că nu se va trezi înainte de prânz timp de o lună întreagă.

Apropiindu-se de teren, a fost surprinsă să îl vadă pe Vallie ținând în mână o lopată. Scotea ceva din pământ, pe care apoi l-a aruncat în tufișuri la câțiva metri distanță. Arăta ca un fel de animal mare și cenușiu.

– Ce e asta? a întrebat ea când a ajuns.

Vallie a pus lopata jos și și-a scuturat mâinile de praf.

– Un oposum. Probabil că un alt animal l-a omorât și l-a lăsat aici. Le-am cerut grădinarilor o lopată ca să te scutesc de detaliile macabre.

– Îți mulțumesc. Era groaznic?

– Să spunem doar că mă bucur că posed un stomac rezistent. Tu cum te simți în această dimineață? A bătut din palme. Ești gata să mă înfrunți într-un meci?

Asta era ceva nou. În mod normal, el îi ordona să repete aceleași exerciții la nesfârșit.

– Fără instrucțiuni astăzi?

– Vom discuta după aceea despre lucrurile pe care trebuie să ne îmbunătățim. M-am gândit că, dacă joci un meci complet, te va ajuta să-ți dezvolți rezistența. Apoi, de aici încolo, o vom lua mai ușor.

– Nu voi fi blândă cu tine și cu genunchiul tău dureros, a spus zâmbind, anticiparea făcând-o să țopăie.

– Genunchiul meu se simte destul de bine săptămâna asta, a râs el. Cred că putem ține pasul cu tine.

– Presupun că rămâne de văzut.

S-a dus să își caute racheta preferată, apoi a intrat pe teren. S-a întins și și-a acordat timpul necesar să se încălzească așa cum trebuia înainte de a începe meciul.

Juca bine, dar Vallie nu avea niciodată milă. Maddie a sfârșit prin a pierde, la limită. Deși era competitivă, prefera să joace împotriva unor adversari dificili. Ei o făceau mai bună. Acesta era unul dintre motivele pentru care îi plăcea să joace cu Harrison în copilărie, pentru că el nu o menaja niciodată și nici nu era mai blând cu ea pentru că era fată.

Antrenorul ei și-a șters fața cu o cârpă.

– Reverul continuă să fie punctul tău slab. Șoldurile tale nu se rotesc suficient în mișcare. Orice adversar decent va profita de asta.

Maddie a suspinat și a băut repede un pahar de limonadă.

– Lucrăm la asta din aprilie. Probabil chiar de mai înainte. Nu știu ce altceva să fac.

– O să ne descurcăm noi, a spus Vallie. Când ea a început să discute aprins, el a ridicat o mână. Știu că te străduiești să atingi perfecțiunea, ceea ce este bine, a spus el, dar trebuie să ai răbdare. În schimb, jocul tău scurt este mult îmbunătățit și majoritatea jucătorilor de sex masculin nu ți-ar putea returna forhendul. Asta te face să te simți mai bine?

– Puțin.

– Bine. Mă ajută și faptul că îți cunosc punctele slabe și că încerc să le exploatez cât mai mult posibil. Un adversar adevărat nu-ți va face asta.

Asta avea sens.

– Atunci mă bucur că nu te voi înfrunta în Philadelphia.

Vallie a început să se deplaseze, apoi a tresărit când s-a clătinat dintr-o parte în cealaltă. Maddie l-a apucat de braț pentru a-l stabiliza.

– Ar trebui să intri înăuntru și să-i dai puțin răgaz genunchiului tău. Pot să-ți aduc gheață de la bucătărie.

– Nu, mulțumesc. Când ajung acasă, îl voi pune pe valetul meu să mă dea cu acea alifie pe care o folosește Bill, a spus el, referindu-se

la prietenul său, „Furtunosul" Bill Kennedy, un aruncător al echipei Bridegrooms. După cum știi, face minuni la dureri.

– Măcar treci prin casă, în loc să ocolești tot drumul. E mai scurt.

Vallie a fost de acord și au urcat încet treptele terasei, intrând prin spate. Ea a trimis un valet să cheme o trăsură, și au luat-o pe coridor spre intrare. Pe o masă de lângă ușa din față era așezat un aranjament imens de trandafiri purpuriu închis, aproape negri.

– A murit cineva? a întrebat Vallie.

– Nu din câte știu eu.

– Acestea tocmai au fost livrate pentru dumneavoastră, doamnă, a spus Farley, apărând de nicăieri. Este o carte de vizită acolo, pe masă.

– Acest aranjament este cel puțin amenințător, a spus Vallie.

Maddie s-a îndreptat spre masă și a luat cartea de vizită în mână.

MULT SUCCES LA TURNEUL LA CARE URMEAZĂ SĂ PARTICIPAȚI.

Mult succes? Dar aceste flori erau... întunecate și posomorâte. Nu era genul de lucru care să însoțească un mesaj de urări de bine. Și nu era semnată. Cine le-ar fi putut trimite?

Nimic din toate acestea nu avea sens.

A bătut ușor cu degetele cartea de vizită.

– Poate că florăria a făcut o greșeală. Ar trebui să le aruncăm.

– Nu, trebuie să i le arăți soțului tău, a spus Vallie.

– Care se întâmplă să fie chiar aici.

Maddie s-a întors și l-a văzut pe Harrison coborând scările. Purta un costum gri deschis și o vestă neagră, cu părul negru uns și dat pe spate. Stilul îi scotea în evidență ochii de un bleumarin închis, care în acel moment erau fixați pe aranjamentul floral.

– Există și o carte de vizită? a întrebat când a ajuns în dreptul mesei, uitându-se la Maddie.

I-a întins-o și a văzut cum expresia îi devine amenințătoare când a citit cuvintele. Apoi, într-o clipă, fața i s-a limpezit.

– Voi vorbi cu florăria despre asta. Trebuie să fie o greșeală, a anunțat el, și a pus cartea în buzunarul hainei.

– Așa am presupus și eu, a spus ea. Fără îndoială că florile trebuiau să aibă o culoare mai strălucitoare.

Tot nu știau de la cine erau. Încerca cineva să facă să pară că ea i-ar fi fost infidelă lui Harrison?

– Farley, aruncă astea! Harrison a făcut semn către flori. Apoi a întins mâna spre Vallie și cei doi bărbați și-au dat mâna. Livingston, întotdeauna o plăcere. Dacă mă scuzați amândoi, trebuie să mă deplasez în centru pentru o întâlnire.

Fără un alt cuvânt, Harrison a ieșit pe ușă și s-a urcat într-o trăsură care îl aștepta.

– Domnule, i s-a adresat Farley lui Vallie. A sosit și trăsura pentru dumneavoastră.

– Mulțumesc. Maddie, ne vedem mâine-dimineața devreme. Odihnește-te puțin!

– Și tu, Vallie. Nu pune prea multă presiune pe genunchiul ăla.

Când antrenorul ei a plecat, ea a rămas acolo, uitându-se la flori, punându-și tot felul de întrebări. Farley a închis ușa din față, apoi i-a făcut semn unui valet să ducă aranjamentul la parter.

– Poftiți, doamnă! E ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

– Ai mai văzut vreodată un aranjament ca acesta, Farley?

– Nu, doamnă. Cu siguranță că nu. Nu poate fi ușor să găsești flori atât de întunecate.

Maddie era de acord. Un buchet ca acela nu putea fi ușor de procurat și nici ieftin.

Atunci de ce îi fusese trimis cu un bilet atât de optimist?

Lui Harrison i-au trebuit doar două opriri pentru a-și găsi fratele.

Casa Archer de pe Fifth Avenue era goală, așa că Harrison s-a grăbit să ajungă la birourile Archer Industries din centrul orașului. Îl avea pe Preston cu el, deoarece prietenul său oprise în fața casei familiei Webster chiar în momentul în care Harrison se pregătea să plece. Sosirea fusese una întâmplătoare, deoarece nimeni nu-i intimida pe ceilalți mai bine decât o făcea Preston.

În timpul călătoriei spre sud, sângele lui Harrison fierbea de nevoia de a-și sugruma fratele, de a-l scutura pe Thomas până când acesta înțelegea că Maddie trebuia să fie lăsată în pace. Cum îndrăznea familia lui să încerce să o zdruncine în aceste momente cruciale? În cele din urmă, au ajuns la etajul șapte, unde se aflau birourile executive. Personalul îl urmărea pe Harrison cu ochi mari și curioși cum acesta mărșăluia prin spațiul lung către biroul președintelui. Preston îl urma, rămânând tăcut, supărat și el din cauza livrării florilor.

Deși ușa biroului președintelui era închisă, Harrison nu s-a oprit din drum. Secretara a alergat după el, spunând că domnul Archer se afla într-o ședință importantă și nu putea fi deranjat, dar Harrison nici măcar nu a încetinit. A deschis ușa puternic, izbind-o de perete, și a intrat înăuntru.

– Ce naiba faci aici? a sărit fratele său în picioare.

Harrison l-a lăsat pe Preston să se ocupe de secretară în timp ce el avansa în direcția fratelui său.

– Ieși afară! a răbufnit el către străinul care stătea în fotoliu, cu gura căscată, ca un crap.

În câteva secunde, bărbatul a fugit din birou, lăsându-i pe cei trei singuri.

Thomas nu avea unde să se ducă, așa că Harrison l-a prins cu ușurință, apucându-l de gât și trântindu-l cu spatele de perete. Deodată a devenit clar cât de mult crescuse Harrison în ultimii trei ani, pentru că acum avea câțiva centimetri și cel puțin douăzeci de kilograme peste fratele său.

– Nenorocitule! a mârâit Harrison în fața lui Thomas, izbind din nou capul fratelui său de perete. Ți-am spus să-mi lași soția în pace.

Thomas a avut tupeul să-și ridice bărbia.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Mincinosule! Încerci să o intimidezi, să o distragi chiar înainte de turneu, așa cum m-ai amenințat.

– Nu am făcut nimic de genul ăsta.

Harrison l-a strâns mai tare, apăsând pe părțile laterale ale gâtului fratelui său.

– M-ai luat drept un prost, Thomas. Când am spus că te voi îngropa dacă îi faci rău lui Maddie, nu m-ai crezut și ai încercat oricum. Acum am ocazia să-mi respect promisiunea.

Brusc, i-a dat drumul fratelui său și a făcut un pas înapoi, respirând adânc de câteva ori pentru a-și stăpâni emoțiile haotice. S-a strecurat în fotoliul abandonat și și-a netezit pantalonii.

– Te rog să iei loc, i-a spus fratelui său, făcând un gest spre scaunul din spatele biroului.

Privirea lui Thomas a devenit precaută, dar și-a ajustat hainele și s-a așezat.

– Aceasta este o afacere de familie. El de ce e aici?

L-a arătat cu bărbia spre Preston, care stătea încruntat lângă ușă, cu brațele încrucișate la piept.

– E aici ca să se asigure că nu te omor.

Preston a schițat un zâmbet cu dinții, care-i făcuse pe alții să se scape în pantaloni. Harrison fusese martor la asta.

– Este ridicol, a spus Thomas. Nu am făcut nimic greșit.

– Iată ce se va întâmpla, a continuat Harrison, ignorând negarea fratelui său. Voi vinde casa de pe Fifth Avenue, așa cum este dreptul meu, având în vedere că acum dețin actul de proprietate. Mă aștept ca tu să părăsești casa până la sfârșitul săptămânii.

– Nu poți face asta..., a oftat Thomas.

– Mai mult, am cerut o ședință de urgență a consiliului de administrație în... Și-a verificat ceasul de buzunar. În decurs de o oră, timp în care consiliul mă va vota pe mine ca nou președinte.

Culoarea s-a scurs de pe fața fratelui său.

– Harrison, nu face asta! Nu este corect față de mine sau față de familia mea. Unde vom locui? Gândește-te la soția mea, la copiii mei. La mama. Asta e casa noastră.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a-i trimite florile soției mele.

– Atunci, lasă-ne casa din Newport, a spus Thomas. Măcar atât poți face.

– Măcar atât pot face? Buza lui Harrison s-a încrețit. Nu-ți datorez nimic. Cum rămâne cu toate momentele în care eram copii și ai provocat probleme, doar pentru a da vina pe mine? Măcar atât ai putut face, Thomas?

Fratele său a înghițit în sec.

– Nu e adevărat.

– Amândoi știm că este. Ți-a fost mai ușor dacă mânia tatei era îndreptată împotriva mea, și nu a ta. A fost mai ușor pentru tine să fii fratele perfect și să mă lași pe mine să fiu cel rău. Așa că nu te hazarda să-mi spui ce ar trebui să fac. Nu-ți datorez nimic.

– Ne vedem în instanță, dacă va fi necesar.

– Chiar te rog. Harrison și-a încleștat degetele, oferindu-i lui Thomas un zâmbet îngâmfat. Pentru că mi-ar plăcea să le povestesc tuturor despre cum dragul nostru tată obișnuia să abuzeze personalul feminin și despre cum ai știut și nu ai făcut nimic în privința asta. Ce crezi că ar spune ziarele despre asta?

Thomas a clătinat din cap.

– Aș nega, iar tu ai arăta ca un al doilea fiu meschin.

Deci Thomas știa.

„Doamne, istoria întunecată și întortocheată a acestei familii."

Harrison nu a mai vrut să aibă de-a face cu ei. Ridicându-se, și-a îndreptat manșetele.

– Ne vedem peste o oră, frate! a rostit, apoi s-a întors și a pornit spre ușă.

– Harrison, ascultă! l-a strigat Thomas din spatele lui. Te implor. Nu pentru mine, ci pentru familia mea. Pentru soția și copiii mei, care nu vor avea unde să locuiască dacă duci asta la bun sfârșit.

Harrison s-a oprit și s-a uitat peste umăr la fratele său.

– Ai dividendele din acțiunile tale. Soția ta are rude. Fii descurcăreț, omule. Sau fă ceea ce am făcut eu când am plecat la Paris: *Găsește-ți o slujbă.*

– Ești un nenorocit, Harrison, a scuipat Thomas în grabă. Ești la fel de viclean și de dur ca și tatăl nostru. Noi doi suntem din aceeași stirpe, tu și cu mine. Așa că nu te preface că te porți ca și cum ai fi mai bun decât mine.

– Greșit. Nu sunt deloc ca voi. A făcut un gest spre interiorul biroului. În locul tău, mi-aș face bagajele. Odată ce voi prelua conducerea astăzi, voi pune să fii arestat dacă mai pui un picior în această clădire.

Preston a deschis ușa și cei doi au ieșit. Harrison i-a făcut semn din cap secretarei lui Thomas.

– Domnul Archer are o ședință a consiliului de administrație peste o oră. Ai grijă să fie gata până atunci, te rog.

Secretara nu a spus nimic, doar s-a uitat la el cu ochii mari.

– Nu l-am văzut niciodată pe fratele tău atât de speriat, a spus Preston, când cei doi au rămas singuri în lift. «Găsește-ți o slujbă», a chicotit el. Am crezut că o să-i explodeze capul când ai spus asta.

Harrison nu avea încă chef de râs. Mușchii îi erau încleștați, furia îi curgea prin tot corpul. Gândul că cineva ar putea să o rănească pe Maddie sau să-i distragă atenția înainte de acest turneu îl făcea să vrea să dărâme orașul, cărămidă cu cărămidă. Indiferent ce se mai întâmpla, nu-i putea lăsa pe ceilalți membri ai familiei să-i distrugă șansele de a câștiga în Philadelphia. Nu și-ar fi iertat niciodată dacă s-ar fi întâmplat ceva.

– Vreau numele oamenilor pe care i-ai menționat, cei care fac paza la comandă, a spus el, uitându-se la Preston.

– Crezi că e în pericol atât de mare? a înmărmurit Preston.

– Nu vreau să risc. Nu are nimic de pierdut acum. Asta îl face periculos.

– Cu siguranță, nu poate face rău, atâta timp cât Maddie este de acord să fie păzită.

– Nu vreau ca ea să știe, s-a încruntat Harrison. Am convins-o că florile au fost o greșeală în această dimineață. Turneul este prea aproape și nu ar trebui să-și facă griji pentru siguranța ei. Trebuie să se concentreze pe victorie.

Liftul s-a deschis la ultimul etaj și au pornit spre ieșire.

– Harrison, nu sunt sigur că e o idee bună. După tot ce i-ai ascuns, ești sigur că vrei să faci asta?

Cu tâmplele pulsând, Harrison s-a gândit la cuvintele lui Preston. Faptul că nu-i spunea ar fi putut să o înfurie mai târziu, dar existau șanse mari să nu afle niciodată. Iar informarea ei despre o amenințare ar putea să o împiedice să aibă o prestație bună la turneu.

Nu, nu voia să-i spună. O va ține în siguranță pe toată durata turneului, apoi va reevalua nevoia de securitate. Mai mult ca sigur, nu va fi necesar.

– Dă-mi doar numele. Îi voi angaja să îi mențină siguranța până după terminarea turneul.

Capitolul 24

La ușa dormitorului lui Maddie s-a auzit un ciocănit. Tocmai terminase de împachetat pentru călătoria din această seară spre Philadelphia, iar corpul ei zumzăia de nerăbdare și de nervi. Probabil că avea să își petreacă restul după-amiezii dând târcoale casei și evitând gândurile legate de tenis.

Nu era un lucru ușor, având în vedere că acesta era cel mai important turneu la care fusese invitată vreodată. Toate jucătoarele de top urmau să fie acolo, toate luptând pentru titlul de campioană.

– Intră, a strigat, trăgând aer adânc în piept.

Soțul ei a apărut, cu o cutie uriașă în brațe.

– Bună, draga mea soție. Ai terminat de împachetat?

– Da, chiar acum. Ce e aici?

– Un cadou. Să-ți aducă noroc, sper. A așezat cutia pe pat și a sărutat-o pe obraz. Hai, deschide-o.

Buzele i s-au arcuit într-un mic zâmbet și a întins mâna spre cartea de vizită fixată în partea de sus a cutiei. Logoul companiei ei preferate de articole sportive ieșea în relief pe partea din față, în timp ce scrisul de mână al lui Harrison ocupa partea din spate.

Draga mea Maddie,

Câștigi sau pierzi, nu aș putea fi mai mândru de tine.
Ne vedem în Philadelphia.

Cu toată dragostea mea,
Harrison

Simțea cum căldura îi cuprindea întregul corp, un val de dor și de afecțiune pe care numai Harrison îl putea stârni în ea. Totuși, el nu menționase nimic despre dragoste, nu până acum. O iubea? Ultimele câteva nopți împreună îi aduseseră o fericire absolută, iar ea și-ar fi

dorit ca el să vină cu ea în Philadelphia în seara asta, în loc să aștepte câteva zile.

Încercând să scape de aceste gânduri, a tras de sforile cutiei și a deschis-o. Înăuntru se afla o rachetă nouă, patru mingi și o pereche de tenișI albi, de tenis. La fel ca și tenișii pe care îi avea deja, aceștia erau complet plați, cu o talpă de cauciuc.

– Nu eram sigur de ce ai nevoie, așa că am cumpărat câte puțin din toate, a spus soțul ei.

Întorcându-se, ea și-a înfășurat brațele în jurul umerilor lui și s-a lipit de el, îmbibându-se de puterea și tăria lui de caracter.

– Îți mulțumesc, Harrison. E foarte drăguț din partea ta.

El a sărutat-o ușor, o întâlnire blândă, dar temeinică a gurilor lor, aproape ca și cum ar fi încercat să o liniștească sau să-i imprime buzele pe ale lui. Avea nevoie de distragerea atenției, de dorința năucitoare care o copleșea de fiecare dată când o trăgea aproape. Sărutul a stabilizat-o și a relaxat-o, iar ea s-a lăsat pe el cu totul pentru câteva minute.

Când s-au desprins, el a privit-o cu o expresie blândă.

– Iată. Sărutul ăsta și trezitul de dimineață alături de tine ar trebui să-mi fie de ajuns până când te voi revedea, în câteva zile.

Ea și-a mușcat buza. El o trezise în acea dimineață cu gura între picioarele ei, iar ea își găsise eliberarea de două ori înainte ca el să se târască în cele din urmă peste trupul ei și să intre în ea.

– Tot o să-mi fie dor de tine.

– Aș vrea să pot pleca acum, dar preluarea companiei...

De când devenise președinte în locul fratelui său, fusese ocupat până peste cap cu Archer Industries. Ea îi înțelegea dorința de a se realiza, poate mai bine decât majoritatea. Harrison voia să dovedească lumii că era capabil, nu doar al doilea fiu, un leneș, așa cum pretindea familia lui.

– Știu. Vei fi acolo când voi juca, și asta e tot ce contează.

– Nu aș rata asta pentru nimic în lume, a spus el, și i-a trecut o șuviță de păr după ureche. Voi fi cel mai mândru bărbat de acolo, încurajându-te din tribună.

– S-ar putea să pierd. Depinde de locul în clasament și de jucătorii din primul tur.

– Draga mea, pierderea este pentru cei care nu încearcă niciodată. Ai ajuns până aici, ceea ce este remarcabil în sine, și știu că vei juca din toată inima.

– Îți mulțumesc, a răsuflat ea ușurată. Aveam nevoie să aud asta.

– Bine. A sărutat-o pe nas și i-a dat drumul. Trebuie să mă duc în centru, așa că trimite-mi o telegramă când ești în siguranță la hotel.

– Așa voi face.

El o instruise deja să facă asta astăzi. De două ori.

– Și să nu pleci de lângă Vallie la club.

Din nou, ea îi promisese deja acest lucru.

– Nu o voi face. Nu trebuie să-ți faci atâtea griji, Harrison. Aceste evenimente sunt complet sigure.

– Ești cel mai important lucru din viața mea, Madeline Jane Archer, a spus el, o privire aparte trecând peste expresia lui. Nu lua siguranța ta cu ușurință.

– Același lucru este valabil și pentru tine, Harrison Archer. Ai grijă.

– Voi avea. I-a aruncat un zâmbet. Te iubesc, Mads.

Ea a înghețat, creierul i s-a oprit ca un întrerupător de lumină în timp ce se străduia să înțeleagă ce-i spusese el cu atâta dezinvoltură. El... o iubea. Nu cumva tocmai se întrebase ce sentimente avea pentru ea? Și acum el îi aruncase cuvintele ca și cum le-ar fi spus de o sută de ori până acum. Ca și cum nu ar fi fost o surpriză. Ca și cum nu ar fi făcut-o să se clatine.

A rămas cu gura căscată, cu limba îngroșată, iar momentul părea să se prelungească. Fericirea din privirea lui de un albastru strălucitor s-a diminuat în timp ce îi studia chipul, iar în cele din urmă el și-a îndreptat umerii.

– Drum bun! a spus el, cu vocea aspră, de parcă i s-ar fi oprit ceva în gât.

Apoi a dispărut pe coridor, închizând ușa în urma lui.

O, Doamne! Apăsându-și un pumn în piept, a realizat că l-a rănit. În mod clar, el voise ca ea să-i răspundă cu aceeași monedă, iar ea rămăsese acolo ca o proastă, cu ochii mari la el.

Însă o luase pe nepregătite. Nu se așteptase ca el să arunce acele trei cuvinte importante în timp ce ieșea din camera ei. Nu ar fi trebuit să o pregătească cumva sau să îi dea un avertisment? O șansă ca să vină cu un răspuns?

„Și ce i-ai fi spus în schimb?"

Oare îl iubea?

Cu siguranță, se gândea numai la el, chiar și în timp ce juca tenis. Nu voia să plece niciodată de lângă el, era disperată după zâmbetele

și râsetele lui, ca să nu mai vorbim de atingerea lui. Bineînțeles, căsnicia lor venise din nevoia de adaptare. În timpul celor trei ani în care el fusese absent, ea își croise o viață perfectă, una pe care o planificase cu grijă. Apoi el se întorsese și dăduse totul peste cap, schimbându-i prioritățile și rearanjându-i viitorul.

Cu toate acestea, era fericită. Mai fericită decât își imaginase vreodată, de fapt.

Nu exista un bărbat mai bun, nu exista o pereche mai bună pentru ea. Erau precum caviarul și șampania, sau stridiile și o felie de lămâie. O rachetă de tenis și corzile. Unul îl completa pe celălalt, făcându-l pe fiecare semnificativ mai bun.

Era asta dragoste?

Da, ea credea că da.

Amintirea durerii de pe fața lui a străbătut-o ca o suliță de regret prin piept. Ura faptul că el plecase, presupunând ce era mai rău pentru că ea nu-i întorsese cuvintele imediat. Nevoia de a-i spune acum, înainte ca el să plece, a făcut-o să se ducă într-un suflet la ușă.

S-a grăbit să coboare scările, ridicându-și fustele ca să nu se împiedice. De la distanță a auzit ușa de la intrare închizându-se, așa că a zburat pe scările principale ca să-l prindă.

La intrare, și-a găsit părinții, care își dădeau jos mănușile și pălăriile.

– Bună ziua, mamă, tată. Nu știam că vă întoarceți astăzi.

– Am avut câteva comisioane de făcut înainte de a veni și noi la Philadelphia – Madeline! a exclamat mama ei, în timp ce Maddie se împingea să deschidă ușa de la intrare. Unde te duci?

– Trebuie să-l prind pe Harrison înainte de a pleca.

S-a uitat în stradă, dar singurul vehicul la vedere era cel care transporta bagajele părinților ei din tren.

– Tocmai l-ai pierdut, a spus tatăl ei. Ieșea în timp ce noi intram.

– Oh, umerii ei s-au lăsat în jos de dezamăgire când s-a întors înăuntru.

– Trimite-i o telegramă, dacă e atât de important, a spus mama, netezindu-și părul în oglinda din hol. Nu e nici un motiv să faci riduri din cauza asta.

– E în regulă. O să-i spun când îl voi vedea în Philadelphia. L-a luat de braț pe tatăl ei și a început să-l tragă spre salon. Acum, te rog.

Veniți amândoi să stați cu mine și să vorbim înainte să plec peste câteva ore.

Șase terenuri de tenis de câmp erau conturate în interiorul Clubului Philadelphia Cricket, iar pe fiecare dintre ele urmau să se desfășoare trei meciuri în cursul primei zile. În această dimineață, spectatorii erau împrăștiați pe diferitele terenuri, pentru a observa meciurile aflate deja în desfășurare. Harrison a studiat programul dinainte, descoperind că primul meci al lui Maddie se afla în a doua jumătate a meciurilor din primul tur, care ar fi trebuit să înceapă în treizeci de minute.

Epuizat, și-a strecurat mâinile în buzunarele pantalonilor și a privit în gol prin mulțime. Nu mai dormise bine de patru nopți, de când plecase Maddie.

„Te iubesc, Mads."

De ce-i spusese asta? Știa că ea nu simțea la fel, dar cuvintele îi scăpaseră, iar expresia îngrozită de pe fața ei la auzul declarației îi rămăsese întipărită în minte pentru totdeauna.

„Ea nu te iubește. Cum ar putea să te iubească?"

El o presase să se căsătorească cu el, manevrând piesele de pe tablă după bunul lui plac, până când obținuse ceea ce își dorise. Însă căsătoria cu Maddie, lipsită de iubire, era un demers singuratic și sfâșietor, unul la care nu se gândise când nu pusese încă în mișcare aceste rotițe. Realitatea de a iubi o femeie care nu-l iubea la rândul ei – din nou – nu-i apăruse în minte până când nu-l lovise drept în față.

Asta nu însemna că ar lăsa-o să plece.

„Răbdare", și-a spus el în gând. Poate că în timp ea va ajunge să simtă măcar o fracțiune din ceea ce simțea el pentru ea. Și asta avea să fie de ajuns.

Trebuia să fie.

A simțit cum o mână l-a bătut pe umăr, făcându-l să tresară.

– Aici erai, a spus Preston. Mă gândeam că te-am văzut aseară la hotel.

Lui Harrison nu-i trecuse prin cap să socializeze. Își petrecuse timpul în camera lui, cu o sticlă de burbon.

– N-ai adus-o pe Arabella? Preston îi spusese că își va aduce amanta în excursie. Am presupus că vei fi ocupat.

– Da, dar ies la aer din când în când, la câteva ore sau cam așa ceva, să știi. Am fi putut să bem ceva împreună.

– Poate în seara asta.

– Mi-ar face plăcere. Apropo, arăți groaznic!

Speranța de a nu atrage atenția asupra stării sale de spirit se dusese pe copcă.

– Sunt bine.

– Îți faci griji pentru campioana ta de tenis de câmp? Am urmărit meciurile de azi și cred că se va descurca foarte bine.

– Nu, nu-mi fac griji pentru asta.

– Dar îți faci griji pentru altceva.

– Nu e nimic, a oftat el.

Preston era ca un câine cu un os atunci când simțea o problemă.

– Mai devreme sau mai târziu o să scot asta de la tine, să știi. Ai putea la fel de bine să-mi spui acum.

Această conversație nu era una pe care Harrison dorea să o aibă aici, la turneul de tenis.

– În seara asta, bine? O să vorbim diseară.

– Mi se pare corect. Să mergem să ne găsim un loc bun pe terenul unde va juca ea.

Meciul curent de pe terenul unde juca Maddie se apropia de final, așa că au așteptat până când mulțimea a început să se miște, înainte de a găsi un loc potrivit la marginea fileului, chiar în față. A fost surprins de numărul mare de oameni care se aflau acolo pentru a urmări meciurile. Harrison nu mai fusese până atunci la un turneu de tenis de o asemenea anvergură.

Maddie începuse să concureze la acest nivel abia după ce el plecase la Paris. Părea descurajant, toți acești străini care observau și comentau în timp ce cineva juca. Era oare emoționată? O va deranja atenția primită?

Se îndoia de asta. Era cea mai curajoasă și mai competitivă persoană pe care o cunoștea. Ea câștigase deja câteva turnee mai mici în acest an, așa că cel mai probabil era obișnuită cu un asemenea cadru public. El vorbise serios în legătură cu ce-i scrisese în bilet. Indiferent cum urma să joace, era al naibii de mândru de ea.

Mișcarea din apropierea clubului i-a atras atenția lui Harrison... și corpul i s-a strâns când a apărut soția lui. Întreaga lume s-a oprit și privirea lui s-a concentrat doar asupra ei.

– Ai privirea asta pe față de fiecare dată când o vezi, a spus Preston amuzat. Săracul de tine!

– Du-te dracului! a murmurat Harrison, iar străinul de lângă el a oftat înainte de a se îndepărta, îngrozit.

– Frumoase maniere, Archer! a murmurat Preston.

– E vina ta, a ripostat Harrison, cu un zâmbet pe buze, în timp ce privirea i-a rămas fixată pe Maddie.

El și prietenii lui nu jucaseră niciodată după regulile societății politicoase, așa că nu avea rost să se prefacă acum.

Maddie și Valentine Livingston au coborât scările, urmați de o altă femeie, care ținea în mână o rachetă, și de un bărbat mai în vârstă. Expresia lui Maddie era calmă și hotărâtă, în timp ce asculta ce îi spunea antrenorul ei. Un sfat de ultim moment, fără îndoială. Mai în spate zăboveau doi bărbați, gărzile pe care le-a angajat Harrison, care o urmăreau discret pe Maddie, asigurându-i protecția.

– Ți-am spus că sunt buni, a spus Preston, înclinându-și bărbia spre gărzi. Ea nu va avea nici cea mai mică idee că sunt aici.

Excelent. Harrison pusese să fie supravegheat și fratele lui și fusese informat că Thomas era încă în New York. Angajarea de gărzi pentru Maddie s-ar putea dovedi inutilă, dar Harrison nu se putea relaxa până la finalul turneului.

A privit-o cum se îndrepta cu pași lini spre teren și a absorbit fiecare părticică din înfățișarea ei, de la șapca care îi ținea soarele departe de ochi până la cămașa albă și fusta. În mersul ei se simțea puritate și încredere. Era aici pentru a câștiga, fără îndoială.

Jucătoarele se pregăteau, iar arbitrul s-a urcat pe scaunul înalt. Cele două gărzi au venit în partea opusă a terenului, mai aproape de Maddie. Vallie s-a îndreptat spre partea unde se aflau ceilalți, așa că Harrison a coborât plasa pentru a-l ajuta să treacă peste ea.

– Mă bucur să te văd, Archer. Vallie și-a îndreptat spatele și i-a strâns mâna lui Harrison. Frumoasă zi pentru tenis, nu-i așa?

– Într-adevăr, este. L-a prezentat pe Preston, apoi l-a întrebat pe Vallie: Crezi că va câștiga?

– Bineînțeles că da, a zâmbit celălalt bărbat.

– Cum de ești atât de calm?

– Pentru că sunt antrenorul, nu soțul ei. Nu-ți face griji, Archer! Soția ta joacă mai bine decât orice femeie pe care am întâlnit-o. Este agresivă și lovește puternic. O să vedeți amândoi.

Arbitrul a anunțat jucătorii, iar mulțimea a aplaudat. La auzul numelui ei, Madeline Webster Archer, Harrison a zâmbit, în ciuda dispoziției sale morocănoase. „E a mea. Indiferent ce se mai întâmplă, e a mea."

După o încălzire rapidă, a început meciul. Curând, Harrison a înțeles ce voia să spună Vallie despre stilul de joc al lui Maddie. Cealaltă femeie lovea mai ales în sus, ca la badminton, în loc să lovească în față, ceea ce încetinea jocul. Maddie lovea doar înainte, cu efect și precizie, așa cum o făcea întotdeauna, cu picioarele mișcându-se rapid. Adversara ei nu a putut ține pasul.

Mulțimea a aplaudat și a ovaționat-o în timp ce ea continua să domine jocul. Maddie nu dădea nici un indiciu că auzea zgomotul din jur. Concentrarea ei era în întregime asupra jocului și a adversarei sale. Nici măcar nu s-a uitat în direcția lui Harrison.

În cele din urmă, Maddie a câștigat cu ușurință în două seturi, 6-1 și 6-2. Harrison a aplaudat zgomotos, în timp ce Preston și-a pus degetele în gură și a fluierat.

Vallie i-a atins umărul.

– Înțelegi ce vreau să spun?

– Nu am observat asta până acum.

– Pentru că ești obișnuit cu felul în care joacă ea.

Adevărat.

– Celelalte femei de aici joacă la fel?

– Una sau două. O să le întâlnească în ultimele runde.

Maddie a venit în grabă și s-a aruncat în brațele lui, înfășurându-și brațele în jurul gâtului lui.

– Oh, Doamne! Am câștigat!

El și-a îngropat fața în părul ei, ușurat că o ținea din nou în brațe.

– Bineînțeles că ai câștigat, scumpa mea. Felicitări!

Ea a trecut mai departe pentru a vorbi cu Vallie, iar Preston a felicitat-o rapid și el. Harrison nu o văzuse niciodată mai fericită.

– Nu-mi vine să cred. A fost atât de ușor, a spus ea.

– Nu vor fi toate atât de ușoare, a spus Vallie. Dar bucură-te de victoria din seara asta. Ai fost extraordinară.

– Vom merge la cină pentru a sărbători, a spus Harrison. Cu toții.

– Am deja planuri, a spus Vallie. Dar îți mulțumesc pentru ofertă. Asigură-te doar că e în pat la o oră rezonabilă, Archer.

– Valentine!

Obrajii lui Maddie s-au înroșit mai mult decât atunci când juca.

– Așa voi face, a spus Harrison și i-a sărutat mâna lui Maddie. Nu-ți face griji!

Vallie a sărit încă o dată peste plasă și a intrat pe teren.

– O voi conduce înapoi la club, apoi mă voi duce să observ câteva dintre celelalte meciuri. Vreau să văd competiția.

Harrison a dat din cap aprobator și i s-a adresat lui Maddie:

– Te voi aștepta lângă ușă.

Maddie și antrenorul ei au plecat spre club, unde Maddie urma să se schimbe și să-și depoziteze echipamentul. Gărzile au urmat-o la o distanță rezonabilă, iar Harrison a expirat ușurat.

Mulțimea se dispersase acum, iar mama și tatăl lui Maddie i-au găsit curând.

– Bună ziua, doamnă Webster, domnule Webster, a spus Harrison, dând mâna cu bărbatul mai în vârstă. A fost extraordinară astăzi, nu-i așa?

– A jucat cel mai bine de până acum, a spus tatăl ei, un zâmbet larg cuprinzându-i fața.

Chiar și mama lui Maddie părea mulțumită de sub umbra parasolului.

– Nu pot să înțeleg atracția acestui sport, dar cu siguranță părea să stăpânească ghemul.

– Meciul, dragă, a spus domnul Webster, mângâind mâna soției sale. Ghem, set, meci.

– O scot în oraș în seara asta să sărbătorim, le-a spus Harrison soților Webster în timp ce porneau spre club. Sper că ne veți însoți amândoi.

– Ne-ar face plăcere, a spus domnul Webster. Va fi frumos să vedem cum vă acomodați la viața de tineri căsătoriți.

Lui Harrison nu i-a scăpat subînțelesul cuvintelor. Părinții erau încă nemulțumiți de circumstanțele căsătoriei fiicei lor, iar Harrison nu îi putea învinovăți. Nu intenționase să o compromită și să forțeze o căsătorie. Cu toate acestea, știa că ei se vor răzgândi odată ce îi vedeau pe el și pe Maddie împreună.

Au pornit cu toții spre club. O mulțime mare era deja adunată în față, așa că grupul lor a așteptat în spate, într-o parte. El era relaxat, știind că o va vedea imediat ce va ieși afară.

Capitolul 25

Inima lui Maddie continua să bată cu putere mult timp după ce își schimbase hainele de tenis și îmbrăcase o rochie de după-amiază. Să joci într-un turneu era antrenant – iar să câștigi era și mai bine.

După ce menajera ei, Siobhan, o ajutase să se schimbe, a stat de vorbă câteva minute cu Vallie. Apoi, un reporter i-a cerut câteva momente din timpul ei pentru a comenta meciul, așa că Vallie a plecat pentru a-i urmări pe ceilalți jucători. Când interviul s-a încheiat, Maddie și Siobhan au ieșit afară.

O mulțime de oameni zăboveau la umbră chiar în fața clubului. Ea s-a răsucit și s-a întors, alunecând printre corpuri pentru a trece, acceptând felicitări pentru victoria ei în timp ce mergea. Totuși, nu s-a oprit să stea de vorbă. Harrison, Preston și părinții ei erau pe aici pe undeva, și spera că nu plecaseră prea departe.

Îi plăcea să-l aibă pe Harrison la meci. El o încurajase cel mai tare, cu fluierături asurzitoare. Ea jucase din greu, dorind să-l facă mândru. În pieptul ei se aprinsese nevoia arzătoare de a-i vorbi despre sentimentele ei.

În curând. În curând vor fi singuri la hotel și ea îi va spune.

În timp ce își croia loc printre un grup mare de spectatori, degete puternice i-au ciupit pielea șoldului, aproape de fund. Ea a oftat, surprinsă. Nu fusese un accident. Era mai degrabă un pipăit intenționat.

Și-a întors capul, căutându-l pe bărbatul responsabil. Acesta stătea acolo, la câțiva metri distanță, oferindu-i un zâmbet șiret. Un costum negru de lână îi atârna lejer pe corp, iar gulerul îi era îmbibat de sudoare. Un sentiment de nedreptate a cuprins-o ca un fior. Tremura de nevoia de a se îndepărta, de a pune distanță între ea și acest străin.

Din nefericire, cu oameni în jurul ei, nu putea să se retragă, iar bărbatul se apropia. Și-a ridicat bărbia și și-a tras una dintre agrafele de la pălărie din păr.

– Nu veniți mai aproape.

Ca și cum nu ar fi auzit-o, bărbatul s-a aplecat, folosindu-se de mărimea lui pentru a o intimida.

– Nu e nevoie de așa ceva. El a chicotit și a arătat spre acul de pălărie din mâna ei. Tot ce vreau este să te văd zâmbind, drăguță doamnă.

Clopote de alarmă au răsunat în capul ei. A încercat să se strecoare printre oamenii care stăteau în spatele ei, dar a întâmpinat doar rezistență.

– Nu am chef să zâmbesc acum – și trebuie să vă dați înapoi.

El a întins mâna să o atingă din nou, acest străin crezând că își poate permite astfel de atingeri cu ea. Ea nu a așteptat să fie salvată. În schimb, i-a înfipt acul pălăriei în stomac. Tare.

Țipând, el s-a încovoiat, acoperind cu mâinile locul în care îl înjunghiase. Oamenii din apropiere au încetat să mai vorbească, apropiindu-se cu privirile lor curioase și formând un cerc mare în jurul ei și al bărbatului. Siobhan a sosit repede lângă ea cu ochii mari de îngrijorare.

– Sunteți bine, doamnă?

– Sunt bine, a spus Maddie, privindu-l pe bărbatul care o ciupise.

Nu avea încredere în el că nu va fugi și nu va scăpa, unde probabil că va pipăi o altă tânără din mulțime.

Dintr-odată, s-au auzit strigăte și mulțimea s-a despărțit instantaneu. Doi bărbați pe care nu-i mai văzuse vreodată au luat-o de coate și au ridicat-o de la pământ, trăgând-o înapoi de unde ieșise.

– Opriți-vă! Dați-mi drumul! S-a zbătut în strânsoarea lor, însă fără rezultat. Ajutor! Sunt răpită!

– Vă rog, doamnă Archer, a spus unul dintre ei. Sunteți în siguranță acum.

În siguranță? Era târâtă împotriva voinței ei de doi bărbați mari pe care nu îi cunoștea.

– Ajutor!

A încercat să se răsucească, să scape din mâinile lor puternice, dar era inutil. Nu i-au dat drumul decât atunci când au ajuns într-una din camerele mici din interiorul clubului.

– Cine sunteți? De unde îmi știți numele?

Și-a frecat brațele tremurânde și s-a îndepărtat cu spatele de acești necunoscuți.

Ușa s-a deschis brusc și Harrison a intrat în grabă în cameră. Avea părul ciufulit, iar ochii lui erau înnebuniți de panică, înainte de a se opri asupra ei.

– Iisuse, a ajuns la ea în trei pași și a tras-o la pieptul lui. Ești rănită, Mads?

Vocea îi tremura în timp ce o ținea strâns, înfigându-și degetele în pielea ei prin haine. Ca și cum nu ar fi intenționat niciodată să o lase să plece. Ea și-a sprijinit obrazul de cămașa și cravata lui, mirosul lui familiar impregnându-i mușchii, atenuând frica și anxietatea de mai devreme.

– Sunt aici, dragă, i-a murmurat el în păr. Întotdeauna.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat tatăl ei, părinții ei intrând și ei în cameră, cu fețele lor pline de îngrijorare. Am auzit un strigăt și am văzut un bărbat la pământ.

– Sunt bine, le-a spus ea tuturor. Un bărbat din mulțime m-a ciupit de fund. Mi-am folosit acul de la pălărie pentru a mă apăra.

– Un bărbat te-a ciupit? Harrison i-a dat drumul și s-a năpustit asupra celor doi străini, cu expresia sculptată în furie. Trebuia să vă asigurați că e în siguranță!

Să se asigure că ea e în siguranță?

– Ne cerem scuze, domnule Archer, a spus unul dintre bărbați. A dispărut în mulțime pentru un minut. Am pierdut-o din vedere doar pentru câteva secunde.

– Câteva secunde e tot ce trebuie, a mârâit Harrison. Ar fi putut fi rănită.

– Așteaptă, a pus ea o mână pe brațul lui Harrison. Cine sunt acești bărbați? Îi cunoști?

– Vă rugăm să ne scuzați, doamnă Archer, a spus celălalt bărbat, strângându-și șapca în pumni. Nu vom permite ca asta să se repete mâine.

– Mâine? s-a uitat ea la Harrison. Despre ce vorbesc?

Preston a intrat, târându-l în urma lui pe bărbatul care o atinsese pe Maddie mai devreme.

– L-am adus pe bărbatul responsabil înăuntru în timp ce așteptăm poliția.

– Bine, a răbufnit Harrison. Vom depune plângere.

– Nu avem nevoie de poliție, a spus bărbatul, răsucindu-se în strânsoarea lui Preston. A fost un accident.

– Al naibii de papițoi, a murmurat Preston. O să punem să fie arestat, Maddie. Nu-ți face griji!

– Cu cât te-a plătit Thomas?

Harrison s-a apropiat de bărbat, cu mâinile strânse în pumni.

– Nu cunosc nici un Thomas. Minte, a spus bărbatul, arătând spre ea. Orice ți-a spus, minte.

Thomas? De ce îl întreba Harrison pe acest bărbat despre fratele său?

Nimic din toate acestea nu avea sens.

Harrison l-a ridicat pe bărbat de cravată și l-a scuturat.

– Ești un mincinos. Știu că el te-a pus să faci asta.

Fața bărbatului a devenit purpurie și a scos sunete, ca și cum s-ar fi sufocat. Avea soțul ei de gând să-l stranguleze pe acest om, chiar aici?

– Harrison! Oprește-te și spune-mi ce se întâmplă. Chiar acum.

I-a dat drumul bărbatului și și-a trecut o mână prin păr.

– Îmi permiteți un moment singur cu soția mea?

Maddie a înclinat capul și și-a studiat soțul. Se purta ciudat, evitându-i privirea, cu mișcări agitate. Stomacul i s-a răsucit, un sentiment prevestitor instalându-se în ea ca o piatră.

– Îl voi ține în altă cameră cu poliția până când vei fi gata, a spus Preston înainte de a pleca cu agresorul.

Toți ceilalți au ieșit repede și ușa s-a închis în urma lor.

– Ce se întâmplă? a întrebat ea fără să piardă nici o fărâmă de timp.

– Hai să ne întoarcem la hotel și să discutăm acolo.

– Aș prefera să discutăm aici. Cine erau acei bărbați care m-au târât înapoi la club?

El și-a încrucișat brațele la piept.

– Gărzile pe care le-am angajat să te țină în siguranță.

– Ce? a întrebat ea holbându-se la el. Ai angajat gărzi pentru mine? Fără să-mi spui? De ce?

– Fratele meu și mama mea te-au amenințat săptămâna trecută, în timpul întâlnirii pentru preluarea compania. Știau că tu ești singura pârghie pe care o aveau asupra mea.

Ea s-a prăbușit greoaie pe scaun.

– M-au amenințat... Și tu nu mi-ai spus?

Mergând spre locul în care se așezase ea, el s-a lăsat pe vine și s-a uitat în ochii ei.

– Nu am vrut să te îngrijorezi înainte de turneu. Știu cât de mult înseamnă pentru tine să câștigi. N-am vrut să te distragă sau să te supere. Am vrut să te protejez.

Capul i se învârtea din cauza tuturor acestor informații și avea nevoie de spațiu. Ridicându-se, l-a ocolit până în cealaltă parte a camerei.

– Stai să văd dacă am înțeles bine. Familia ta m-a amenințat, așa că te-ai dus și ai angajat gărzi. Fără să mă informezi. Pentru a mă proteja.

– Da.

– Chiar credeai că Thomas va angaja pe cineva care să mă acosteze în mulțime?

– Îl cred în stare de orice, mai ales după ce ți-a trimis acele flori.

– Florile erau de la Thomas?

– Da.

Pielea îi ardea de indignare și de disperare. Doamne, asta era prea mult. Harrison nu-i împărtășise nici una dintre aceste informații, după ce îi promisese că nu va mai avea niciodată secrete față de ea.

– Având în vedere ce s-a întâmplat imediat după căsătoria noastră, m-aș fi așteptat să discuți aceste lucruri cu mine.

– Maddie, nu am vrut să te supăr. Familia mea a provocat destule daune. Trebuia să mă asigur că ești în permanentă siguranță.

– Deci ceea ce vreau eu nu contează. Asta vrei să spui? A lăsat să-i scape un râset amar și fragil. Nu mă asculți. Niciodată nu ai făcut-o, chiar și după ce te-am implorat să nu-mi mai ascunzi nimic.

– Vorbim despre siguranța ta. Dacă simt că ești în pericol și ai nevoie de protecție, nu voi ezita să o fac, indiferent dacă ești de acord sau nu.

– Oh, înțeleg. Gâtul i s-a strâns de furie și resentimente, dar și-a forțat cuvintele să iasă. O să te ascunzi de mine. Din nou. Așa este menită să fie căsnicia noastră pentru tot restul vieții?

– Nu se compară deloc cu ceea ce s-a întâmplat înainte. Știu că ești furioasă, dar este responsabilitatea mea ca soț să am grijă de bunăstarea ta.

– Nu în timp ce îmi ignori părerea. Aceasta este o căsătorie, nu o dictatură. Dacă ai vrut o soție doar cu numele, care să-i permită soțului să o calce în picioare, te-ai căsătorit cu femeia greșită, Harrison.

Și-a trecut o mână prin păr și a tras de șuvițele lungi ca și cum ar fi încercat să și le smulgă din cap.

– Nu vreau asta. Te vreau pe tine și numai pe tine. Dar am nevoie ca tu să fii în siguranță, Maddie. Nu este vorba de nimic mai mult decât atât – și bine că au fost acolo gărzile astăzi, chiar dacă au ajuns prea târziu. Cine știe ce altceva s-ar fi putut întâmpla?

Ea a simțit cum frustrarea îi ardea în piept, îngreunându-i respirația.

– Nu asta este ideea. Nu poți lua decizii cu privire la viața mea fără să mă consulți. Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi cât de mult urăsc surprizele. Să mă simt neputincioasă în propria mea viață.

– Maddie...

– Oprește-te. Nu poți să mă tratezi ca pe un lucru, ca pe o posesie lipsită de voce. Ne cunoaștem de mult prea mult timp pentru asta. Și mi-ai promis că nu vei mai ține un alt secret față de mine.

– Nu-mi puteam lăsa familia să-ți strice acest moment. Trebuia să te țin în siguranță.

– Ți-ai încălcat promisiunea pe care mi-ai făcut-o după doar câteva zile. Nu ai nici o intenție de a-mi încredința secretele tale, de a avea încredere în mine. De a mă lăsa să fiu un partener egal în această căsnicie. A tras aer în piept, umplându-și plămânii cu aer cât de bine a putut. Nu știu ce ți s-a întâmplat în ultimii trei ani, dar bărbatul pe care îl știam îmi spunea totul. Nu mi-a ascuns niciodată nimic.

– Acel bărbat nu era soțul tău, a spus el, cu vocea înăsprindu-i-se. Omul acela nu era responsabil pentru bunăstarea ta.

Lacrimile amenințau să-i curgă, copleșită de situația disperată în care se aflau. Același argument și el tot nu vedea din perspectiva ei.

Și era destul de clar că nu o va face niciodată.

Îi călcase viața în picioare încă de când se întorsese. O forțase să se căsătorească cu el, chiar și după ce ea îi ceruse mai mult timp. Nu-i spusese despre planurile lui de a-și distruge familia sau despre motivele pentru care plecase la Paris. El încă îi dicta condițiile, încă îi spunea cum va funcționa totul. Ascundea ceea ce considera necesar în loc să împărtășească cu ea.

Certitudinea acestor lucruri i s-a înfipt în oase ca o greutate de plumb. Căsătoria asta era o cauză pierdută. Ea și Harrison fuseseră compatibili ca prieteni, inseparabili și în sincron, dar asta fusese cu mult timp în urmă. O relație necesita comunicare și compromis. Onestitate și respect. El îi oferise prea puțin din toate acestea, chiar și după ce îi promisese că o va face.

Își dorea un partener, nu un tiran. Cu timpul, o asemenea aroganță ar fi sugrumat orice afecțiune pe care o avea pentru el. Ar fi ajuns să aibă resentimente mult mai mari, care s-ar fi transformat în ură.

Era clar că prietenia lor nu se transformase în ceva mai semnificativ, așa cum poate speraseră amândoi. Prietenia din copilărie și atracția fizică nu făceau singure o căsnicie fericită, iar ei doi s-ar fi rănit unul pe celălalt mult mai tare dacă lucrurile ar fi continuat. Pentru că ea merita mai mult decât să fie minţită și ținută în întuneric în ceea ce privește deciziile care îi afectau viața.

Totul fusese o greșeală teribilă.

A trebuit să-și dreagă gâtul ca vorbele să-i iasă, dar trebuiau spuse.

– Cred că ar trebui să ne despărțim.

Corpul lui Harrison a încremenit, fiecare mușchi și tendon blocat de o groază irațională.

„Ar trebui să ne despărțim."

Nu, refuza să creadă asta. Aceasta era Maddie, iar el o cunoștea mai bine decât oricine pe pământ. Nu putea să dorească cu adevărat să renunțe la ei atât de curând.

El angajase gărzi pentru a o ține în siguranță. Era adevărat, nu-i spusese, dar cum putea fi ăsta un motiv pentru a renunța la căsnicia lor?

– Nu poți vorbi serios, a spus el, trăgând adânc aer în piept, pe care l-a lăsat să iasă ușor.

Privirea din ochii ei era plină de nefericire și determinare.

– Ba da. Lucrurile nu funcționează, Harrison. Noi nu funcționăm. Și dacă nu ne despărțim, nu vom face decât să ajungem să ne urâm unul pe celălalt. Nu vreau asta pentru nici unul dintre noi.

Să îi poartă pică? Niciodată. Nici într-un milion de ani.

– Te iubesc. Nu vreau să mă despart de tine niciodată.

– Tu nu mă iubești, s-a uitat ea în gol, în dreptul ferestrei. Dacă m-ai fi iubit, ai fi ținut cont de dorințele mele. Ți-ai fi ținut promisiunile pe care mi le-ai făcut.

– Greșit. Iubesc fiecare părticică din tine, de la competitivitatea ta feroce până la încăpățânarea ta.

A făcut un pas mai aproape, cu intenția de a o atinge sau de a o îmbrățișa. De a o săruta. Orice ca să oprească avalanșa de panică ce se intensifica în pieptul lui.

– Iubesc imboldul și hotărârea ta, zâmbetul și râsul tău... nu există nicio parte din tine pe care să nu o iubesc.

– Nu te cred, s-a dat ea înapoi cu un pas, ieșind din raza lui de acțiune. Pentru că, dacă m-ai crede, m-ai asculta.

– Bine. O să concediez gărzile și o să te protejez eu însumi. Asta e ceea ce vrei să auzi?

– E mai mult decât atât. Din momentul în care te-ai întors acasă ai făcut ce ai vrut, fără să ții cont de nimeni altcineva, inclusiv de mine.

– Asta nu este adevărat.

– Este, altfel mi-ai fi făcut confidențe despre finanțele familiei tale și despre preluarea companiei. Precum și despre motivul real al petrecerii.

– Ești încă supărată pe mine pentru că te-am mințit. Și-a ridicat palmele în semn de predare. Chiar dacă mi-am cerut scuze și ți-am explicat de ce nu ți-am spus de la început.

– Da, dar e mai mult decât atât. Și-a împreunat coatele și a dat din umeri. Mă împingi atunci când îți cer timp de gândire. Nu mă asculți și nu-mi iei în considerare dorințele. Nu suntem compatibili, Harrison. Suntem sortiți eșecului.

Greșit. Nu va permite ca ei să eșueze. Fără să se poată abține, a redus distanța dintre ei și i-a luat fața în mâini. Ea nu s-a opus, dar părea distantă, ca și cum s-ar fi hotărât deja. Dar el trebuia să încerce să o convingă să nu plece. Să-i dovedească cât de mult se înșela, să-i arate cât de perfecți erau unul pentru celălalt.

– Cum rămâne cu noaptea nunții noastre? a întrebat el cu blândețe. Cum rămâne cu nopțile de atunci? Aș spune că eram destul de compatibili. Ar putea fi așa în fiecare zi pentru tot restul vieții noastre.

Ea a făcut un pas, retrăgându-se din strânsoare.

– Fericirea noastră a fost trecătoare, o perioadă de lună de miere plină de dorință și de abandon. Mă refer la felul în care comunicăm și luăm decizii în căsnicia noastră.

El se simțea de parcă îi plesneau coastele sub presiunea durerii care creștea. Se uita fix la ea, la această femeie pe care o iubea de atât de mult timp, și o simțea cum se îndepărtează, ca și cum ar fi încercat să țină nisip între degete.

Dar care era alternativa? Să o lase să plece?

Tot ce era în el se răzvrătea la această idee. Ea era *soția* lui. Nu-și dorise decât să se căsătorească cu ea... și acum ea dorea să-l părăsească.

Cum va supraviețui vreodată?

Logica. Trebuia să rămână calm și să folosească logica.

– Erai pregătită să te căsătorești cu un duce, a spus el. Mi-e greu să cred că te-ai fi așteptat la compatibilitate și înțelegere din partea lui Lockwood.

– Lockwood nu m-a mințit niciodată. Și mă așteptam la un parteneriat și la respect, pe care cred că mi le-ar fi oferit cu ușurință. Dar asta este o chestiune discutabilă, pentru că tu nu ești Lockwood.

Și mulțumesc lui Hristos pentru asta.

– Înseamnă că ai standarde diferite pentru mine.

– Abia îl cunoșteam. Tu, pe de altă parte, ai fost cândva cel mai apropiat prieten al meu. Așa că da, mă așteptam la mai mult de la tine. Dar m-ai rănit, Harrison. Din nou și din nou de când te-ai întors.

Ea s-a înecat rostind ultimele cuvinte, o reacție pe care el a simțit-o ca pe un pumn în plexul solar.

Și-a imaginat că și mai mult nisip îi aluneca printre degete.

– Nu am vrut niciodată să-ți provoc durerea, nici măcar pentru o secundă. Eu doar... Doamne, Maddie. Vreau doar să te protejez.

– Nu am nevoie de protecție. Nu sunt făcută din sticlă. Pot să știu că socrii mei vor să mă rănească și să-mi bat în continuare adversarii pe terenul de tenis. Pot să aflu de planurile tale de a prelua compania familiei tale și să organizez în continuare o petrecere acasă în onoarea ta. Mă subestimezi de fiecare dată.

Oare chiar asta credea ea?

– Nu te-am subestimat niciodată. Ești cea mai deșteaptă și mai puternică femeie pe care o cunosc.

Expresia ei a rămas neschimbată.

– Ne dorim lucruri diferite. Nu înțelegi? Eu vreau un partener adevărat, iar tu vrei să trăiești viața pe care ai avut-o dintotdeauna, fără să dai socoteală nimănui și să fii complet independent. Aceste două lucruri sunt incongruente, Harrison. Ne vom face nefericiți unul pe celălalt.

– Eu te vreau doar pe tine – și nu voi fi niciodată nefericit în această căsnicie.

– Atunci presupun că eu sunt nefericită, a închis ea ochii pentru câteva momente, respirând neregulat. Sunt nefericită în această căsnicie. Și merit mai mult de atât.

Gura i s-a uscat, cuvintele ei îi răsunau în cap, întipărindu-i-se în minte. „Ea vrea să plece."

Bineînțeles că voia. Nu simțea emoțiile profunde pe care el le avea pentru ea. Îi spusese de două ori că o iubește, iar ea nici măcar nu-i dăduse de înțeles că l-ar putea iubi în schimb. Încerca să se agațe de ceva ce nu exista, o născocire a imaginației sale, un spectru. O fantomă a unei relații pe care o construise în mintea lui, în speranța că într-o zi va deveni realitate.

O grămadă de vise construite pe dorințe și credință, nu erau suficient de puternice pentru a rezista încercărilor pe care trebuia să le înfrunte o căsnicie adevărată. Fără o investiție egală, fără dragoste venită din ambele părți, fundația s-ar fi prăbușit. La naiba, se prăbușise deja... doar că el nu voia să se confrunte cu realitatea.

Cum ar fi putut s-o lase să plece?

Trebuia să găsească o cale, pentru că nu-i mai putea provoca durere. Deși o iubea cu desăvârșire, complet, știa că nu era de ajuns. Ea îl acuza că nu o asculta niciodată, că nu ținea cont de dorințele ei. Deci cum putea să-i refuze asta, când era clar cât de nefericită o făcea?

Durerea lui nu însemna nimic în fața fericirii ei.

Ridicându-se, și-a dres glasul. De două ori.

– O să pun să se întocmească actele de anulare a căsătoriei.

Ea l-a studiat, cu sprâncenele coborâte, ca și cum nu l-ar fi crezut.

– Serios?

– Bineînțeles. Și-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor. N-are rost să ne deranjăm cu problemele unui divorț. Putem spune că nu am trăit niciodată împreună după nuntă. În mare parte e adevărat, oricum.

– Mulțumesc.

Harrison și-a lăsat bărbia în jos, neputând să spună mai mult. Se simțea de parcă pieptul i-ar fi fost stropit cu kerosen și incendiat. Fiecare inspirație era o luptă, fiecare expirație agonie pură.

Două lacrimi i-au alunecat pe obraji și ea le-a șters repede cu vârful degetelor.

– Într-o zi, sper că am putea fi din nou prieteni. Tu și cu mine am fost în mod clar prieteni mult mai buni decât am fost soți.

El nu a răspuns, nu putea. Ea s-a îndreptat spre ușă, unde s-a oprit și s-a uitat peste umăr.

– La revedere, Harrison!

Și ușa s-a închis în urma ei cu o pocnitură, semnul final de punctuație al relației lor. Nu mai era nimic de spus.

O pierduse.

Capitolul 26

„La naiba."

Maddie și-a aruncat pălăria pe bancă și a rezistat impulsului de a-și arunca și racheta pe jos.

Pierduse. Era turul al treilea și, deși meciul fusese unul strâns, ea cedase conducerea în setul al doilea și nu-l mai recâștigase. Visul ei de a câștiga la primul ei turneu național se terminase.

Lacrimile au început să îi alunece pe obraji, oboseala și tristețea din ultimele câteva zile ajungând-o din urmă. Pierduse meciul, își pierduse soțul și cel mai bun prieten, toate în doar trei zile. Greutatea eșecurilor îi atârna greu în piept, un sentiment de înfrângere de mărimea unui bolovan.

– Acum, nu mai vreau nimic din toate astea, a spus Vallie, venind chiar în spatele ei. Ai avut un prim turneu grozav, Maddie. Nimeni nu câștigă la primul turneu.

Antrenorul ei îi spusese acest lucru și înainte, probabil pentru a gestiona așteptările lui Maddie, dar afirmația lui nu ușura dezamăgirea care se prăbușea peste ea în acel moment.

„Pentru că nu este vorba doar de turneu."

Nu, era vorba despre întreaga ei viață, care se destrăma.

Nu spusese nimănui despre cearta ei cu Harrison și despre iminenta anulare, dar era evident că soțul ei nu mai era la acolo. Părinții ei fuseseră singurii care întrebaseră unde era Harrison, iar ea inventase o scuză despre niște afaceri urgente în New York, de care Harrison trebuia să se ocupe. Preston probabil că știa adevărul, privirea lui îngrijorată urmărind-o oriunde se ducea, dar nu spusese nimic.

Chiar acum, Vallie se uita la ea de parcă nu știa ce să facă, ca și cum ea ar fi fost această creatură neîmblânzită cu care nu se mai întâlnise vreodată, iar ea știa că trebuia să se adune, chiar și numai pentru o clipă sau două.

– Ai dreptate, s-a forțat ea să zâmbească. Îți mulțumesc, Vallie. Pentru tot. Cu siguranță că nu aș fi putut face asta fără tine.

– Lucrurile nu s-au terminat, a spus el și expresia lui a devenit și mai confuză. Cariera ta de jucătoare de tenis va continua. Există turnee în sud și în Cuba. Vom juca în timpul iernii și te vom pregăti pentru la anul.

– Sunt sigură că ai dreptate, a ridicat ea din umeri, incapabilă deocamdată să dea dovadă de entuziasm pentru viitoarele meciuri.

– Știu că am dreptate. Și-a băgat mâinile în buzunare. Ești prea talentată, prea deșteaptă pentru a lăsa câteva piedici să te oprească din ceea ce îți dorești cu adevărat. Dar îți înțeleg dezamăgirea. Am avut și eu parte de ea. Crede-mă, a pufnit în râs, am avut și eu parte de ea. Așa că ia-ți liber săptămâna viitoare. Nu ridica nici măcar o rachetă. Apoi vom începe să facem planuri. Bine?

– În regulă, a spus Maddie, dând din cap aprobator.

– Bine. Prietena ta este afară și a cerut să intre. Domnișoara Young, cred.

Nellie era aici? Maddie nu o văzuse pe prietena ei în mulțime în timpul meciului, însă fusese puțin preocupată pentru că pierdea.

– Trimite-o înăuntru, te rog.

– Așa voi face. Vallie s-a apropiat de ea și a îmbrățișat-o. Felicitări, Maddie! Știu că nu pare o victorie, dar îți promit că a ajunge în turul al treilea la primul tău turneu național este o mare realizare.

Cu mariajul ei eșuat atât de devreme, nimic nu mai părea o victorie. Alte lacrimi i-au căzut din colțurile ochilor.

– Mulțumesc, Vallie.

După ce a bătut-o încă o dată pe spate, antrenorul ei i-a dat drumul și a plecat. Nici un minut mai târziu, Nellie a năvălit în cameră, cu zâmbetul ei strălucitor ferm așezat la locul lui, grăbindu-se să o îmbrățișeze pe Maddie.

– Madeline Archer, ai fost genială! Niciodată nu am fost atât de impresionată!

Maddie a înghițit în sec și a încuviințat din cap, convinsă că nodul din gât era singurul care-i împiedica torentul de emoții să iasă la suprafață.

Luând-o pe Maddie de umeri, Nellie s-a aplecat pentru a-i studia fața.

– Nu-ți stă în fire să plângi. Ce se întâmplă?

– Stresul din ultimele zile m-a ajuns din urmă.

Maddie a tras aer adânc în piept și s-a luptat pentru a-și păstra calmul în timp ce făcea un pas înapoi. Avea timp să se prăbușească mai târziu, când era singură.

– Aha, a spus Nellie absentă, cu sprâncenele încruntate. Am observat că soțul tău nu a fost aici astăzi.

Maddie a început să-și strângă echipamentul în cutia care i-a fost repartizată pentru turneu. A încercat să-i spună lui Nellie aceeași minciună pe care le-a spus-o și celorlalți, dar cuvintele nu-i veneau.

– Maddie, ce s-a întâmplat? Preston nu a vrut să-mi spună, dar e clar că se întâmplă ceva. Mâna mângâietoare a lui Nellie s-a așezat pe spatele lui Maddie. V-ați certat?

– Am decis să ne despărțim.

Gata, o spusese.

– Cum adică, să vă despărțiți? Nellie a oftat și a forțat-o pe Maddie să se întoarcă. Adică să divorțați?

Maddie a aruncat o privire în jur, asigurându-se că erau singure. Divorțul era mai scandalos decât să fii compromisă și forțată să te căsătorești. Ultimul lucru de care Maddie avea nevoie era să fie catalogată atât ca o stricată, cât și ca o divorțată.

– Nu, vom cere anularea căsătoriei.

– Nu-mi vine să cred. Ce s-a întâmplat? Și Harrison a fost de acord?

Maddie i-a oferit prietenei sale o versiune foarte rapidă a poveștii, de la acul de la pălărie până la momentul în care ea ieșise din încăpere.

– Este mai bine așa. Nu am face decât să ne facem unul pe altul să ne facem de rușine.

– Teribil de repede să ajungi la o astfel de concluzie, nu crezi? a zis Nellie strângându-și buzele.

– Nu pot să rămân într-o căsnicie în care deciziile referitoare la viața mea sunt luate fără să am un cuvânt de spus.

– Ești căsătorită de un minut, Maddie. Doamne, lasă pânzelor timp să prindă vânt înainte de a sări din nou în apă.

Dar nu era atât de simplu.

– Nu înțelegi cum e să te simți atât de neajutorată, ca și cum viața ta ar scăpa de sub control.

– O, nu-i așa? a spus Nellie, cu un anumit ton în voce. Să-mi văd mama cum se ofilește și moare în fața ochilor mei nu se pune?

– Doamne, Nellie, s-a dezumflat Maddie instantaneu. Iartă-mă, te rog. Sunt egoistă.

– Ești iertată, a făcut Nellie semn cu mâna. Și îmi dau seama că o căsnicie este diferită de pierderea unui părinte. Îl iubești pe Harrison și urăști surprizele.

– Iubirea nu e de ajuns. Buza lui Maddie a tremurat, așa că și-a înfipt dinții în ea. Trebuie să existe și respect, și încredere.

– Îl cunoști mai bine decât mine, evident, dar mi-e greu să cred că Harrison nu te respectă sau nu are încredere în tine. La urma urmei, a avut cele mai bune intenții când a angajat gărzile și nu ți-a spus.

– Cele mai bune intenții sau nu, asta nu îi dă dreptul să ascundă ceva de mine.

– Dacă vrei perfecțiune, atunci nu o vei găsi niciodată, pentru că nimeni nu este perfect – nici măcar tu, a spus Nellie clătinând din cap. Vei fi condamnată să-ți petreci viața singură pentru că nimeni nu se va ridica niciodată la nivelul așteptărilor tale. Chiar asta îți dorești?

– De partea cui ești?

– Ai prefera să te mint?

– Nu, dar dacă încerci să mă liniștești, nu îți reușește.

– Nu sunt cunoscută pentru faptul că împachetez lucrurile cu o fundă frumoasă. Nellie a făcut o grimasă și a lăsat un chicotit ușor, de autoironie. Probabil de aceea ești una dintre singurele mele prietene. Așa că nu voi mai încerca să te fac să înțelegi.

– Mulțumesc, a spus Maddie, cu o voce încărcată de sarcasm.

– Apropo, ce s-a întâmplat cu bărbatul acela îngrozitor?

– A fost arestat, iar eu a trebuit să dau o declarație. S-a dovedit că nu fusese angajat de familia Archer, ceea ce e o ușurare.

– Înseamnă că este doar un alt bărbat care se simte îndreptățit să creadă că femeile sunt obiecte, și nu ființe umane.

Felul în care Nellie o spusese, cu atâta vehemență și resentiment, i-a dat de gândit lui Maddie.

– Vorbești ca și cum ai avea ceva experiență în această privință.

– Nu avem cu toții? a mormăit Nellie. Acum ar trebui să te las să te schimbi. Putem discuta mai mult pe drumul de întoarcere spre New York.

– Plănuiam să iau trenul cu părinții mei.

– Nu mai este cazul. Îi trimit înapoi fără tine. Ne vom opri mai întâi să bem la barul hotelului.

– Nu putem face asta!

Cele mai multe baruri de hotel erau doar pentru bărbați, în special cele deschise în timpul zilei.

– Bineînțeles că putem. Rămâi cu mine, Maddie. Știu eu cele mai bune locuri pentru a provoca probleme.

O ușă s-a trântit chiar înainte ca un strigăt să se facă auzit.

– Ce-ai făcut?

Cuvintele au răsunat în casa Xavier, care era goală, și vocea semăna foarte mult cu a lui Kit.

– Aici sus! a strigat Harrison, pregătindu-se pentru ce urma.

Pași grei se auzeau din ce în ce mai aproape, apăsați și hotărâți, fiind singurul sunet în spațiul liniștit. În dormitorul său, Harrison și-a trimis afară valetul, singurul membru al personalului pe care-l lăsase să intre între acești pereți, și a continuat să-și sorteze hainele pe pat.

– Tocmai am primit o vizită de la Preston, a spus Kit, care se afla în pragul ușii. Tu și Maddie vă despărțiți?

– Da.

– Vă despărțiți?

Harrison nu a răspuns pentru că răspunsul său fusese deja destul de clar. De ce era Kit atât de încăpățânat?

– Ai de gând să detaliezi sau trebuie să scot eu tot de la tine? a întrebat Kit, sprijinindu-se de un stâlp al patului.

– A fost dorința ei. Harrison a expirat încet. Eu am fost de acord. Avocatul meu a finalizat ieri actele de anulare, le-am semnat și au fost livrate acasă la ea. Presupun că se va ocupa de ele când se va întoarce din Philadelphia.

Fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse în viața lui – să-și mâzgălească numele pe acea bucată de hârtie. Dacă avocatul său nu s-ar fi holbat la el, probabil că Harrison ar fi plâns ca un copil în timp ce cerneala se usca.

– S-a întors deja, a spus Kit.

– Da?

A încercat să nu pară interesat, dar murea de nerăbdare să afle ce se întâmplase la turneu. Evitase în mod intenționat să citească secțiunea sportivă a ziarelor.

– A pierdut în turul trei. Am înțeles că a făcut totuși un meci bun.

Cu siguranță că era devastată. Inima lui, gata lovită și însângerată, s-a strâns, dorindu-și să o poată vedea și să o consoleze. Să-i spună că o iubea și că era mândru de ea.

„Ea nu te iubește, îți amintești? Vrea să scape de tine."

Înțelegerea s-a ivit și greața i s-a răspândit în stomac. Căsnicia lor se terminase. Dacă ea venise înapoi, atunci probabil că semnase deja actele de anulare. În curând vor fi depuse la primărie și va fi ca și cum căsătoria lor nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Decât în visele lui.

De fiecare dată când încerca să adoarmă, ea era acolo, zâmbind și râzând cu el, tachinându-l. Tânjea după ea, cu trupul în continuă durere, cu mintea plângând de nedreptatea situației. O dorise atât de mult, dar el a stricat totul, împingând-o și manevrând-o până când o îndepărtase complet.

Tăcerea lui trebuie să-l fi enervat pe Kit, pentru că prietenul său a răbufnit.

– Vrei să-mi spui de ce o lași să plece, pur și simplu? Și de ce-ți faci bagajele?

Geamantanele deschise erau pe jumătate pline pe podeaua dormitorului. Harrison a așezat un teanc de cutii cu guler într-unul dintre ele.

– Plec la Paris.

– Când?

– Mâine.

Nu reușise să rezerve un loc mai devreme, altfel ar fi fost la jumătatea drumului peste Atlantic până acum.

– Te-ai gândit că soția ta ar putea avea nevoie doar de timp pentru a se liniști? Că poate te grăbești să fugi, din nou?

– Nu m-am gândit. Mai degrabă, cred că ar fi trebuit să-mi ruinez familia din Paris și să nu mă mai întorc niciodată la New York. Venirea aici a fost o greșeală și o rectific.

– Ce ai de gând să faci, să te întorci la vechea ta viață și să te prefaci că asta nu s-a întâmplat niciodată?

– Exact asta intenționez să fac. I-am trimis deja o telegramă lui Esmée și i-am spus să mă aștepte peste o săptămână.

Kit a căzut pe pat și și-a pus capul în mâini.

– Iisuse Hristoase, Harrison! Nu se poate să vorbești serios.

Harrison a ridicat din umeri și a deschis lada de burbon din Kentucky, pe care o cumpărase. Înfășurând cu grijă una dintre sticle, a așezat-o într-un cufăr, apoi s-a întins după o altă sticlă.

– Căsătoria nu a avut loc niciodată. Va fi ștearsă din registre, nimic altceva decât o amintire vagă pentru amândoi. Ea este liberă să devină ducesă, contesă sau orice alt titlu zdrențăros pe care și-l dorește.

De fapt, el decisese să ajute această cauză, făcând o vizită în această după-amiază. Poate că va putea îndrepta o greșeală înainte de a părăsi definitiv această țară.

– Iei toată valiza pe vas? a întrebat Kit cu un gest spre sticle.

– Da.

Planul lui era să se îmbete rău de tot în timp ce America dispărea în urma lui, iar apoi să rămână beat rău de tot pe toată durata călătoriei. Cel puțin până când ar fi putut să o uite pentru o perioadă lungă.

– Ce se va întâmpla cu Archer Industries? Cum rămâne cu casa asta? O să lași totul în urmă?

Nimic nu mai conta fără Maddie.

– I-am predat totul lui Stephen Webster. El este mai mult decât capabil să se ocupe de toate în absența mea.

– Înțeleg. Kit se plimba prin cameră și arunca priviri în interiorul cuferelor. Aveai de gând să-ți iei măcar la revedere?

– M-am gândit că vei încerca să mă convingi să nu o fac. Ca să știi, Preston a încercat deja și a eșuat.

– Mi-a spus. A spus că ești mai încăpățânat decât un șef de sindicat la masa negocierilor. Ce ar trebui să-i spun lui Maddie?

Harrison nu credea sincer că Maddie s-ar fi deranjat să întrebe de el. Putea să se întoarcă la cum stăteau lucrurile înainte, la planurile și la petrecerile ei. Să se bucure de lumea ei perfectă fără ca el să o strice, așa cum făcea cu orice altceva.

– I-am spus deja tot ce trebuia să știe.

Că îi pare rău, că o iubește. Că ea era tot ce conta pentru el.

– Dacă mai contează, cred că faci o greșeală.

– Ei bine, nu am făcut niciodată nimic cum trebuie, așa că de ce aș începe acum?

– Nu lăsa să îți intre în creier prostiile alea din copilăria petrecută alături de familia Archer. Kit a scos un sunet batjocoritor din gât. Este complet nefolositoare.

– La fel cum și tu ești în stare să blochezi prostiile copilăriei alături de familia Ward?

Familia lui Kit nu fusese cu nimic mai bună decât familia Archer. În unele privințe, erau chiar mai răi. Exista un motiv pentru care cei doi deveniseră inseparabili în facultate. Fiecare dintre ei avea demonii lui din tinerețe, care refuzau să îi părăsească.

– *Touché*, a spus Kit. Presupun că tot ce mai rămâne de spus este că o să-mi lipsești. Abia așteptam să te am din nou prin preajmă.

– Ești bine-venit să mă vizitezi. Va fi la fel ca înainte. Desfrâu la fiecare pas, cu mai multe femei disponibile decât ai putea să vrei vreodată.

– Harrison. Kit a făcut o pauză, ca și cum și-ar fi ales cu grijă cuvintele. Nimic nu va mai fi ca înainte. Pierderea lui Maddie nu este un lucru mărunt. Sper că-ți dai seama de asta.

– Uiți că am mai pierdut-o o dată. Nici acum nu va fi altfel.

– Dar nu erați căsătoriți pe-atunci. Nu te-ai culcat cu ea sau...

– Nu mai încerca să mă ajuți, a răcnit Harrison, trecându-și mâinile prin păr. La naiba, Kit. Pur și simplu, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai vorbi.

– Atunci te las să-ți faci bagajele. Expresia prietenului său a devenit goală, lipsită de orice emoție. Am spus destule.

Pe Harrison l-a cuprins vinovăția, dându-i senzația de ace înfipte în piele.

– Știu că încerci să ajuți, dar te rog să te oprești.

S-au privit unul pe celălalt pentru o clipă îndelungată.

– Drum bun, atunci. Bucură-te de Paris și de Esmée. Mai lasă-ne un mesaj din când în când, da? Să ne spui că ești încă în viață.

Kit a ieșit, sunetul pașilor lui care se retrăgeau răsunând în gol.

Vinovăția nu i s-a domolit, dar Harrison a împins-o cu totul în afara minții. Astăzi trebuia să termine de împachetat și să facă o vizită. Apoi putea pleca în dimineața următoare la Paris și să uite fiecare minut petrecut în New York.

Capitolul 27

Un ciocănit la ușă a făcut-o pe Maddie să tresară. Stătea la fereastra camerei ei și privea spre grădini. Amurgul se lăsase peste oraș, iar umbrele se prelungeau odată cu apropierea nopții, momentul din zi de care se temea cel mai mult.

Era momentul în care gândurile despre Harrison se instalau în mintea ei și nu o mai lăsau să plece. Fiecare conversație i se repeta în gând, retrăia fiecare moment, într-o buclă nesfârșită, până când i se părea că se va prăbuși. O durea gândul că nu va mai avea parte de asta niciodată, că el ieșise din viața ei pentru totdeauna.

„Dacă îți dorești perfecțiunea, atunci nu o vei găsi niciodată, pentru că nimeni nu este perfect, nici măcar tu."

Nellie se înșela. Nu era vorba de a aștepta perfecțiunea. Era vorba de viața ei și de a avea un partener alături de ea, nu de un soț care o mințea și o priva de propriile alegeri.

Ea nu regreta decizia de a cere anularea căsătoriei. Separarea reprezenta cea mai bună soluție pentru amândoi. Ce altă alegere aveau când drumurile lor erau atât de diferite? Nu puteau fi niciodată fericiți împreună, nu ca un cuplu.

Privirea ei s-a îndreptat spre hârtiile de anulare a căsătoriei, care se aflau pe măsuța de toaletă. Ajunseseră cât ea se afla încă în Philadelphia, cu semnătura lui deja dată. Nu mai rămânea decât ca ea să semneze și să returneze documentul avocaților. Apoi căsătoria lor s-ar fi încheiat.

Atunci de ce nu se putea hotărî să o facă?

O nouă bătaie s-a auzit la ușă.

– Maddie!

Era mama ei.

– Intră!

– Ai un vizitator, draga mea. Fața îngrijorată a mamei a apărut în ușă. Să-l alung?

Lui Maddie i s-a tăiat respirația. Oare Harrison venise să vorbească cu ea? Nu era sigură dacă voia să-l vadă.

– Este ducele de Lockwood, a adăugat mama ei repede, fiindcă ceva trebuie să i se fi citit pe față.

Lockwood venise să o vadă? Doamne, pentru ce?

Deși nu prea era îmbrăcată pentru vizitatori, presupunea că îi datora lui Lockwood o audiență după toată supărarea pe care i-o provocase.

– Voi coborî.

– Poate că ar trebui să îți piepteni părul mai întâi, a sugerat mama ei cu blândețe.

– Mamă! Maddie a rezistat impulsului de a-și da ochii peste cap și s-a mulțumit în schimb cu o jumătate de zâmbet mâhnit. L-am umilit pe bărbat. În mod public. Crede-mă, nu-i va păsa că părul meu este un dezastru.

– Totuși, este un duce, Madeline.

– Nu-ți face griji! I-a sărutat obrazul mamei ei, în timp ce ieșea pe ușă. Se poate spune că șansa mea de a deveni ducesa lui a trecut.

Ușa camerei de primire era întredeschisă, așa că Maddie s-a strecurat înăuntru. Îmbrăcat într-un costum fin de culoare albastru-marin, Lockwood studia bibelourile de pe șemineu. Ea a închis ușa în urma ei. Domnul știa că nu mai era nevoie să își protejeze reputația.

– Excelență, aceasta este o surpriză.

– Doamnă Archer, a spus el, făcând o plecăciune.

Ea a făcut o reverență, un junghi trecând prin ea când și-a dat seama că numele nu i se va mai aplica mult timp. În curând, se va întoarce la domnișoara Webster.

– Vreți să ne așezăm?

– Iertați-mi intruziunea târzie. Dând din cap, el a așteptat ca ea să se așeze pe canapea înainte de a se relaxa într-un fotoliu. Știu că abia v-ați întors din Philadelphia. Cum v-ați descurcat în turneu?

– Am pierdut în runda a treia.

Încă mai era supărată. Nu a jucat mai bine în viața ei. Dacă Maddie ar fi jucat mai inteligent, dacă ar fi fost mai atentă în timpul meciului, ar fi câștigat.

– Este remarcabil pentru prima participare la un eveniment atât de prestigios, nu-i așa?

– Fără îndoială, voi ajunge să o văd așa în câteva zile. Deocamdată, înfrângerea este mai degrabă dureroasă.

– Înțeleg că nu este tot ce ai pierdut, a studiat-o Lockwood.

Limba i s-a îngroșat în timp ce se gândea ce să spună. Oare Lockwood auzise despre anulare? Asta părea imposibil.

– Iertați-mă, dar nu înțeleg.

Ducele și-a încrucișat picioarele lungi și s-a lăsat pe spate. Părea să se simtă enervant de confortabil în pielea lui.

– Am avut parte de o vizită interesantă mai devreme în această seară. De la soțul tău.

Harrison se dusese să-l vadă pe Lockwood?

Maddie a încercat din răsputeri să rămână nemișcată.

– Da?

– M-a informat că voi doi v-ați despărțit.

Stânjenirea i s-a prelins de-a lungul cefei, în josul sternului. N-avea rost să nege, presupunea ea, având în vedere că Harrison răspândise vestea atât de binevoitor.

– Cerem anularea căsătoriei, care presupun că va fi acordată cu promptitudine.

– Trebuie să recunosc că sunt surprins. Lockwood și-a ațintit privirea asupra ei. Am crezut că voi doi vă potriviți perfect de când v-am văzut împreună la petrecere.

– Prietenia nu se traduce întotdeauna printr-o căsătorie, a spus ea vag.

Detaliile pentru care nu funcționase nu mai erau treaba nimănui.

– Adevărat, dar a existat și o scânteie, nu-i așa?

Maddie a deschis gura, apoi a închis-o. Era o conversație destul de ciudată pe care să o ai cu fostul logodnic.

– Da, presupun că a existat, a spus ea în cele din urmă.

– Tocmai de aceea, motivul vizitei soțului tău în seara asta mi s-a părut atât enervant, cât și perplex.

– Motivul?

Ochii lui căprui au strălucit în lumina răspândită de lampa cu gaz.

– M-a încurajat să te curtez din nou. Mai întâi, și-a cerut scuze pentru că te-am compromis, pentru care, apropo, și-a asumat întreaga vină. Apoi a încercat să-mi spună cât de dezamăgită ai fost când logodna noastră s-a încheiat.

Expresia feței ei și-a pierdut din intensitate și nu știa dacă să râdă sau să plângă la aflarea veștii. Cum putuse Harrison să facă așa ceva? Îi manipula încă o dată viața fără să-i spună. Era atât umilitor, cât și complet absurd.

– Nu știu ce să spun.

– Nu este nimic de spus. Chiar dacă nu te-ai fi căsătorit cu Harrison, aș fi rupt logodna odată ce ați fi fost descoperiți împreună. Era singurul lucru onorabil de făcut.

– Bineînțeles, a mormăit ea, dorindu-și ca divanul să se deschidă și să o înghită cu totul.

– Soțul tău a încercat să mă convingă că întregul episod a fost un vis febril, că toată lumea va uita curând că ați fost căsătoriți. Apoi a spus că noi doi suntem făcuți unul pentru celălalt.

Oh, Doamne! Un vis febril? Asta a durut-o mai mult decât ar fi crezut ea că era posibil. La ce se gândea Harrison? Încerca să o împace cu ducele, dar cu ce scop? Era atât de nerăbdător să scape de ea?

– Îmi pare nespus de rău, Excelență. Este foarte jenant.

– Văd că nu te așteptai la asta. Nici eu, ca să fiu sincer.

– Cu siguranță, nu l-am pus eu să facă acest lucru, dacă asta vă întrebați.

– Nu am crezut niciodată că ai făcut-o. Ceea ce cred este că aceasta este încercarea soțului tău, deși stângace, de a da timpul înapoi. Să repună totul așa cum era înainte ca el să sosească și să facă ravagii în viețile noastre.

Asta chiar avea sens, într-un mod ciudat, mai ales când își amintea de campania ei foarte publică pentru a deveni ducesă. Și totuși, lucrurile nu puteau fi șterse din mintea lor. Se întâmplaseră prea multe ca să uite vreodată.

I-a oferit ducelui un zâmbet trist.

– Numai că nu putem da timpul înapoi.

– Într-adevăr, nu putem. Poate că nu am avere, doamnă Archer, dar am mândria mea.

– Bineînțeles că da. Sper că mă veți putea ierta într-o zi.

– Nu vă port pică nici ție, nici soțului tău. Cred că ceea ce încearcă să facă este iarăși stângaci, dar drăguț într-un fel întortocheat. Vrea să te vadă fericită și este dispus să își sacrifice viitorul cu tine pentru a face acest lucru posibil. Crede-mă, s-a chinuit

să-mi facă acea vizită. Buzele lui au tresărit de o veselie secretă. Și nu i-am ușurat sarcina.

Își putea doar imagina cât de inconfortabilă fusese acea întâlnire.

– Sper că și-a cerut scuze față de dumneavoastră.

Ducele și-a coborât bărbia.

– Așa a făcut, și a aruncat în discuție și viitoarele acțiuni ale Archer Industries.

Bărbații. Rezolvau totul cu pumnii sau cu portofelul.

– Mă bucur să aud asta.

Lockwood s-a tras mai în față.

– Înainte de a pleca, am două cereri.

– Bineînțeles. V-am rămas îndatorată.

– În primul rând, caută-l pe soțul tău înainte de a pleca la Paris, mâine-dimineață.

Maddie a făcut o pauză, cu plămânii incapabili să funcționeze, în timp ce mintea ei se învârtea pe lângă noutăți. Harrison pleca? Plănuia să o anunțe sau să-și ia rămas-bun? Cum rămânea cu afacerile?

– Îmi cer scuze dacă nu ai fost anunțată, și-a dres Lockwood glasul. Am presupus...

– Nu vă faceți griji. Cineva ar fi împărtășit cu mine aceste vești în cele din urmă.

– Fără îndoială, dar mi se pare deosebit de crud să o auzi de la mine. Cu toate acestea, este clar că bărbatul te adoră.

Maddie nu știa ce să spună. Capul i se învârtea din pricina celor aflate. Trebuie să-l fi omorât pe Harrison să-l cheme pe Lockwood cu intenția de a o împăca cu acesta. Și totuși, o făcuse, încercând să repare o parte din daunele pe care le provocase. Dar ea nu-l voia pe Lockwood.

Dumnezeu s-o ajute, încă îi era dor de Harrison.

– Și a doua cerere? a întrebat ea, când ducele a tăcut.

Lockwood s-a ridicat în picioare și a tras de butoni, îndreptându-i.

– Ți-aș fi recunoscător, și asta e valabil pentru amândoi, de fapt, dacă mi-ați pierde urma. Oricât de încântătoare ar fi fost această experiență, aș prefera să nu mă regăsesc din nou în mijlocul certurilor conjugale ale fostei mele logodnice.

Cu obrajii înfierbântați de rușine, ea s-a ridicat.

– Desigur, și vă rog să acceptați scuzele mele.

Ca întotdeauna politicos, ducele a înclinat capul.

– Voi pleca, atunci. O seară frumoasă.

– Vă conduc la ușă.

Au ieșit în antreu, unde el și-a luat pălăria și bastonul.

– Dacă mai contează, a continuat întorcându-se spre ea, cu o expresie blândă, dar solemnă, presupun că orice căsnicie este obligată să primească câteva lovituri la început. Cine știe? S-ar putea să fi ajuns în Anglia și poate nu v-ar fi plăcut. Și-a așezat pălăria pe cap și s-a îndreptat spre ușă. Vă doresc multă fericire, doamnă Archer.

– Și dumneavoastră la fel, Excelență.

A ieșit în noapte, dispărând într-o trăsură închisă, în timp ce Maddie a închis ușa de la intrare și s-a gândit la cuvintele lui. Reacționase în grabă când îi ceruse lui Harrison să se despartă? Și Nellie îi spusese mai devreme același lucru. Într-adevăr, în căsnicia ei existaseră și zile bune printre cele rele, dar cum ar fi putut avea încredere că Harrison nu o va mai minți vreodată?

În primul rând, era de necrezut că el se dusese să-l vadă pe Lockwood. Dar să-i ceară ducelui să o mai curteze o dată era de-a dreptul șocant. Oare Harrison era atât de dornic să o vadă cuplată cu un alt bărbat? În plus, gândul că el se întorcea la Paris și probabil direct la Esmée o făcea să vrea să-l înjunghie cu un ac de pălărie.

„Vrea să te vadă fericită și este dispus să își sacrifice viitorul cu tine pentru a face acest lucru să se întâmple."

Dacă era adevărat, aproape că i-ar putea ierta aroganța lui. Aproape. Totuși, nu era sigură dacă el era pregătit să fie un partener, nu un dictator. Ar putea avea vreodată încredere în el că nu o va răni din nou?

Stând la balustrada vasului cu aburi, Harrison se uita la kilometri întregi de ocean albastru, în timp ce valurile ricoșau în navă și îi umezeau pielea. Abia dacă le simțea. Nu mai simțea mare lucru de când plecase din Philadelphia.

New York era în spatele lui acum. Între el și tot ceea ce pierduse se întindea mai mult de o jumătate de zi de călătorie, iar el era blocat pentru totdeauna într-o închisoare pe care și-o construise singur, un iad pe care-l proiectase cu intrigile și prostia lui.

Se părea că Kit a avut dreptate. Nu era ca înainte, era mult mai rău. Avusese parte de o mică mostră de fericire, din cea adevărată,

doar ca să îi fie răpită în cele din urmă. Viața i se întindea în față la fel de rece și goală ca acest ocean. Perspectiva era mai sumbră decât putea suporta. Așa că trebuia să-și limpezească mintea și să-și blocheze emoțiile, să nu se gândească la nimic. Să nu existe în acest spațiu și timp. Burbonul cu siguranță îl ajuta, se gândea el în timp ce-și ducea la buze un flacon de argint. Alte vicii îl așteptau la Paris, unele care, de asemenea, îl puteau ajuta să uite, cum ar fi absintul și femeile. Poate că va încerca dulcea uitare a pipei de opiu. Cui îi mai păsa? Nu voia să-și amintească de ea. Niciodată. Le lăsase vorbă lui Preston și Kit să nu-l viziteze vreme de câțiva ani. Avea nevoie de o pauză. Ca și cum și-ar fi tăiat un braț. Era singurul mod în care... putea supraviețui.

America nu mai avea nimic pentru el. Familia lui era în ruină, așa că măcar acolo reușise. A terminat burbonul din sticluță, scuturând-o pentru a elibera picăturile rămase pe limbă. Mai erau încă unsprezece sticle în cufărul său, mai mult decât suficient pentru călătoria de o săptămână, ceea ce însemna că trebuia să se întoarcă la cabină pentru mai multe băuturi spirtoase.

– Scuzați-mă, a spus o voce feminină. Nu sunteți domnul Harrison Archer?

Doamne, oare nu putea să scape de înalta societate nici măcar pentru un nenorocit de minut? „N-ar fi trebuit să călătoresc la clasa întâi." Punțile astea erau ca un Delmonico's plutitor, o promenadă în Central Park și Clubul Knickerbocker, toate la un loc.

Întorcându-se, a văzut o femeie, probabil de vreo treizeci și ceva de ani, care se uita la el de sub umbrelă. Era ceva în privirea ei, ceva asemănător fie cu curiozitatea, fie cu atracția, dar alcoolul îi încetinea capacitatea de concentrare. Probabil o bârfitoare, pentru care nu avea răbdare, sau cineva care căuta să se tăvălească în așternuturi cu un bărbat mai tânăr, caz în care nu era interesat.

– Nu, a dat el din cap în semn dezaprobator, strângându-și sticla goală. Vă înșelați.

– Ne-am întâlnit la Opera din Paris anul trecut. Sunt sigură că dumneavoastră erați.

– Vă înșelați. Sunt un nimeni.

– E soțul meu, s-a auzit o altă voce, venind din spatele lui.

Harrison s-a uitat peste umăr și a clipit.

Ea era aici. Maddie era *aici*.

Cu siguranță avea halucinații. Lăsând sticluța să cadă pe punte, a întins mâna pentru a se sprijini de balustradă. Oare totul era real?

– Atunci sper că veți avea mai multă grijă de el, a auzit-o pe femeia mai în vârstă spunând. Arată îngrozitor.

A presupus că a plecat după aceea, dar el nu avea ochi decât pentru Maddie.

Maddie era pe vas.

Stai, cum era posibil? Frecându-și ochii, și-a pierdut puțin echilibrul. Dintr-odată, ea era acolo, lângă el, cu degetele înfășurate în jurul brațului său.

– Te rog să te îndepărtezi de balustradă. Mă sperii, Harrison.

– Oare visez?

– Nu, nu visezi. Ești totuși beat și nu vreau să te răstorni peste bordul navei.

– Nu vrei?

– Bineînțeles că nu. A început să-l tragă spre cabinele de la clasa întâi. Vino cu mine, te rog! Să băgăm niște cafea în tine.

El tot nu înțelegea.

– De ce?

– Pentru că doresc să vorbim și ar fi frumos dacă ți-ai aminti ce ți-am spus.

Să vorbească?

S-a oprit în loc, corpul lui refuzând să meargă un centimetru mai departe.

– De ce?

– Putem să intrăm înăuntru și să purtăm această conversație în particular? a spus ea cu un zâmbet exasperat pe față, cel pe care obișnuia să i-l ofere de fiecare dată când el avea vreo idee prostească. Văd nu mai puțin de șase persoane pe punte, care fără îndoială că speră cu nerăbdare să ne audă. Te rog, Harrison.

A tras ea de el și picioarele lui au urmat-o cu nerăbdare, așa cum făceau întotdeauna când ea era în preajmă.

Nu putea să stea departe de ea, chiar și atunci când ea îi ceruse să se despartă.

Stai, despre ce era vorba?

– Este vorba despre anularea căsătoriei? Nu mă voi împotrivi, a spus el când au intrat pe coridorul care ducea spre cabine.

– Știu. Și da, este în legătură cu anularea.

Simțea o senzație de gol în stomac, greața punându-i stăpânire pe întregul corp. Trebuia să fi fost o lacună sau un detaliu juridic care îi scăpase, iar ea venise să o rezolve înainte de a pleca mai departe fără el. Și atunci, de ce nu-i trimisese în schimb o telegramă?

– Pentru că aceasta este o conversație privată pe care cel mai bine ar fi s-o avem personal, și nu prin telegrame, a răspuns ea.

Ah, vorbise cu voce tare?

Scoțând o cheie din buzunar, a descuiat ușa unei cabine, apoi l-a împins înăuntru. El s-a împiedicat, cu membrele grele și necoordonate, cu umerii aplecați, și s-a lăsat să cadă pe o canapea minusculă în timp ce ea închidea ușa.

Maddie s-a lăsat într-un fotoliu, și-a desfăcut pălăria și a aruncat-o pe o măsuță. Frumusețea ei simplă l-a lovit ca un pumn în mijlocul pieptului, așa cum o făcea întotdeauna. Îi plăcea să o privească, de la verdele ochilor ei până la pistruii de pe obraji. Nasul ei cârn și forma de arc perfectă a buzelor ei. Se străduia să tragă aer în plămâni, fiecare respirație fiind o amintire crudă a ceea ce nu avea să aibă niciodată, corpul său tachinându-l cu știrea că ea nu-i mai aparținea.

El și-a lins buzele.

– Am semnat deja actele. Ești aici ca să-mi dai copiile finale?

– Nu am semnat, și nici nu vreau.

– Ai prefera *să divorțăm*?

– De fapt, aș prefera să rămânem căsătoriți. Asta, dacă mă poți ierta.

Inima a tresărit în el, repornind ca și cum ar fi fost înghețată, după ce hibernase în interiorul pieptului său. Dintr-odată, s-a simțit la fel de sobru ca un judecător.

– Nu ai făcut nimic ca să-ți ceri scuze. Eu sunt cel căruia îi pare rău cu desăvârșire, Mads.

– Știu, dar îți datorez niște scuze. Nu ar fi trebuit să mă aștept ca vreunul dintre noi să fie perfect. Toată lumea face greșeli, inclusiv eu. Eram atât de furioasă și mă simțeam neputincioasă, dar ar fi trebuit să-ți acord încredere. Meritai cel puțin asta din partea mea, după toți acești ani de când ne știm.

El nu a spus nimic. Nu existau cuvinte pentru ceea ce se întâmpla în inima lui, o senzație teribil de asemănătoare cu o speranță fragilă. Dacă vorbea, ar fi putut strica tot ce se întâmpla.

– Îți dorești o parteneră, Harrison? Și-a dat jos mănușile. Un egal? O femeie care să-ți stea alături, nu să rămână în spate?

– Mads, tot ce mi-am dorit vreodată a fost să fiu al tău. Poți să stai lângă mine sau în fața mea, chiar și deasupra mea, atâta timp cât nu mă lași niciodată să plec.

– Și totuși, ai încercat să mă predai lui Lockwood ca pe o bucată de porțelan, o moștenire de familie.

– Ai vrut să fii ducesă. Am crezut că vei fi fericită dacă Lockwood te va curta din nou. Când m-am întors, ți-am dat peste cap viața, așa că am încercat să repar puțin din stricăciunile făcute.

– Asta nu era necesar. Și eu am participat la daunele respective, așa că nu-ți poți asuma toată vina.

– Dar te-am grăbit. Am insistat și am tot insistat pentru a obține ceea ce am vrut.

– Adevărat, iar tu ai fost cu doi pași înaintea mea de când te-ai întors de la Paris. Aveam nevoie doar de timp să recuperez.

– Și ai recuperat?

– Cred că da, acum că turneul s-a terminat și am avut timp să mă gândesc.

– Apropo, felicitări! Sunt mândru de tine.

– Am ajuns doar până în sferturi, a spus ea și obrajii i s-au înroșit, zâmbetul i s-a domolit.

– Este uimitor pentru primul tău turneu. Așteaptă doar până în al doilea an.

– Vom vedea. Asta dacă soțul meu nu se va supăra că joc.

Căldura a prins rădăcini în pântecele lui, răspândindu-se în afara corpului său ca un fulger de bucurie pură. A afișat un zâmbet care nu avea nimic de-a face cu burbonul.

– Nu ar îndrăzni să te împiedice să alergi după un campionat, dacă asta e ceea ce decizi.

– Va fi nevoie de multe călătorii.

– Îi plac hotelurile și trenurile.

– Și multă vreme de stat în picioare sub soarele fierbinte.

– Îi place să transpire în aer liber.

– Și o mulțime de frecții cu alifii, precum și băi lungi.

La naiba, își dorea asta. Acum.

– Am auzit că are niște mâini ridicol de puternice, a mișcat el din degete.

– Ce bărbat perfect este acesta! a chicotit ea.

Cuvântul l-a făcut să se încrunte.

– Nu e perfect, Mads, dar te iubește mai mult decât viața însăși. Și dacă îl vei ierta, își va petrece fiecare zi încercând să ți-o dovedească.

– Știu, și nu am nevoie de perfecțiune. Este un om bun, unul care a avut mereu grijă de mine. Cel mai bun prieten al meu. Și îl iubesc nebunește.

Ca și cum corpul i-ar fi fost controlat de o sfoară, s-a așezat în fund, cu spatele drept.

– Ce-ai spus?

– Am spus că îl iubesc. Probabil că întotdeauna l-am iubit, doar că mi-a luat mult timp să devin conștientă de asta.

Harrison s-a ridicat de pe scaun și a sărutat-o înainte ca ea să termine de vorbit. Gura ei era luxuriantă și primitoare, iar el credea că nu se va mai sătura niciodată. Și-a vărsat fiecare bucățică din ușurarea și dorința lui în acel sărut.

– Te iubesc, Mads, a spus el când au ieșit în sfârșit la suprafață pentru a lua aer. Tu ai fost întotdeauna aleasa mea.

– Te cred, și am ajuns să îmi dau seama că nu pot trăi fără tine. De îndată ce am auzit că pleci la Paris, am știut. Indiferent ce se mai întâmplă, te-ai pricopsit cu mine.

– Bine, pentru că nu te voi mai lăsa să pleci niciodată. De două ori e de ajuns pentru o viață.

– Nu va fi nevoie. Totuși, nu te mai ascunde de mine. Doar adevărul de acum încolo.

– Ai cuvântul meu. Nu-ți voi mai ascunde nimic niciodată.

A apăsat un sărut pe vârful bărbiei lui.

– Acum, cred că ar trebui să te băgăm în pat ca să te odihnești după atâta alcool.

– Atâta timp cât nu sunt singur, mă poți pune unde vrei tu.

Ridicându-se, ea l-a luat de mână și l-a condus spre patul mare.

– Oh, nu vă faceți griji, domnule Archer! Cu siguranță am planuri pentru tine...

Și el a urmat-o, așa cum a făcut-o întotdeauna, oriunde l-ar fi condus. Împreună.

Capitolul 28

Un an mai târziu

Harrison și-a verificat ceasul de buzunar pentru a vedea cât e ora. Din nou.

A făcut un gest către teancul de hârtii rămas în fața lui.

– Cât mai ai de lucru la astea, William?

William Innis, mâna dreaptă a lui Harrison la Archer Industries, s-a mișcat pe scaun, cu o expresie sumbră.

– Cel puțin o oră.

– Imposibil. Meciul soției mele începe în douăzeci de minute. Trebuie să mă grăbesc să traversez strada până la club, altfel nu voi mai ajunge.

Anul trecut, după o lună de miere prelungită la Paris, Harrison și Maddie se întorseseră la New York, unde el își asumase rolul de președinte al Archer Industries. Îl angajase pe William și, împreună, făcuseră minuni în ceea ce privea profitul și pierderile companiei. Aceasta înregistrase în sfârșit un profit în ultimul trimestru, primul de la moartea tatălui său. Construcția marilor transatlantice și cooperarea lui Stephen Webster în transportul de cherestea schimbaseră totul.

Compania îi ocupa aproape tot timpul, lucru care nu părea să o deranjeze pe Maddie. Ea se concentra pe jocul ei de tenis pe iarbă și călătorea în toată țara cu turneele, ceea ce a dus la un loc la Naționalele SUA și în acest an. Era al naibii de mândru de ea.

Câștigase fără probleme pe parcursul acestui turneu, avansând până la campionatul din categoria deschisă tuturor participanților. Dacă ieșea învingătoare, putea să joace împotriva câștigătoarei de anul trecut pentru titlul general. În momentul de față, intermediarii de pariuri îi dădeau toate șansele să câștige.

Nimic nu îl putea împiedica să fie prezent la meciul ei de astăzi.

– Încă câteva minute, a spus William. Ai lipsit de la birou toată săptămâna și problemele se adună.

– Simte-te liber să iei orice decizie pe care o consideri necesară. Am încredere în tine, Innis. Harrison s-a ridicat de pe scaun. Sau lumea poate aștepta o săptămână, în timp ce soția mea joacă pentru campionatul național.

Harrison a pornit spre ușă, dar William l-a urmat.

– Așteaptă. Încă o întrebare înainte de a pleca. Fratele tău a acceptat oferta ta de a ocupa un post în cadrul companiei, dar nu știm unde să-l plasăm.

Harrison s-a oprit la ușă și și-a băgat mâinile în buzunare. Thomas venise să cerșească bani cu aproape o lună în urmă, iar Harrison îl refuzase. Cu toate acestea, fusese de acord să-i ofere lui Thomas un loc de muncă la Archer Industries, dacă fratele său dorea să lucreze cu adevărat ca toți ceilalți de acolo. Fără favoritisme, fără să se folosească de numele Archer pentru a avansa înaintea celorlalți. Fără să-și ia zile libere pentru a se plimba prin Europa sau pentru a naviga în Newport. Doar muncă grea pentru un salariu cinstit.

Se părea că Thomas era cu adevărat serios în ceea ce privea asigurarea unui trai decent familiei sale.

– Pentru început, pune-l în camera de corespondență, a spus Harrison. Dacă reușește acolo după o perioadă îndelungată, atunci îl vom avansa.

– Vom continua asta după cină, presupun? a încuviințat el din cap.

– Nu. Învingătoare sau învinsă, voi fi ocupat să sărbătoresc cu soția mea în seara asta. Ne revedem dimineață. Și îți mulțumesc, Innis. Știu că săptămâna aceasta a fost una lungă pentru tine. Simte-te liber să îți iei restul zilei. Ești bine-venit să vii cu mine la meci, dacă vrei.

– Nu, mulțumesc. O să mă pun la curent cu niște telegrame, apoi mă duc la cină. Am familia aici, în Philadelphia, și aș vrea să o văd. Urează-i noroc din partea mea!

– Într-adevăr, așa voi face.

Harrison a părăsit camera și a luat liftul până la parter, unde a ieșit în soarele strălucitor de iunie. Având hotelul chiar vizavi de Clubul Philadelphia Cricket, a trecut de porți în foarte puțin timp.

Terenul principal era înconjurat de spectatori, o emoție amețitoare plutea în aer. Febra tenisului de câmp cuprinsese America,

iar Maddie era unul dintre motivele pentru care devenise atât de popular. Era îndrăzneață și sinceră, o jucătoare curajoasă care lua jocul în serios. Ziarelor le plăcea să o citeze, această femeie din înalta societate care îndrăznea să transpire și să se zbată în public. Devenise o celebritate națională.

În timp ce Harrison o susținea din toată inima, o parte din el se temea pentru siguranța ei după cele întâmplate anul trecut. Hotărâseră împreună, că nu era încă nevoie de gărzi, că acela fusese doar un incident izolat, dar Harrison nu înceta să-și facă griji.

L-a zărit pe Preston, ticălosul ăla înalt, imediat la centrul terenului, înconjurat de prietenii lor și de părinții lui Maddie. Harrison și-a făcut loc prin mulțime ca să le iasă în întâmpinare.

Kit l-a plesnit pe umăr.

– Era și timpul să ajungi. Soția ta se încălzește deja.

Cele două adversare se aflau pe teren, lovind mingea ușor, pentru a-și dezmorți mușchii.

– Cum arată, Vallie?

Antrenorul lui Maddie nu și-a luat ochii de la ea în timp ce răspundea calm.

– Ca o campioană.

– Am emoții, a recunoscut Preston, ștergându-și palmele pe pantaloni. Nu pot să înțeleg cum de sunteți cu toții atât de relaxați.

Harrison era și el emoționat, dar avea încredere în abilitățile lui Maddie. De asemenea, indiferent de ceea ce se întâmpla astăzi, ea câștigase deja. La naiba, era clasată a treia cea mai bună jucătoare din țară în acest moment. O realizare spectaculoasă, după părerea lui, mai ales dacă se gândea că majoritatea celorlalte jucătoare nu aveau nici măcar douăzeci de ani. Maddie spunea că deseori se simțea ca o bătrână nebună și șovăitoare pe lângă fetele tinere.

– Este prea mult dacă cer puțină umbră? Doamna Webster, cocoțată pe un scaun pliabil micuț, și-a ajustat parasolul. Numai un bărbat ar crede că femeile doresc să stea în soarele arzător timp de două ore pentru a urmări un ghem de tenis.

– Este un meci, dragă, a mângâiat-o domnul Webster pe umăr. Și am spus că poți aștepta înăuntru.

– Și să ratez victoria lui Maddie? a pufnit ea. Mă îndoiesc de asta.

Chiar și mama ei acceptase cariera de jucătoare de tenis a lui Maddie. Harrison știa că Maddie era emoționată cu privire la sprijinul

mamei sale din ultimul an, deși asta nu o împiedicase pe doamna Webster să întrebe de nepoți.

Nu erau încă pregătiți. Harrison nu avea de gând să o pună pe Maddie să renunțe la jocul competitiv pentru a crește copii. Folosise prezervative la Paris ani de zile și nu-l deranja să le folosească din nou acum, deși erau mai greu de procurat în Statele Unite din cauza legilor Comstock. Cu toate acestea, deranjul merita, pentru că se bucura să o aibă doar pentru el atunci când programul lor îi permitea.

– A început, a exclamat Kit, iar mulțimea s-a liniștit.

Meciul a început, cu Maddie servind prima. Capetele se mișcau în stânga și în dreapta, înainte și înapoi, urmărind evoluția mingii mici și rotunde pe măsură ce se schimbau punctele. Și așa au continuat, cele două adversare fiind destul de egale ca îndemânare. Vallie a rămas tăcut, cu fața stoică, în timp ce ceilalți aplaudau și aclamau. Maddie a câștigat primul set, dar l-a pierdut pe al doilea.

Când au schimbat tabăra, Maddie a trecut pe lângă ei.

– Găsește-l, a spus Vallie, iar ea a dat din cap aprobator.

Apoi i-a oferit lui Harrison un zâmbet epuizat, îngrijorarea strălucindu-i în ochii verzi. *Te iubesc*, i-a citit ea pe buze, apoi i-a făcut și cu ochiul, ca să fie bine înțeles. Umerii ei s-au relaxat puțin, în timp ce se îndrepta spre cealaltă parte a terenului.

– Ce înseamnă „găsește-l"? l-a întrebat Harrison pe antrenorul ei.

– Trebuie să găsească punctul slab al adversarei și să-l exploateze, a spus Vallie. De îndată ce o face, meciul e ca și câștigat.

În setul al treilea, cealaltă fată a jucat conservator, rămânând pe linia de referință, ca și cum i-ar fi fost teamă să joace prea agresiv. Maddie a simțit acest lucru și a început să vină la fileu, sărind și plonjând pentru mingi care păreau imposibile, dar pe care le-a transformat în mingi câștigătoare. A fost o ispravă atletică ce a uimit publicul. Toată lumea părea să o încurajeze, iar ea a început să se distanțeze, devenind câștigătoarea clară a celui de-al treilea set. Chiar și Vallie a zâmbit și a aplaudat.

Următorul set a rămas la fel, cu Maddie controlând ritmul și rămânând în frunte, iar apoi s-a terminat. Maddie a sărit în sus de fericire și ușurare când ultima lovitură a adversarei sale a trecut pe lângă. Era câștigătoarea meciului. În timp ce cele două femei își strângeau mâna peste fileu, Harrison a făcut schimb de strângeri de

mână și îmbrățișări cu restul grupului lor bucuros. În cele din urmă, soția lui a venit în fugă și s-a aruncat spre el.

– Foarte bine, Mads. A strâns-o în brațe, fără să țină cont de bunul-simț. Felicitări!

Repede, a fost îndepărtată de prietenii și familia lor care nu mai puteau de nerăbdare, felicitând-o cu toții cu sărutări pe obraz și palme pe spate. Niciodată nu o văzuse mai fericită în timp ce se bucura de atenția lor.

– Ai fost spectaculoasă, a lăudat-o el și i-a pus un braț în jurul umărului, sărutându-i obrazul transpirat când a ajuns din nou la el.

– Nu s-a terminat încă. Ea s-a sprijinit de el. Mai am meciul de campionat de mâine.

– Indiferent de ceea ce se întâmplă, sunt mândru de tine.

– Chiar dacă pierd?

El a înțeles că-l necăjea, dar i-a răspuns cu toată seriozitatea cuvenită, cu buzele apropiate de urechea ei.

– Câștigi sau pierzi, Madeline Jane Archer, tu ești în continuare cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– Mă duc să mă schimb și apoi ne putem întoarce la hotel ca să sărbătorim, a spus ea zâmbind și strâmbând din ochi în soarele strălucitor.

Asta însemna să facă o baie împreună și să cadă în pat dezbrăcați. El ardea de nerăbdare.

– După tine, campioano!

Mulțumiri

Unele cărți apar complet formate, iar altele au nevoie de un sat întreg. Pentru această carte a fost nevoie de o metropolă. În primul rând, trebuie să îi mulțumesc superinteligentei și incredibil de generoasei Sarah MacLean, care a petrecut multe ore ajutându-mă să descâlcesc încurcătura pe care am făcut-o cu această poveste. În plus, le mulțumesc lui Sophie Jordan, Dianei Quincy și Nishei Sharma pentru ajutorul lor oferit pe parcurs. Nu aș fi putut să o fac fără voi! De asemenea, nu aș fi putut să o fac fără Tessa Woodward, editorul meu fantastic de la Avon/HarperCollins. Aceasta este a șaptea carte pe care o scriem împreună și ea mă face de fiecare dată o scriitoare mai bună.

Echipa de la Avon/HarperCollins lucrează din greu la producerea și promovarea cărților mele, iar eu le sunt extrem de recunoscătoare pentru eforturile lor: lui Elle Keck, Jessicăi Lyons, Angelei Craft, Pam Jaffee, Guido Caroti și tuturor celorlalți din spatele scenei. Îi mulțumesc lui Jon Paul Ferrara (Jon Paul Studios) pentru o altă ilustrație fantastică a copertei. De asemenea, îi mulțumesc agentului meu, Laura Bradford, pentru că are mereu grijă de mine.

Mulțumiri speciale lui Heather Charron și Joanei Vieira Varela, membre ale grupului meu de pe Facebook, The Gilded Lilies, care au venit cu numele pentru cabana din Newport a familiei Webster, atunci când creierul meu s-a topit în apropierea termenului-limită.

Iată câteva note istorice pentru voi...

Tenisul pe iarbă a devenit un sport organizat și competitiv în timpul Epocii Victoriene/Epocii de Aur. Pentru Maddie m-am bazat pe o serie de jucătoare de tenis de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX, dar mai ales pe Suzanne Lenglen. Franțuzoaică, Lenglen a devenit un fenomen internațional în anii 1910 și 1920, iar stilul ei agresiv de joc a revoluționat tenisul feminin. (Serios, faceți cercetări despre ea, pentru că a fost o femeie neconvențională și deschisă, iar eu aș vrea un film biografic acum, vă rog.)

Agresorii erau o problemă serioasă în America Epocii de Aur, pe măsură ce femeile dobândeau mai multă independență și ieșeau mai des în public. Acele de pălărie au devenit o modalitate de apărare pentru femei, deși multe orașe au căutat să reglementeze portul acelor de pălărie în loc să ia măsuri împotriva agresiunii sexuale. (Unele lucruri nu se schimbă niciodată, presupun.) Mulțumesc blogului Racing Nellie Bly pentru informațiile care m-au făcut să alunec în această digresiune.

Înainte de a uita, mulțumesc cititorilor, bloggerilor, recenzorilor și iubitorilor de romantism. Vă adorăm! Sprijinul vostru le permite autorilor să aibă cea mai bună slujbă din întreaga lume.

Nu pot să le trimit suficientă dragoste prietenilor autori care mă ascultă, mă susțin și îmi distrag atenția atunci când am nevoie. Sunt prea mulți pentru a-i numi aici, dar știți voi cine sunteți!

În cele din urmă, mulțumesc familiei mele. Nu aș putea continua să fac asta fără dragostea și răbdarea voastră.